66

Cutezătorii

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

1
JOI, 1 IANUARIE 1976,
ANUL X (NR. 432)
12 PAGINI, 1 LEU

La mulți ani! 1976

DIN SUMAR:

ANCHETA NOASTRĂ:
„365 de zile pe an pentru sport și sănătate!"
(Pag. 4-5)

Istoria unui personaj:
MINITEHNICUS
(Pag. 10)

Club 2000
(Pag. 6—7)

Foto: Grigore Prepeliță

188.375 P

CONSTELAȚIA „PIONIERII"

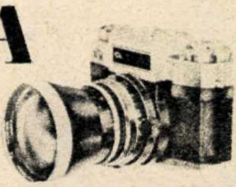

▲ «Urări pionierești» Foto: prof. Florin Georgescu, Școala generală nr. 1, satul Rîul Alb, județul Dîmbovița.

Adriana Iliescu din Timișoara, cîștigătoarea «Lirei de aur» din anul acesta, se pregătește intens. ▼

CIPRIA
LIRA DE AUR

«Înainte de-a porni în expediție». Foto: Cercul de turism, Casa pionierilor, Piatra Neamț. ▼

▲ Brr! Ger mare, dar un suporter înflăcărat n-are voie să... înghețe. (Foto: Veronica Pătrulescu, Casa pionierilor Rucăr, Argeș).

▲ Albumul e gata! Deși noi l-am făcut, parcă tot l-am mai privi. (Foto: Ileana Buluriu, Băilești, Dolj).

«Întîlnire pe Transfăgărășan». Foto: Casa pionierilor, Curtea de Arges. ▼

Descoperitori — la propriu! Și ce descoperiri!? Vestigii ale civilizației daco-getice aflate în jurul satului lor: Cepari-Argeș. ▲

Bravo, copii!

O cravată, semn al omagiului pionieresc. (Foto: Casa pionierilor, Municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej). ▲

Finețe și precizie. Cercul foto, Casa pionierilor, Timișoara. ▲

«Ursei face progrese» (Foto: Dalma Szentandrei, Chișinău-Cris. județul Arad). ▼

TREPTE SPRE VIITOR

Prag de cincinal. Zumzetului mașinilor producînd în contul lui 1976 i se adaugă munca tăcută a calculatoarelor, care fac bilanțul anilor 1971-1975.

Consacrîndu-și toate puterile înălțării patriei socialiste, înfloririi ei, oamenii muncii au obținut pretutindeni, în fabrici și uzine, pe ogoarele cooperatiste, realizări demne de timpul în care trăim.

● În ansamblu, cincinalul 1971-1975 a fost realizat cu cinci luni înainte de prevederile Directivelor Congresului al X-lea al partidului.

● În cursul cincinalului, investițiile au însumat circa 543 miliarde lei. Au intrat în funcțiune peste 2 200 unități industriale și agrozootehnice. În plus, un mare număr de întreprinderi au fost dezvoltate și reutilate.

● Producția globală industrială a crescut în 1975 cu 84% față de 1970.

● În comparație cu cincinalul anterior, producția agricolă medie în 1971—1975 a sporit cu 25%.

● Față de 1970, venitul național a cunoscut o creștere de peste 70%.

● Producția de energie electrică s-a ridicat în cursul cincinalului trecut de la 35 miliarde kWh la aproape 54 miliarde kWh, iar puterea instalată în acești ani este echivalentă cu aproape patru hidrocentrale de proporțiile celei de la Porțile de Fier.

● După ce, la începutul cincinalului '71—'75 la Centrala termoelectrică din Rovinari au intrat în funcțiune primele două blocuri energetice de 200 MW fiecare, în ultima lună a anului 1975 a început să producă energie electrică primul din cele patru blocuri energetice de cîte 330 MW. În final producția centralei va depăși 10 miliarde kWh.

● Chimia românească se situează pe locul 10 în lume. În cincinalul recent încheiat, în industria chimică au fost construite 660 de noi capacități. Producția anului 1975 a reprezentat un spor de 2,3 ori față de 1970.

● Printre premierele de marcă ale cincinalului 1971—1975 se numără turboagregatele de 330 MW, cazanele de 420, 525 și 1 035 tone/abur/oră, calculatoarele electronice din generația a treia, mașini unelte cu comandă-program, utilaje tehnologice de mare complexitate pentru industria chimică etc.

● La sfîrșitul anului trecut, Întreprinderea de autoturisme din Pitești a produs al 240 000-lea automobil «Dacia 1 300».

Aceste înfăptuiri, ca și tot ce s-a înălțat în anii 1971—1975 pe pămîntul românesc, reprezintă temeiul ferm al realizărilor viitoare, al transpunerii în viață a obiectivelor cincinalului care începe și la înfăptuirea căruia, cu brațele și cu mintea, cu elan fierbinte, tînăra generație a țării este gata să-și aducă aportul.

DESENUL SĂPTĂMÎNII: «CONSTRUIM»
de MARIUS BARBU,
sa a VI-a,
a pionierilor, sectorul 1,

CHENARUL DE ONOARE

Ca rod al strădaniei de autodepășire necontenită la învăță
de pregătire temeinică pentru muncă și viață, în spirit revolu
un mare număr de unități pionierești din întreaga țară rap
acum, la sfîrșitul primului trimestru, succese deosebite la înv
— PROMOVABILITATE DE SUTĂ LA SUTĂ. În acest
continuăm publicarea unităților care ne-au împărtășit izbîn

ARAD: Șc. gen. com. Leasa, efectiv: 26, director: Ioan Roman, pionier-comandant: Luciu Sorin, comandant-instructor: Florica Roman.

ARGEȘ: Șc. gen. Păduroiu, com. Poiana Lacului, 242; Șc. gen. Vața, 160, Alexandru Teodorescu, Doina Mușat, C. Mușat.

BOTOȘANI: Șc. gen. Cucorăni, com. M. Eminescu, 85, Donica Țăranu, Brîndușa Alungulesei, Emilia Răgosea.

pana, 71, Ion Ivana, G
dău, G. Ivana; Șc. g
414.

PRAHOVA
cart. Țintea

SUCEA
lung, 204,
feligă, V
șani,

T
S

Crosul este preferat și practicat în orice anotimp.

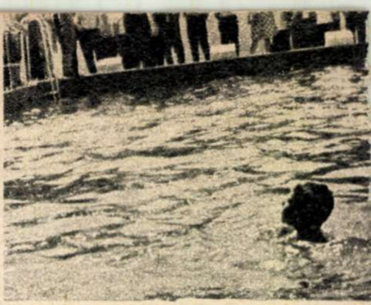

Vedere (parțială) a bazinului de înot al Școlii generale nr. 2 din Craiova.

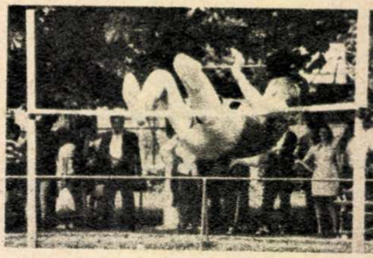

Tetratlonul — competiția atletică nr. 1 a pionierilor.

365 de zile pe an pentru și s

pentru celor cîteva cluburi și asociații locale.

istă însă și un rezultat t al acestei bogate și activități sportive zilnice desfășoară aici. Aflăm în ultimii ani, de cînd de această bază spor- disciplina și situația la ătură s-a îmbunătățit simți- n exemplu oferit atît de profesori, cît și de către e: absențele din mo- mbolnăvire pe primul al acestui an sînt atît încît... pot fi numărate practicarea cu consecvență a sportului, a mișcării în aer liber, fiind cauza acestei stări de lucru îmbucurătoare.

ȘI PE-AICI, ȘI PRIN ALTE PĂRȚI, MULȚI DINTRE NOI, DAR NU TOȚI

La Școala generală nr. 3 din Cîmpulung, județul Argeș răspunsul la întrebarea noastra vine mai greu. Se lasă așteptat din cauza... unui șanț, în fața căruia se oprește pentru un timp

—Știți — ne explică pioniera Sanda Gîrtan — noi sîntem o școală cu o frumoasă tradiție sportivă. Dar de la începutul acestui an școlar întîmpinăm niște greutăți care ne-au cam ținut pe loc. S-a defectat o conductă care trece chiar prin mijlocul curții noastre. Constructorii au venit, au săpat, ne-au răscolit terenul de baschet — pe care-l foloseam și pentru handbal și volei — ca s-o repare, dar nu știm de ce încă n-au reparat-o. Și din cauza asta...

Da, din cauza aceasta, după cum aveam să constatăm, activitatea sportivă a celor 700 de elevi de-aici nu mai este la fel de bogată, de diversă ca mai înainte. E adevărat, clubul sportiv al școlii (în cadrul căruia se practică îndeosebi gimnastica, atletismul, handbalul și tenisul de masă) își continuă activitatea. Și chiar cu rezultate dintre cele

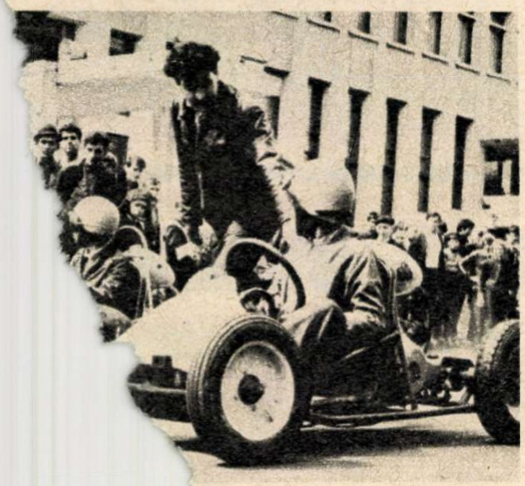

mișcare în aer liber.

cel, gimnastica este sportul

sport

ănătate

elevi s-au cam lăsat păgubași — cum se zice.

—Cei pasionați de sport și convinși de foloasele practicării lui zilnice, se străduiesc și găsesc pînă la urmă terenurile necesare. Recunoaștem însă că aceștia nu sînt decît o parte dintre noi. Pe ceilalți i-am cam scăpat din mînă. Dacă s-ar termina povestea cu conducta...

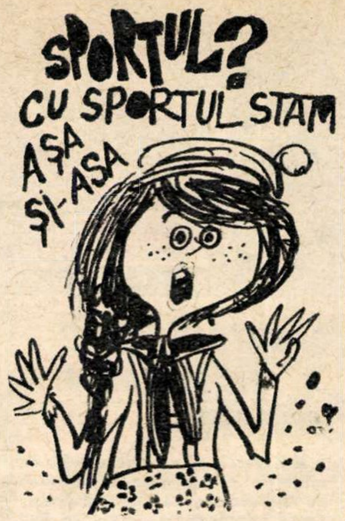

AICI, LA NOI, ÎN AER LIBER ȘI CU TOȚII

Și la Școala generală din Bucșani, județul Dîmbovița, ni se răspunde cu întîrziere. Dar din cu totul alte motive. În ziua aceea tocmai se desfășura o pasionantă întrecere sportivă: «Cine trece mai repede și mai bine pista aplicativă de pregătire pentru apărarea patriei». Pionierii și școlarii de-aici dispun de o asemenea pistă. De teren de handbal, volei, fotbal, de pistă de atletism. E adevărat, nu sînt bituminizate, ca prin alte părți, în schimb sînt exploatate la maximum, de către toți copiii.

—Fiecare dintre noi — ne spune Alice Amzan, pioniera comandantă de unitate — practicăm nu una, ci două și chiar trei discipline sportive. După preferințe. Și dacă stăm și socotim mai bine, că la numeroasele întreceri pe care le organizăm în timpul anului școlar, în vacanțe, se adaugă și timpul petrecut pe terenuri din inițiativă proprie, putem spune că nu facem sport numai o oră pe zi, ci chiar mai mult. Pentru că, vedeți, neavînd prea multe posibilități de-a ne petrece timpul liber, am recurs la sport, la mișcarea în aer liber care, ne-am convins, ne ajută să ne fortificăm, să creștem sănătoși.

LA BAZA SPORTIVĂ COMUNALĂ, CÎND ȘI CARE AJUNGEM PE-ACOLO

La Țințăreni, județul Gorj, ni se vorbește... despre altceva: despre foarte bogata și interesantă activitate cultural-artistică, despre strădulnța deosebită —încununată de frumoase succese — a comandamentului unității de ridicare a nivelului la învățătură.

—Foarte bine, dar sportul?

—Sportul? Cu sportul stăm așa și-așa — ne răspunde pioniera Elena Cozma. Mai facem cîte o drumeție, băieții mai joacă mingea. Unii dintre noi, cînd avem mai mult timp, ne ducem și mai jucăm volei și fotbal la baza comunală. Pentru că, după cum vedeți, noi n-avem bază sportivă.

Se vede. Și încă foarte bine. Alături de școala veche, a început construcția alteia, noi. Și baza sportivă — atîta cîtă a fost — s-a... topit, a dispărut. Drept care practicarea sportului e o preocupare care... nu-i mai preocupă pe mulți dintre pionierii și școlarii de-aici.

—Și ce-aveți de gînd? O să continuați la fel și în viitor?

După îndelungi discuții în plenul comandamentului, se ajunge la concluzia că, într-adevăr, s-ar putea face mai mult. Că spațiu s-ar găsi. Pe-aproape, chiar foarte aproape, e o pădure, cu luminișuri și poiene, unde s-ar putea amenaja cîteva terenuri, unde s-ar putea organiza nu numai simple drumeții, ci și întreceri sportive, și concursuri de orientare, și trageri la țintă. Și cum mai curge și-un rîu pe-acolo, s-ar putea chiar și înota. Da, s-ar putea. Și comandamentul ia pe loc hotărîrea să dezbată în prima adunare de unitate această problemă, să găsească soluțiile cele mai bune pentru ca pionierii și școlarii de-aici să poată beneficia de avantajele practicării sportului.

Va fi bine, chiar foarte bine. Cu o condiție: ca să se treacă la fapte cît mai curînd posibil.

La Școala generală din Goești, județul Dolj, pista aplicativă de pregătire pentru apărarea patriei e intens folosită.

*

Ne-am convins, cu prilejul acestui raid, că pionierii știu că sportul e mijlocul principal prin care își pot îndeplini una din îndatoririle lor, aceea de-a se preocupa necontenit de întărirea sănătății, de călirea lor fizică și morală. După cum se vede însă, nu toți pun în practică ceea ce știu atît de bine. Pentru ei reamintim în încheiere, una dintre importantele hotărîri cuprinse în Rezoluția adoptată de cea de-a III-a Conferință Națională a Organizației pionierilor: **«Conferința Națională stabilește ca o sarcină importantă a Organizației pionierilor asigurarea caracterului de masă și diversificat, potrivit cu aptitudinile și înclinațiile copiilor, a activității sportiv-turistice, îmbinînd conținutul politico-educativ al activităților cu petrecerea plăcută, reconfortantă a timpului liber în mijlocul naturii, care să contribuie la întărirea și refacerea capacității de muncă, la călirea fizică și morală a acestora».**

În expediție, pe cărări de munte, în căutarea frumuseților naturii dar și a ozonului.

Sperăm că exemplele de mai sus vor fi de un real folos pionierilor în impulsionarea activității sportive, în îmbogățirea și diversificarea ei, în așa fel încît fiecare școlar să-și petreacă măcar o oră pe zi făcînd sport, mișcare în aer liber.

Constantin Diaconu

Tot la Școala generală nr. 2 din Craiova: băieții încălzindu-se în vederea unui aprig meci de fotbal.

VACANȚĂ PIONIEREASCĂ

În perioada care a trecut de la cea de a III-a Conferință Națională, noi, toți purtătorii cravatelor roșii cu tricolor din județul Botoșani, am organizat numeroase și diverse acțiuni pentru cunoașterea și însușirea temeinică a importantelor recomandări și îndemnuri pe care secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ni le-a adresat de la tribuna marelui forum al tineretului, a hotărîrilor luate în cadrul marelui sfat al pionierilor. Astfel, cei șaisprezece pionieri delegați la Conferință au avut pînă acum peste cincizeci de întîlniri cu colegii lor din întregul județ, toate acestea oferind prilejul unor ample informări și dezbateri care au evidențiat atît sarcinile ce ne revin în lumina acestor documente, cît și necesitatea aplicării lor în întreaga noastră activitate. Tot în acest timp, comandamentele pionierești din unități, îndrumate de comandanții instructori, sub conducerea organizațiilor de partid, au antrenat un mare număr de pionieri la îmbunătățirea întregii agitații vizuale din școli și case ale pionierilor. Au fost amenajate panouri ale Conferinței, gazete de perete intitulate «În spiritul Codului etic al pionierului» sau «Codul etic în oglinda faptelor». Au fost scrise sub formă de lozinci fragmente din «Programul educației prin muncă și pentru muncă, în spirit revoluționar a pionierilor și școlarilor» acestea constituind îndemnuri, chemări mobilizatoare adresate purtătorilor cravatei roșii cu tricolor de-a se forma, de-a munci și trăi ca tineri revoluționari.

Tot în acest scop, în toate detașamentele au avut loc adunări în care pionierii au analizat, în spirit critic și autocritic, activitatea lor. De exemplu, în școala în care învăț eu (Școala generală nr. 11 din Botoșani), cu prilejul acestor adunări, pionierii i-au criticat aspru pe cei care nu depun toate eforturile pentru a învăța mereu mai bine, pe cei care nu au, în orice moment, o ținută, o comportare pionierească.

În prezent, să facem pași înainte la aplicarea în viață a importantelor hotărîri ale Conferinței. Astfel acum, în vacanța de iarnă, conform programelor dinainte stabilite în fiecare unitate, se desfășoară numeroase și diverse activități. Pionierii din Botoșani, ca și cei din comunele Tudora, Corlătești, Hugești, Trusești și alte localități au organizat numeroase vizite în întreprinderi industriale, întîlniri cu activiști de partid și de stat, acțiuni de pregătire pentru apărarea patriei în cadrul ediției de iarnă a «Marșului Victoriei», toate acestea contribuind la educarea patriotică a purtătorilor cravatei roșii cu tricolor. De asemenea, numeroase unități de pionieri, precum cele din localitățile Nicolae Bălcescu, Prăjeni, Flămînzi, Dorohoi și Botoșani au organizat vizite și evocări la Muzeul răscoalei din 1907, precum și la monumentele dedicate eroilor războiului pentru cucerirea independenței de stat a României; la alte monumente ridicate în memoria celor căzuți pentru libertatea națională și socială. Tradiționalele și atît de îndrăgitele întreceri cultural-sportive, carnavaluri, nu lipsesc nici ele din peisajul acestor acțiuni prin care ne străduim să dăm viață hotărîrilor celei de a III-a Conferințe Naționale a Organizației noastre.

OVIDIU CERNEI,
pionier locțiitor al președintelui C.N.O.P.

PLIMBARE CU BICICLETA

Schiță de
VINICIU GAFITA

Andrei a venit de la școală direct acasă, deși ar fi fost tentat mai mult ca oricînd să se oprească la un joc de fotbal sau măcar la «o parolă» cu prietenii din bloc. Dar obișnuința a fost mai tare decît imboldul pe care-l simțea azi, în mod deosebit, de a întîrzia revederea cu cei de acasă. De fapt, nu era un imbold, ci teama, sau mai degrabă rușinea de a-i minți. Pentru că n-avea încotro, trebuia să-i mintă. Adică nu chiar să-i mintă, ci să le ascundă deocamdată adevărul. Știa că o să învețe, de asta era sigur, și-atunci peste cîteva zile nota primită azi n-o să i se mai pară o catastrofă.

— Ai venit? Dezbracă-te iute și la masă, îl întîmpină, ca de obicei, bunica.

Andrei știa că asta era doar o vorbă, că pînă la masă avea să mai treacă vreo jumătate de oră, de aceea lăsă geanta pe un scaun, se repezi la cămară, și rupse un colțuc de pîine.

— Ce-ai făcut azi la școală? Te-a ascultat, ai luat vreo notă?

Și asta era o întrebare obișnuită, bunica i-o punea în fiecare zi, putea să spună orice, dar Andrei simți o căldură în obraji și o răgușeală în gît și preferă să nu răspundă.

— M-aș duce puțin cu bicicleta, zise el, ca să schimbe vorba.

— Mai bine odihnește-te, iar te-ai culcat la miezul nopții, cu prostia aceea a ta.

«Prostia» era un aparat cu celulă fotoelectrică, o invenție la care lucra fără știrea celor de la cercul tehnic al clasei lui.

—Fac un tur, două, pe aici prin apropiere, promise el.

—Maică-ta a telefonat că întîrzie nițel, are nu știu ce ședință, îl anunță bunica.

Asta îi dădu o idee nouă. «O să aștept să mănînc odată cu mama». Observase mai de mult că mamei sale acest gest îi făcea o deosebită plăcere, deși nu lăsa să se vadă și îl certa că a stat flămînd atîtea ore. Iar în timpul mesei, chiar dacă va trebui să mărturisească adevărul despre nota căpătată azi, altfel o să decurgă discuția. Mai ales că tata lipsea mai multe zile, fiind plecat în delegație.

— Nu mi-e foame, mănînc odată cu mama, o anunță el pe bunica și ieși grăbit pe ușă înainte ca aceasta să mai aibă timp să-l oprească.

Bicicleta era jos, în casa scărilor. O scoase în stradă. Încălecă și porni agale — fără nici o țintă. Ocoli blocul, trecu prin parcul cartierului, dete o raită prin fața cinematografului, dar nu întîlni nici un coleg și nici vreun cunoscut oarecare. Timpul trecea încet, într-un sfert de oră revenise de trei ori în fața casei. Plictisit să se tot învîrtă în același loc, se hotărî să facă un ocol mai mare. Ieși din cartier, traversînd o arteră foarte aglomerată, străbătu cîteva străduțe aproape pustii și se înscrise în fluxul fără sfîrșit al șoselei naționale. Era încă o abatere de la promisiunile făcute părinților și asta parcă îl liniști. Acum vor avea de ce să-l certe. Că pentru notă nu merita. E drept că ieri nu învățase, se lăsase prins de invenția lui. Cine putea să-și închipuie că profesorul o să înceapă să pună note chiar din ora a doua de curs?

Pe lîngă el treceau mașini mici, turisme, vîjîind, treceau camioane grele, cu un uruit înfundat, treceau autobuze prelungi făcînd aerul să vibreze. Nu-i era teamă, cunoștea bine regulile de circulație, iar în scurtele răstimpuri de liniște asculta zumzetul molcom al roților bicicletei pe asfaltul încins. Ziua era calmă și caldă, soarele lucea blînd, vîntul aducea miresme tomnatice de fructe coapte și iarbă proaspătă. Orașul rămăsese în urmă și acum zările se deschideau largi, ademenitoare.

La prima cotitură, părăsi șoseaua, descoperind un drum lateral. asfaltat și drept, care se pierdea printre lanurile de porumb neculese. Merse pe el vreo cîțiva kilometri, poate trei, poate patru, nu luă bine seama, apoi asfaltul se termină și roțile începură să salte prin gropi și peste bulgări de pămînt întăriți ca pietrele. Alături era o cărare netedă, îngustă, bătătorită probabil de miile de pași care se feriseră de noroiul drumeagului. Pe aici era chiar mai bine ca pe asfalt și Andrei se bucură de contactul acesta mai direct cu pămîntul. Coborî o vîlcea, urcă un piept de deal, iar coborî și deodată simți că roata din spate s-a lăsat, că a ajuns «pe geantă». Descălecă și abia acum se uită la ceas: era aproape ora cînd trebuia să se întoarcă maică-sa de la serviciu. Se necăji pentru neatenția sa și încercă să vadă ce-i cu roata. Dacă o repara repede și dacă pedala cu nădejde, nu va întîrzia prea mult.

Stricăciunea nu era prea mare, probabil o înțepătură de spin atît de minusculă că nici nu se vedea. Dar nu avea trusa la el, aseară avusese nevoie de niște scule,iar în graba plecării uitase s-o ia, nu se gîndise că va ajunge atît de departe așa că nu avea ce face. Puse camera la loc și dădu la pompă, cauciucul se umflă și se întări, dar el știa că la mers nu va ține prea mult. Plecă, pedalînd cu grijă, nu mai putea fi vorba să ajungă înaintea venirii mamei sale de la serviciu, ci măcar să nu întîrzie prea mult. Privind mereu la roata bolnavă nu fu atent la drum și nimeri în șanț. Speriat, făcu o mișcare greșită, forță pedala, auzi un scrîșnet și se opri. Sărise lanțul. De fapt nu sărise,ci se rupsese. Cercetă cu atenție cele două capete. Nenorocirea nu era prea mare — ieșise doar un ax din acelea mici care îmbină și dau posibilitate de mișcare rolelor. Îi trebuia un ciocan, un clește, ceva tare ca să-l silească să intre la locul său. Nu găsi nici măcar o piatră, totul în jur era țărînă moale, pulbere afînată. Auzise, sau citise undeva de oameni care înfing un cui într-o scîndură doar cu o lovitură de pumn. Încercă și el, dar nu reuși decît să-și zdrelească podul palmei. Deznădăjduit privi în jur și nu văzu decît miriști arate și lanuri de porumb foșnitor. Și mai văzu că... nu mai vede. Întunericul se furișase pe nesimțite, îl împresura tot mai de aproape, îl acoperea ca o apă nesimțită, dar teribilă. Trebuia să scape din această singurătate, să iasă la șosea, să caute un ajutor. Luă bicicleta de ghidon și porni voinicește la drum. Nu i se păru greu, mai ales că simțea cum se apropie de partea asfaltată a drumeagului. Nu putea să fie departe, nu mersese prea mult pe cărarea aceea care-l ademenise cu moliciunea ei dar îl înșelase înfingîndu-i un ghimpe în cauciucul din spate. Pe deasupra lui vîjîi zborul razant al unui cîrd de gîște, sau poate de rațe, nu le putuse vedea din cauza întunericului — dar probabil nu le-ar fi recunoscut nici pe lumină. Era orășan, nu înțelegea cum pot unii oameni deosebi de la prima vedere o rață de o gîscă, ovăzul de grîu, un taur de o vacă. Silea la mers, dar pasul îi era din ce în ce mai mic, mai nesigur. Trebui să se odihnească, nu mult, doar cinci minute, apoi porni iar grăbit, căutînd să recîștige timpul pierdut. Ajunse la asfalt,dar nu mai simți nici o bucurie, nu i se păru mai ușor ca pe drumeagul de mai înainte. Împingea la bicicleta nefolositoare, iar gîndurile îi alergau departe, într-un vălmășag fără noimă. În liniștea din jur își auzi deodată strigătul ascuțit al stomacului și se sperie. Da, îi era foame, îi era sete, dar nu avea acum vreme de așa ceva. O greutate mare îi apăsa umerii, i se strecura în piept sau poate izvora din piept și asta îi slăbea și mai mult puterile.

Ajunse acasă aproape de miezul nopții. Nu-și mai simțea picioarele și-aproape îi era indiferent ce se va întîmpla mai departe cu el. Aveau să-l certe, desigur, dar merita, merita orice pedeapsă, chiar dacă toate s-au întîmplat altfel de cum le dorise el. Cînd deschise ușa, îl întîmpinară două fețe prelungi, cu ochii încercuiți de niște dungi mari, vinete, pe care în prima clipă nici nu le recunoscu.

— Bună seara, spuse și se lăsă moale pe un scaun.

Cele două femei îl priviră speriate, îl cercetară de sus pînă jos, să se încredințeze parcă dacă e el cu adevărat și aievea, apoi mama se repezi la telefon și formă un număr:

— Tovarășe locotenent, alo, tovarășe locotenent, sînt eu, mama lui Andrei, care v-a anunțat aseară... vă mulțumesc... a-ți avut dreptate... nu-l mai căutați... a venit, e sănătos...

Dacă nu era atît de obosit, Andrei ar fi sărit de gîtul mamei, ar fi îmbrățișat fiecare obiect din jurul lui. Se mulțumi doar să plece capul, să nu i se vadă lacrimile ce-i năpădiseră ochii.

PRIMA după-amiază

Schiță de **VIRGIL DUDA**

Făceam ordine în magazia de lemne. Erau acolo cîțiva butuci noduroși, adunați în timp, pe care nu reușisem să-i sparg, deși organizasem chiar la începutul vacanței un fel de concurs, la care-i invitasem —grijulie alegere! —numai pe Dan și pe Alexandru. Butucii ocupau mult loc și trebuie să spun că nu mi-a fost ușor să-i clintesc și, mai ales, să găsesc cel mai potrivit mod de aranjare. Era o treabă migăloasă și obositoare, dar intenționat o alesesem în această după-amiază pentru că era o preocupare ce-mi absorbea gîndurile și risipea totodată starea de neliniște pe care o traversam la începutul fiecărui trimestru. Nu mărturisisem nimănui această stare deoarece nu-mi plăcea să fac asemenea confidențe și-apoi era o frămîntare — după părerea mea — inexplicabilă și cu totul nejustificată. În adevăr: ce anume nu-mi da pace, de mă trezeam oftînd din senin ori rămînînd cu privirile ațintite asupra unui caiet pe care-l țineam în mînă fără să-mi amintesc cu ce scop îl luasem?! Sigur, orice noutate, chiar un joc necunoscut, te tulbură într-o oarecare măsură, dar cu școala mă obișnuisem, în clasă eram de obicei sigur pe mine, aveam prieteni mulți și statornici. Ce mare schimbare se poate produce cînd treci într-a șaptea?!

Îmi vedeam cu destulă rîvnă de treburi, dar cercetam în răstimpuri cadranul ceasului deșteptător pe care-l cărasem cu mine în magazie punîndu-l la loc ferit, pe una din grinzile de sus. Așteptam cu încordare o vizită. Abia pe la patru fără un sfert a apărut Dan: cînd l-am văzut în ușă, m-am răsucit ostentativ și am privit spre ceas de parcă el ar fi întîrziat, mai mult decît se cuvine, la o întîlnire importantă, fixată din vreme.

Daniel Pană, Tețcoiu — Dîmbovița. Pentru a participa la «Minitehnicus», trebuie să completezi Brevetul de înscriere apărut în nr. 40 și 49/1975 ale revistei și să te afiliezi unui cerc «Minitehnicus» din școală sau de la Casa pionierilor din Găești. Dacă vrei să lucrezi acasă, prezintă brevetul la Consiliul comunal Mătăsaru. După aceea nu mai rămîne decît să te apuci de lucru. Pentru ca proiectul tău să fie realist și să primești ajutorul necesar, sfătuiește-te cu colegii și prietenii mai vechi în activitate sau cu tovarășii profesori din școală.

CURIER „MINITEHNICUS"

Alte detalii, în același nr. 40. **Sandu Marian,** Costești-Deal — Dîmbovița. Același răspuns.

Antonie Gurebie, Balta Verde — Mehedinți; **Viorel M. Șeică,** Șos. Mihai Bravu 85—93, București; **Volodea Ciuchilan,** Bd. Republicii 88, Caracal; **Bogdan Nicola,** Școala generală nr. 174, București: **Ștefan Grigore,** Topraisar — Constanța; **Vasile Stoia,** str. Azuga 9, Cluj-Napoca și alți cititori ne-au trimis Brevete «Minitehnicus» la redacție. Le amintim că brevetele de înscriere trebuie prezentate la consiliul comunal sau orășenesc al Organizației pionierilor. Pe cele sosite pe adresa ei, redacția le expediază la consiliul județean respectiv.

Dumitru Stoica și prietenii săi din Obîrșia Veche — Olt. Revista noastră nu este în măsură să publice și nici să trimită la cerere schemele care îi interesează pe cititori. Avînd însă în vedere obiectivul vostru — **înființarea unui atelier «Minitehnicus»** —, facem o excepție. În curînd schema va fi în mîinile voastre!

Concursul-serial CE ȘTII DESPRE „MINITEHNICUS"?

Mii și mii de noi cutezători se alătură în fiecare an marelui detașament al minitehnicienilor. Concursul-serial CE ȘTII DESPRE «MINITEHNICUS»? își propune să stimuleze dorința lor de a cunoaște cele mai frumoase momente din biografia marii noastre acțiuni.

Atenție: Participanții vor răspunde la **zece întrebări** care vor apărea consecutiv în «Cutezătorii». Pentru aceasta **vor bifa** răspunsul corect de pe cuponul care însoțește fiecare întrebare. După publicarea ultimei întrebări, cupoanele bifate vor fi expediate **în același plic** la redacție.

Răspunsurile exacte vor lua parte la tragerea la sorți a **trei aparate de radio cu tranzistoare** și **100 de brelocuri «Minitehnicus».**

ETAPA ÎNTÎI

Întrebare: Imaginea noastră reprezintă intrarea Expoziției naționale «Minitehnicus» — 1969. În ce loc a fost organizată expoziția?

Răspuns:
- A — În tabăra de la Năvodari.
- B — În Parcul Herăstrău din București.
- C — La Casa pionierilor din Brașov.

Ce știi despre «Minitehnicus»?
Cupon nr. 1
A ☐ B ☐ C ☐

MINERI AI VIITORULUI

Multe lucrări de excepție au ieșit de sub mîinile talentaților minitehnicieni din Baia Mare, dar cea mai celebră dintre ele a rămas «Orașul spațial minier» prezentat la ediția a II-a, 1969, a concursului nostru, unde a obținut Marele premiu.

I-am întrebat atunci pe autori — șase pionieri ai căror nume apare mai jos — ce i-a determinat să aleagă acest subiect. Au răspuns că văd în proiectul lor prelungirea în dimensiunile viitorului a unei realități majore a județului lor — mineritul.

După ani, «Cutezătorii» s-a întrebat: ce au devenit autorii frumoasei construcții? În ce măsură s-au apropiat de împlinirea visului cuprins în proiectul lor? Iată răspunsul:

GHEORGHE PLEȘA este elev al Școlii tehnice postliceale din Grupul școlar minier Baia Mare.

GABRIEL ACHIM este student la Institutul de subingineri din același oraș. Specialitatea: electromecanică.

ADRIAN DOROȘ urmează anul al III-lea la Liceul industrial de construcții de mașini din Baia Mare.

ALEXANDRU MIHALCEA învață la Școala tehnică postliceală de electronică din Timișoara.

LUDOVIC GHIȘA și PETRE MITRU sînt studenți în anul I la Institutul politehnic din București, Facultatea de electronică.

Toate aceste orientări par anume alese pentru a permite tinerilor noștri să ia parte efectiv, pe baza calificărilor pe care și le însușesc, la edificarea minelor viitorului.

ORIZONTURILE CUTEZANȚEI

Cel care coboară adînc sub pămînt pentru a scoate la lumină cărbunele și minereurile necesare societății poate fi comparat numai cu Prometeu. La fel ca în lipsa focului, fără exploatarea materiilor utile ascunse sub scoarța terestră civilizația nu ar fi putut să se afirme. Fiecare produs al industriei moderne, de la cel mai mic șurub la racheta interplanetară se bazează pe materii prime furnizate de industria extractivă.

În țara noastră, prețuirea de care se bucură munca lor a atribuit minerilor un adevărat hrisov de noblețe. Semnul acesta de respect vine să încununeze grija pentru condițiile materiale ale muncii în subteran, care în ultimele decenii au suferit o revoluționară transformare.

Minerul spărgînd cărbunele cu tîrnăcopul, încărcîndu-l cu lopata, împingînd vagonetele cu umărul, mînînd în mocirlele galeriilor cai orbi de mină — aceste imagini au intrat în istorie. Înalta mecanizare, electrificarea și modernizarea minelor în anii socialismului le-a transformat din temelii. La fiecare metru de înaintare galeriile sînt armate cu arcade și grinzi metalice de susținere. Pe magistrale subterane iluminate și aerisite atent, circulă trenuri de vagonete trase de locomotive speciale. Mașinile de tăiere și încărcare a cărbunelui pot fi comparate cu cele mai bune utilaje din uzinele noastre. În ansamblu munca minerului se apropie din ce în ce mai mult de a muncitorilor de înaltă specializare din fabricile moderne. Acolo unde mașinile tind să înlăture total munca brațelor, de la tăierea și încărcarea cărbunelui la susținerea abatajelor și transporturi, cuvîntul hotărîtor îl au mecanicul și electrotehnicianul.

Această apropiere a condițiilor de muncă din minele noastre de a marilor uzine moderne nu scade măreția prometeilor socialiști, ci pune la dispoziția lor noi unelte, demne de înalta lor misiune și de timpul în care trăim. Obiectivele trasate prin documentele celui de-al XI-lea Congres al Partidului Comunist Român privind dezvoltarea și perfecționarea industriei extractive, ridicarea producției totale de cărbune energetic la peste 56 000 000 tone în anii cincinalului 1976—1980 dau o idee despre importanța socială a muncii minerilor.

Să fii un Prometeu în slujba țării tale — iată un ideal demn de orice cutezător.

LICEE DE SPECIALITATE

Drumul spre meseriile legate de minerit trece prin liceele de specialitate. Urmînd cursurile lor, puteți obține calificarea în specialitățile: mecanică și electrotehnică.

Notați adresele acestor licee.

Județul Gorj: Liceul de mecanică din Motru, telefon 118; Liceul de mecanică din Rovinari.

Județul Harghita: Liceul de mecanică din Bălan, Bd. Republicii nr. 82, telefon 08.

Județul Hunedoara: Liceul de mecanică nr. 1 din Petroșani, Str. Republicii nr. 7, telefon 1.15.74; Liceul de mecanică nr. 2 din Petroșani, Str. 30 Decembrie nr. 6, telefon 1.17.36; Liceul de mecanică din Barza, Str. Gura Barza nr. 800, telefon 592; Liceul de mecanică din Deva, Str. Minerului nr. 24, telefon 1.41.80; Liceul de mecanică din Lupeni, Str. Viitorului nr. 27, telefon 210.

Județul Maramureș: Liceul de mecanică din Baia Mare, Str. Victoriei nr. 140, telefon 1.28.68; Liceul de mecanică din Borșa, Str. Decebal nr. 16, telefon 83.

Județul Sălaj: Liceul de mecanică din Sărmăsaj.

Județul Suceava: Liceul de mecanică din Gura Humorului, Str. 23 August nr. 49, telefon 104; Liceul de mecanică din Iacobeni, Str. Minelor nr. 2, telefon 6.

Club 2000

SCURTĂ ISTORIE A MINERITULUI ROMÂNESC

● *Cercetările arheologice* arată că mineritul era cunoscut la noi încă de pe vremea dacilor. Strămoșii noștri extrăgeau minereul de fier la Ghelar și Teliuc.

● *Dacii* mai extrăgeau din mine și argintul, pe care-l foloseau la făurirea obiectelor de podoabă. La Costești, Poiana și Pecica au fost descoperite urmele unor ateliere de argintari.

● *În perioada de început* a feudalismului, locuitorii de pe teritoriul patriei noastre se îndeletniceau, pe lîngă agricultură și creșterea vitelor, și cu extracția aurului, a argintului, fierului și sării. Cronicarii vremii vorbesc despre bogățiile Transilvaniei, care era străbătută de ape purtătoare de nisip aurifer.

● *În secolul al XIV-lea* asistăm la o largă dezvoltare a mineritului. Metalele prețioase se exploatau în Munții Apuseni, unde găsim așezări de mineri ca Abrud, Zlatna, Roșia. La Hunedoara se extrăgea fier. La începutul veacului, tehnica mineritului este încă primitivă, așa cum s-a transmis din vechime. Din același veac avem știri despre exploatarea sării în Țara Românească și Moldova.

● *Cercetările* au scos la iveală mărturii grăitoare despre puternica dezvoltare a mineritului în Muntenia și Moldova de la sfîrșitul secolului al XVI-lea și începutul celui de al XVII-lea. Exploatările de la Baia de Aramă au căpătat un avînt deosebit în timpul domniei lui Matei Basarab. Vestitul călător Paul de Alep ne-a lăsat o descriere a modului de extragere a minereului la Baia de Aramă: «Operațiunile de tăiere a păturilor de aramă continuau fără întrerupere și noaptea, la lumina torțelor. Acolo unde stratul de minereu era prea dur, dislocarea lui se obținea prin încălzirea cu cărbune aprins.» După același autor, producția anuală la Baia de Aramă ar fi ajuns în vremea lui Matei Basarab pînă la 750 de tone.

● *Tot în secolul al XVII-lea*, un important centru de exploatare a fierului este Baia de Fier. Informații din jurul anului 1700 ne arată că dimensiunea unui cuptor de prelucrare a fierului era de cinci metri lungime, doi metri lățime și tot atîta înălțime, ceea ce indică o capacitate importantă pentru acea epocă.

● *În cea de a doua jumătate a secolului al XVIII-lea*, mineritul se dezvoltă în așa măsură încît în Transilvania, la Oravița și Zlatna, apar primele școli menite să pregătească specialiști în acest domeniu.

● *Spre sfîrșitul secolului al XVIII-lea*, minele de fier de la Ghelar, precum și topitoriile de la Reșița sînt în plină înflorire. La îmbunătățirea tehnicii miniere au contribuit inovatori români ridicați din popor. Idu Crăciun și Munteanu Urs sînt constructorii unor noi modele de șteampuri (mașini de spălat aurul), iar iobagul Constantin Palade, din Cîmpeni-Cluj, este autorul unui model de șteamp care funcționa fără apă, pe baza unui sistem de scripeți.

● *În 1846* începe exploatarea largă a zăcămintelor de cărbune pe Valea Budureaschii și Rîpa Șoimului-Prahova, Zăgujeni-Mehedinți, Joseni-Buzău și Boiteni-Muscel. Cărbunele de la Comănești este destinat morii de aburi de la Iași și vapoarelor ce staționează la Galați.

● *Bazinul carbonifer* din Valea Jiului, cel mai bogat din țară, începe să fie exploatat în secolul al XIX-lea, Cele dintîi mine au fost deschise în localitățile Vulcan și Petroșani. Au urmat Petrila și Lonea. Minele grupului Aninoasa încep să funcționeze în 1890, iar cele de la Lupeni în 1892.

● În secolul nostru, industria minieră cunoaște o puternică dezvoltare. Se deschid mine noi. Producția crește, ajungînd în 1938 la 2 826 000 tone cărbune și 139 000 tone minereu de fier. Condițiile de lucru sînt cu mult în urma cerințelor, ceea ce preface munca minerilor într-un calvar și împiedică ridicarea productivității muncii.

● In anii socialismului, industria minieră înregistrează schimbări fundamentale. Are loc reconstrucția minelor vechi, reutilarea lor, deschiderea a numeroase noi mine și cariere în Valea Jiului, în bazinele Motru, Oradea, Rovinari etc. Investițiile masive duc la sporirea importantă a productivității muncii și la obținerea în final a unor producții de zeci de milioane de tone anual. Se extind rapid mecanizarea și electrificarea minelor. Instalații speciale înnobilează produsul brut, sporindu-i valoarea. Dezvoltarea în țara noastră a unei puternice industrii de utilaj minier la Baia Mare și Petroșani asigură progresul continuu al industriei miniere românești moderne.

METAMORFOZELE MESERIILOR

Prof. dr. doc. ing. IOSIF TRIPȘA, directorul Institutului de cercetări și proiectări tehnologice pentru sectoare calde

Întregul nostru popor a trecut la transpunerea în viață a sarcinilor noului plan cincinal, care va permite afirmarea plenară în România a revoluției tehnico-științifice. Cu ajutorul științei, devenită o tot mai puternică forță de producție, în toate ramurile economiei naționale se vor aplica tehnologii superioare, se vor introduce utilaje perfecționate, capabile să valorifice mai complet materiile prime, combustibilii, energia. Se va perfecționa organizarea producției, apelîndu-se tot mai mult la mecanizarea și automatizarea complexă, la calculul electronic.

În aceste condiții, munca însăși își va schimba înfățișarea. Profesiile vor evolua, vor apărea meserii noi, se va schimba raportul dintre diferitele profesii, precum și ponderea muncii manuale și intelectuale efectuate de același lucrător.

Iată un exemplu. Dacă în urmă cu 20 de ani, pentru a produce oțel în cuptoarele Martin mici de pe acea vreme, un oțelar hunedorean efectua 80% muncă manuală și 20% muncă intelectuală, acum zece ani — datorită mecanizării și automatizării — ponderea celor două feluri de activități a devenit egală cu 50%; în prezent, oțelarul efectuează 70% muncă intelectuală și 30% muncă manuală. La sfîrșitul următoarei perioade de zece ani, în 1985, cînd actualii cititori ai revistei noastre vor intra în cîmpul muncii sau se vor pregăti pentru aceasta, ponderea muncii intelectuale a oțelarului se va ridica la 90%. Ceea ce înseamnă că i se vor cere mult mai multe cunoștințe de specialitate și de cultură generală.

Date similare se pot prezenta și despre munca minerilor, a petroliștilor, a chimiștilor, a constructorilor de mașini. Exploatările miniere sînt în prezent puternice sisteme industriale dotate cu complexe de mașini și utilaje care au eliminat roaba și lopata. Stăpînirea echipamentului industrial modern pretinde o calificare superioară și solicită de pe acum din partea muncitorului un efort cu preponderență intelectual.

În 1985, marea majoritate a lucrătorilor vor depăși în cunoștințe nivelul actualilor maiștri, iar aceștia nivelul actualilor ingineri. Inginerii, la rîndul lor, vor avea nevoie de bagajul de cunoștințe al actualilor doctori ingineri și vor fi conștienți că epopeea cunoașterii continuă pe fronturi tot mai largi.

Tînăra generație din țara noastră, care va bate la porțile de aur ale comunismului, se pregătește pentru a corespunde exigențelor timpului învățînd cu temei, formîndu-se într-un spirit deschis către tot ce oferă nou știința, tehnica, modelîndu-și o personalitate multilaterală, gata să justifice încrederea pe care partidul și poporul le-o acordă.

O MINĂ A SECOLULUI NOSTRU

1 Puț pentru oameni și echipament. Cuprinde și conducte de introducere a aerului proaspăt, de evacuare a aerului viciat, a apei și gazelor.

2 Abataj mecanizat de front lung, înzestrat cu mașini moderne de tăiere și de încărcare a cărbunelui pe benzi transportoare, în vagonete etc.

3 Mijloace de transport variate (căi ferate, benzi transportoare) asigură fluxul cărbunelui în subteran de la abataj la puțul de ieșire.

4 Instalațiile miniere trebuie să îmbine productivitatea ridicată cu siguranța în exploatare. Se generalizează armarea metalică a galeriilor.

5 Prin tăierea în camere și stîlpi se extrage jumătate din cărbunele zăcămîntului. Restul va fi atacat parțial în preajma părăsirii stratului.

6 Apele freatice sînt colectate în rezervoare și apoi eliminate în exterior. Dacă sînt acidulate, înainte de folosire vor fi tratate chimic.

7 Elevatorul primește cărbunele extras la diferite orizonturi și îl transportă la suprafață, unde va fi îndreptat către stația de separare.

8 Cărbunele este separat de steril, apoi trimis către stația de tratare. O parte din cărbune va acoperi nevoile energetice interne ale minei.

9 La stația de tratare, cărbunele este spălat și sortat. Prin acest tratament, din 100 tone cărbune brut se obțin circa 75 tone cărbune pur.

10 Separat pe sorturi alese în funcție de cerințele industriei, cărbunele este trimis, pe benzi transportoare, către locurile de depozitare.

11 Instalația de încărcare mecanizată a vagoanelor încheie ciclul pe care îl străbate cărbunele de la tăiere pînă la plecarea spre consumator.

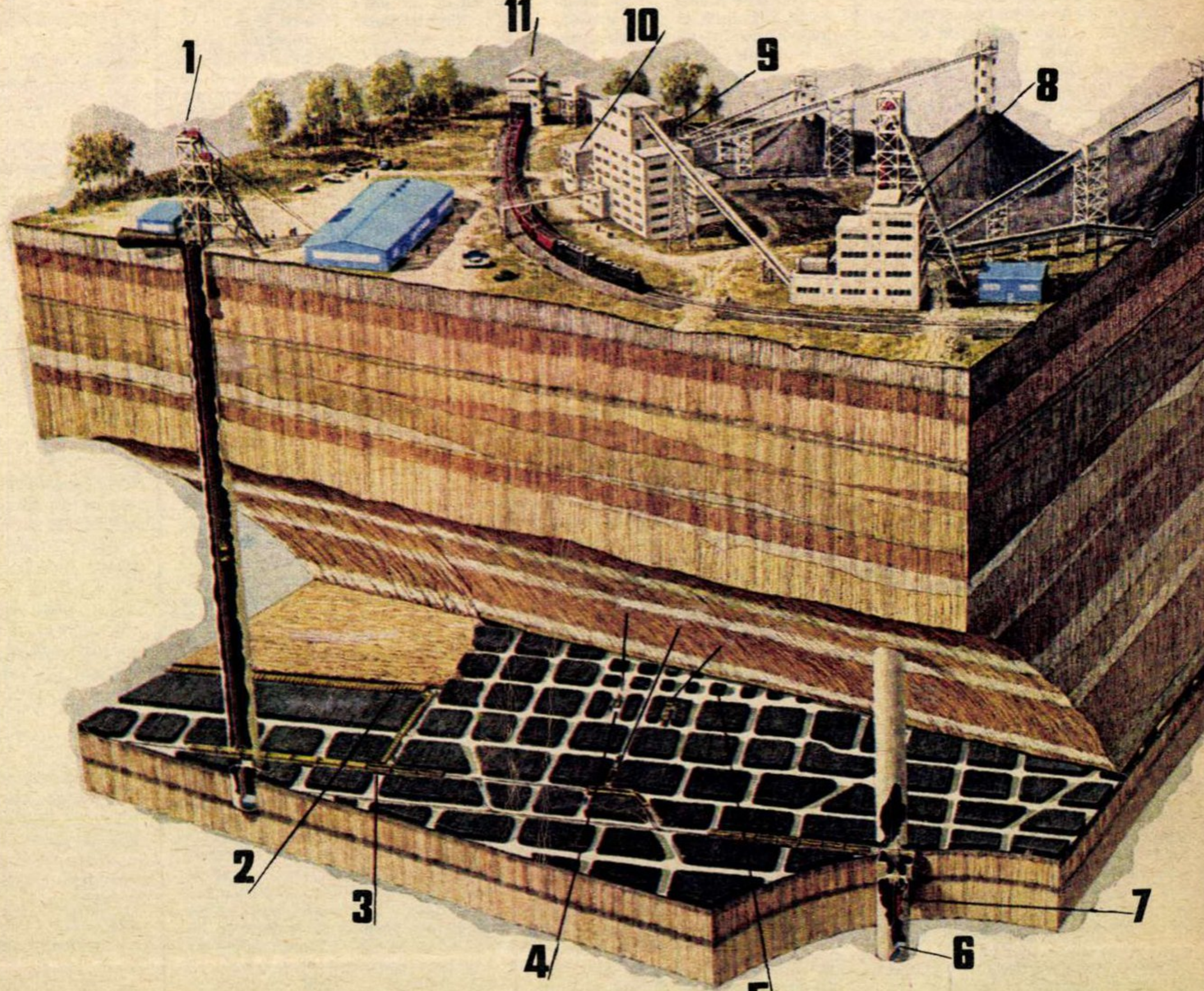

Pagini realizate de Horia Aramă

PLIMBARE cu BICICLETA

Schiță de
VINICIU GAFITA

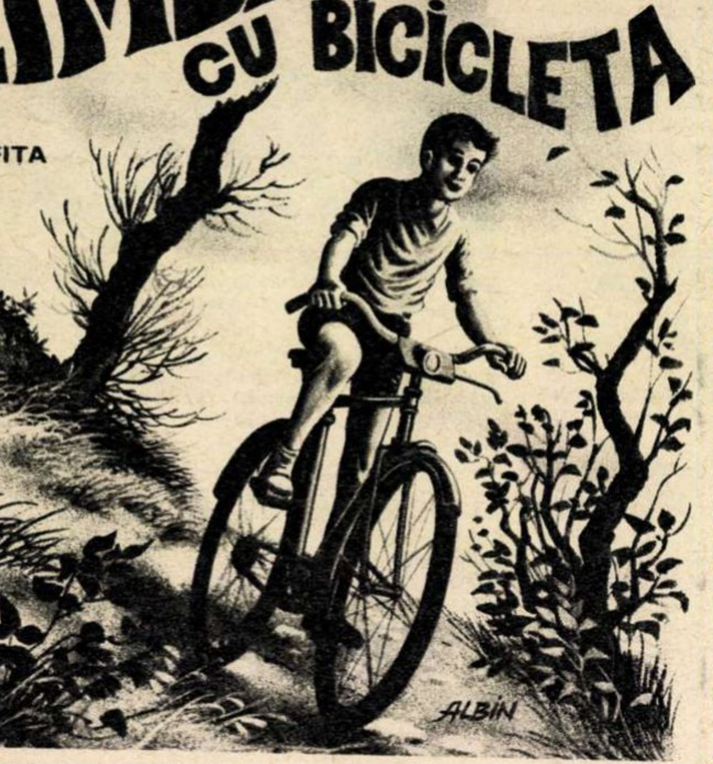

Andrei a venit de la școală direct acasă, deși ar fi fost tentat mai mult ca oricînd să se oprească la un joc de fotbal sau măcar la «o parolă» cu prietenii din bloc. Dar obișnuința a fost mai tare decît imboldul pe care-l simțea azi, în mod deosebit, de a întîrzia revederea cu cei de acasă. De fapt, nu era un imbold, ci teama, sau mai degrabă rușinea de a-i minți. Pentru că n-avea încotro, trebuia să-i mintă. Adică nu chiar să-i mintă, ci să le ascundă deocamdată adevărul. Știa că o să învețe, de asta era sigur, și-atunci peste cîteva zile nota primită azi n-o să i se mai pară o catastrofă.

— Ai venit? Dezbracă-te iute și la masă, îl întîmpină, ca de obicei, bunica.

Andrei știa că asta era doar o vorbă, că pînă la masă avea să mai treacă vreo jumătate de oră, de aceea lăsă geanta pe un scaun, se repezi la cămară, și rupse un colțuc de pîine.

— Ce-ai făcut azi la școală? Te-a ascultat, ai luat vreo notă?

Și asta era o întrebare obișnuită, bunica i-o punea în fiecare zi, putea să spună orice, dar Andrei simți o căldură în obraji și o răgușeală în gît și preferă să nu răspundă.

— M-aș duce puțin cu bicicleta, zise el, ca să schimbe vorba.

— Mai bine odihnește-te, iar te-ai culcat la miezul nopții, cu prostia aceea a ta.

«Prostia» era un aparat cu celulă fotoelectrică, o invenție la care lucra fără știrea celor de la cercul tehnic al clasei lui.

—Fac un tur, două, pe aici prin apropiere, promise el.

—Maică-ta a telefonat că întîrzie nițel, are nu știu ce ședință, îl anunță bunica.

Asta îi dădu o idee nouă. «O să aștept să mănînc odată cu mama». Observase mai de mult că mamei sale acest gest îi făcea o deosebită plăcere, deși nu lăsa să se vadă și îl certa că a stat flămînd atîtea ore. Iar în timpul mesei, chiar dacă va trebui să mărturisească adevărul despre nota căpătată azi, altfel o să decurgă discuția. Mai ales că tata lipsea mai multe zile, fiind plecat în delegație.

— Nu mi-e foame, mănînc odată cu mama, o anunță el pe bunica și ieși grăbit pe ușă înainte ca aceasta să mai aibă timp să-l oprească.

Bicicleta era jos, în casa scărilor. O scoase în stradă. Încălecă și porni agale — fără nici o țintă. Ocoli blocul, trecu prin parcul cartierului, dete o raită prin fața cinematografului, dar nu întîlni nici un coleg și nici vreun cunoscut oarecare. Timpul trecea încet, într-un sfert de oră revenise de trei ori în fața casei. Plictisit să se tot învîrtă în același loc, se hotărî să facă un ocol mai mare. Ieși din cartier, traversînd o arteră foarte aglomerată, străbătu cîteva străduțe aproape pustii și se înscrise în fluxul fără sfîrșit al șoselei naționale. Era încă o abatere de la promisiunile făcute părinților și asta parcă îl liniști. Acum vor avea de ce să-l certe. Că pentru notă nu merita. E drept că ieri nu învățase, se lăsase prins de invenția lui. Cine putea să-și închipuie că profesorul o să înceapă să pună note chiar din ora a doua de curs?

Pe lîngă el treceau mașini mici, turisme, vîjîind, treceau camioane grele, cu un uruit înfundat, treceau autobuze prelungi făcînd aerul să vibreze. Nu-i era teamă, cunoștea bine regulile de circulație, iar în scurtele răstimpuri de liniște asculta zumzetul molcom al roților bicicletei pe asfaltul încins. Ziua era calmă și caldă, soarele lucea blînd, vîntul aducea miresme tomnatice de fructe coapte și iarbă proaspătă. Orașul rămăsese în urmă și acum zările se deschideau largi, ademenitoare.

La prima cotitură, părăsi șoseaua, descoperind un drum lateral, asfaltat și drept, care se pierdea printre lanurile de porumb neculese. Merse pe el vreo cîțiva kilometri, poate trei, poate patru, nu luă bine seama, apoi asfaltul se termină și roțile începură să salte prin gropi și peste bulgări de pămînt întăriți ca pietrele. Alături era o cărare netedă, îngustă, bătătorită probabil de miile de pași care se feriseră de noroiul drumeagului. Pe aici era chiar mai bine ca pe asfalt și Andrei se bucură de contactul acesta mai direct cu pămîntul. Coborî o vîlcea, urcă un piept de deal, iar coborî și deodată simți că roata din spate s-a lăsat, că a ajuns «pe geantă». Descălecă și abia acum se uită la ceas: era aproape ora cînd trebuia să se întoarcă maică-sa de la serviciu. Se necăji pentru neatenția sa și încercă să vadă ce-i cu roata. Dacă o repara repede și dacă pedala cu nădejde, nu va întîrzia prea mult.

Stricăciunea nu era prea mare, probabil o înțepătură de spin atît de minusculă că nici nu se vedea. Dar nu avea trusa la el, aseară avusese nevoie de niște scule,iar în graba plecării uitase s-o ia, nu se gîndise că va ajunge atît de departe așa că nu avea ce face. Puse camera la loc și dădu la pompă, cauciucul se umflă și se întări, dar el știa că la mers nu va ține prea mult. Plecă, pedalînd cu grijă, nu mai putea fi vorba să ajungă înaintea venirii mamei sale de la serviciu, ci măcar să nu întîrzie prea mult. Privind mereu la roata bolnavă nu fu atent la drum și nimeri în șanț. Speriat, făcu o mișcare greșită, forță pedala, auzi un scrîșnet și se opri. Sărise lanțul. De fapt nu sărise,ci se rupsese. Cercetă cu atenție cele două capete. Nenorocirea nu era prea mare — ieșise doar un ax din acelea mici care îmbină și dau posibilitate de mișcare rolelor. Îi trebuia un ciocan, un clește, ceva tare ca să-l silească să intre la locul său. Nu găsi nici măcar o piatră, totul în jur era țărînă moale, pulbere afînată. Auzise, sau citise undeva de oameni care înfing un cui într-o scîndură doar cu o lovitură de pumn. Încercă și el, dar nu reuși decît să-și zdrelească podul palmei. Deznădăjduit privi în jur și nu văzu decît miriști arate și lanuri de porumb foșnitor. Și mai văzu că... nu mai vede. Întunericul se furișase pe nesimțite, îl împresura tot mai de aproape, îl acoperea ca o apă nesimțită, dar teribilă. Trebuia să scape din această singurătate, să iasă la șosea, să caute un ajutor. Luă bicicleta de ghidon și porni voinicește la drum. Nu i se păru greu, mai ales că simțea cum se apropie de partea asfaltată a drumeagului. Nu putea să fie departe, nu mersese prea mult pe cărarea aceea care-l ademenise cu moliciunea ei dar îl înșelase înfingîndu-i un ghimpe în cauciucul din spate. Pe deasupra lui vîjîi zborul razant al unui cîrd de gîște, sau poate de rațe, nu le putuse vedea din cauza întunericului — dar probabil nu le-ar fi recunoscut nici pe lumină. Era orășan, nu înțelegea cum pot unii oameni deosebi de la prima vedere o rață de o gîscă, ovăzul de grîu, un taur de o vacă. Silea la mers, dar pasul îi era din ce în ce mai mic, mai nesigur. Trebui să se odihnească, nu mult, doar cinci minute, apoi porni iar grăbit, căutînd să recîștige timpul pierdut. Ajunse la asfalt,dar nu mai simți nici o bucurie, nu i se păru mai ușor ca pe drumeagul de mai înainte. Împingea la bicicleta nefolositoare, iar gîndurile îi alergau departe, într-un vălmășag fără noimă. În liniștea din jur își auzi deodată strigătul ascuțit al stomacului și se sperie. Da, îi era foame, îi era sete, dar nu avea acum vreme de așa ceva. O greutate mare îi apăsa umerii, i se strecura în piept sau poate izvora din piept și asta îi slăbea și mai mult puterile.

Ajunse acasă aproape de miezul nopții. Nu-și mai simțea picioarele și-aproape îi era indiferent ce se va întîmpla mai departe cu el. Aveau să-l certe, desigur, dar merita, merita orice pedeapsă, chiar dacă toate s-au întîmplat altfel de cum le dorise el. Cînd deschise ușa, îl întîmpinară două fețe prelungi, cu ochii încercuiți de niște dungi mari, vinete, pe care în prima clipă nici nu le recunoscu.

— Bună seara, spuse și se lăsă moale pe un scaun.

Cele două femei îl priviră speriate, îl cercetară de sus pînă jos, să se încredințeze parcă dacă e el cu adevărat și aievea, apoi mama se repezi la telefon și formă un număr:

— Tovarășe locotenent, alo, tovarășe locotenent, sînt eu, mama lui Andrei, care v-a anunțat aseară... vă mulțumesc... a-ți avut dreptate... nu-l mai căutați... a venit, e sănătos...

Dacă nu era atît de obosit, Andrei ar fi sărit de gîtul mamei, ar fi îmbrățișat fiecare obiect din jurul lui. Se mulțumi doar să plece capul, să nu i se vadă lacrimile ce-i năpădiseră ochii.

PRIMA după-amiază

Schiță de **VIRGIL DUDA**

Făceam ordine în magazia de lemne. Erau acolo cîțiva butuci noduroși, adunați în timp, pe care nu reușisem să-i sparg, deși organizasem chiar la începutul vacanței un fel de concurs, la care-i invitasem —grijulie alegere! —numai pe Dan și pe Alexandru. Butucii ocupau mult loc și trebuie să spun că nu mi-a fost ușor să-i clintesc și, mai ales, să găsesc cel mai potrivit mod de aranjare. Era o treabă migăloasă și obositoare, dar intenționat o alesesem în această după-amiază pentru că era o preocupare ce-mi absorbea gîndurile și risipea totodată starea de neliniște pe care o traversam la începutul fiecărui trimestru. Nu mărturisisem nimănui această stare deoarece nu-mi plăcea să fac asemenea confidențe și-apoi era o frămîntare — după părerea mea — inexplicabilă și cu totul nejustificată. În adevăr: ce anume nu-mi da pace, de mă trezeam oftînd din senin ori rămînînd cu privirile ațintite asupra unui caiet pe care-l țineam în mînă fără să-mi amintesc cu ce scop îl luasem?! Sigur, orice noutate, chiar un joc necunoscut, te tulbură într-o oarecare măsură, dar cu școala mă obișnuisem, în clasă eram de obicei sigur pe mine, aveam prieteni mulți și statornici. Ce mare schimbare se poate produce cînd treci într-a șaptea?!

Îmi vedeam cu destulă rîvnă de treburi, dar cercetam în răstimpuri cadranul ceasului deșteptător pe care-l cărasem cu mine în magazie punîndu-l la loc ferit, pe una din grinzile de sus. Așteptam cu încordare o vizită. Abia pe la patru fără un sfert a apărut Dan: cînd l-am văzut în ușă, m-am răsucit ostentativ și am privit spre ceas de parcă el ar fi întîrziat, mai mult decît se cuvine, la o întîlnire importantă, fixată din vreme.

---

sport ănătate

elevi s-au cam lăsat păgubași — cum se zice.

—Cei pasionați de sport și convinși de foloasele practicării lui zilnice, se străduiesc și găsesc pînă la urmă terenurile necesare. Recunoaștem însă că aceștia nu sînt decît o parte dintre noi. Pe ceilalți i-am cam scăpat din mînă. Dacă s-ar termina povestea cu conducta...

SPORTUL?
CU SPORTUL STĂM
AȘA
ȘI-AȘA

AICI, LA NOI, ÎN AER LIBER ȘI CU TOȚII

Și la Școala generală din Bucșani, județul Dîmbovița, ni se răspunde cu întîrziere. Dar din cu totul alte motive. În ziua aceea tocmai se desfășura o pasionantă întrecere sportivă: «Cine trece mai repede și mai bine pista aplicativă de pregătire pentru apărarea patriei». Pionierii și școlarii de-aici dispun de o asemenea pistă. De teren de handbal, volei, fotbal, de pistă de atletism. E adevărat, nu sînt bituminizate, ca prin alte părți, în schimb sînt exploatate la maximum, de către toți copiii.

—Fiecare dintre noi — ne spune Alice Amzan,pioniera comandantă de unitate — practicăm nu una, ci două și chiar trei discipline sportive. După preferințe. Și dacă stăm și socotim mai bine, că la numeroasele întreceri pe care le organizăm în timpul anului școlar, în vacanțe, se adaugă și timpul petrecut pe terenuri din inițiativă proprie, putem spune că nu facem sport numai o oră pe zi, ci chiar mai mult. Pentru că, vedeți, neavînd prea multe posibilități de-a ne petrece timpul liber, am recurs la sport, la mișcarea în aer liber care, ne-am convins, ne ajută să ne fortificăm, să creștem sănătoși.

LA BAZA SPORTIVĂ COMUNALĂ, CÎND ȘI CARE AJUNGEM PE-ACOLO

La Țințăreni, județul Gorj, ni se vorbește... despre altceva: despre foarte bogata și interesantă activitate cultural-artistică, despre străduința deosebită —încununată de frumoase succese — a comandamentului unității de ridicare a nivelului la învățătură.

—Foarte bine, dar sportul?

—Sportul? Cu sportul stăm așa și-așa — ne răspunde pioniera Elena Cozma. Mai facem cîte o drumeție, băieții mai joacă mingea. Unii dintre noi, cînd avem mai mult timp, ne ducem și mai jucăm volei și fotbal la baza comunală. Pentru că, după cum vedeți, noi n-avem bază sportivă.

Se vede. Și încă foarte bine. Alături de școala veche, a început construcția alteia, noi. Și baza sportivă —atîta cîtă a fost —s-a... topit, a dispărut. Drept care practicarea sportului e o preocupare care... nu-i mai preocupă pe mulți dintre pionierii și școlarii de-aici.

—Și ce-aveți de gînd? O să continuați la fel și în viitor?

După îndelungi discuții în plenul comandamentului, se ajunge la concluzia că,într-adevăr, s-ar putea face mai mult. Că spațiu s-ar găsi. Pe-aproape, chiar foarte aproape, e o pădure, cu luminișuri și poiene, unde s-ar putea amenaja cîteva terenuri, unde s-ar putea organiza nu numai simple drumeții, ci și întreceri sportive, și concursuri de orientare, și trageri la țintă. Și cum mai curge și-un rîu pe-acolo, s-ar putea chiar și înota. Da, s-ar putea. Și comandamentul ia pe loc hotărîrea să dezbată în prima adunare de unitate această problemă, să găsească soluțiile cele mai bune pentru ca pionierii și școlarii de-aici să poată beneficia de avantajele practicării sportului.

Va fi bine, chiar foarte bine. Cu o condiție: ca să se treacă la fapte cît mai curînd posibil.

*

Ne-am convins, cu prilejul acestui raid, că pionierii știu că sportul e mijlocul principal prin care își pot îndeplini una din îndatoririle lor, aceea de-a se preocupa necontenit de întărirea sănătății, de călirea lor fizică și morală. După cum se vede însă, nu toți pun în practică ceea ce știu atît de bine. Pentru ei reamintim în încheiere, una dintre importantele hotărîri cuprinse în Rezoluția adoptată de cea de-a III-a Conferință Națională a Organizației pionierilor: **«Conferința Națională stabilește ca o sarcină importantă a Organizației pionierilor asigurarea caracterului de masă și diversificat, potrivit cu aptitudinile și înclinațiile copiilor, a activității sportiv-turistice, îmbinînd conținutul politico-educativ al activităților cu petrecerea plăcută, reconfortantă a timpului liber în mijlocul naturii, care să contribuie la întărirea și refacerea capacității de muncă, la călirea fizică și morală a acestora».**

Sperăm că exemplele de mai sus vor fi de un real folos pionierilor în impulsionarea activității sportive, în îmbogățirea și diversificarea ei, în așa fel încît fiecare școlar să-și petreacă măcar o oră pe zi făcînd sport, mișcare în aer liber.

Constantin Diaconu

La Școala generală din Goești, județul Dolj, pista aplicativă de pregătire pentru apărarea patriei e intens folosită.

În expediție, pe cărări de munte, în căutarea frumuseților naturii dar și a ozonului.

Tot la Școala generală nr. 2 din Craiova: băieții încălzindu-se în vederea unui aprig meci de fotbal.

VACANȚĂ PIONIEREASCĂ

În perioada care a trecut de la cea de a III-a Conferință Națională, noi, toți purtătorii cravatelor roșii cu tricolor din județul Botoșani, am organizat numeroase și diverse acțiuni pentru cunoașterea și însușirea temeinică a importantelor recomandări și îndemnuri pe care secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ni le-a adresat de la tribuna marelui forum al tineretului, a hotărîrilor luate în cadrul marelui sfat al pionierilor. Astfel, cei șaisprezece pionieri delegați la Conferință au avut pînă acum peste cincizeci de întîlniri cu colegii lor din întregul județ, toate acestea oferind prilejul unor ample informări și dezbateri care au evidențiat atît sarcinile ce ne revin în lumina acestor documente, cît și necesitatea aplicării lor în întreaga noastră activitate. Tot în acest timp, comandamentele pionierești din unități, îndrumate de comandanții instructori, sub conducerea organizațiilor de partid, au antrenat un mare număr de pionieri la îmbunătățirea întregii agitații vizuale din școli și case ale pionierilor. Au fost amenajate panouri ale Conferinței, gazete de perete intitulate «În spiritul Codului etic al pionierului» sau «Codul etic în oglinda faptelor». Au fost scrise sub formă de lozinci fragmente din «Programul educației prin muncă și pentru muncă, în spirit revoluționar a pionierilor și școlarilor» acestea constituind îndemnuri, chemări mobilizatoare adresate purtătorilor cravatei roșii cu tricolor de-a se torma, de-a munci și trăi ca tineri revoluționari.

Tot în acest scop, în toate detașamentele au avut loc adunări în care pionierii au analizat, în spirit critic și autocritic, activitatea lor. De exemplu, în școala în care învăț eu (Școala generală nr. 11 din Botoșani), cu prilejul acestor adunări, pionierii i-au criticat aspru pe cei care nu depun toate eforturile pentru a învăța mereu mai bine, pe cei care nu au, în orice moment, o ținută, o comportare pionierească.

În prezent, să facem pași înainte la aplicarea în viață a importantelor hotărîri ale Conferinței. Astfel acum, în vacanța de iarnă, conform programelor dinainte stabilite în fiecare unitate, se desfășoară numeroase și diverse activități. Pionierii din Botoșani, ca și cei din comunele Tudora, Corlătești, Hugești, Trusești și alte localități au organizat numeroase vizite în întreprinderi industriale, întîlniri cu activiști de partid și de stat, acțiuni de pregătire pentru apărarea patriei în cadrul ediției de iarnă a «Marșului Victoriei», toate acestea contribuind la educarea patriotică a purtătorilor cravatei roșii cu tricolor. De asemenea, numeroase unități de pionieri, precum cele din localitățile Nicolae Bălcescu, Prăjeni, Flămînzi, Dorohoi și Botoșani au organizat vizite și evocări la Muzeul răscoalei din 1907, precum și la monumentele dedicate eroilor războiului pentru cucerirea independenței de stat a României; la alte monumente ridicate în memoria celor căzuți pentru libertatea națională și socială. Tradiționalele și atît de îndrăgitele întreceri cultural-sportive, carnavaluri, nu lipsesc nici ele din peisajul acestor acțiuni prin care ne străduim să dăm viață hotărîrilor celei de a III-a Conferințe Naționale a Organizației noastre.

OVIDIU CERNEI,
pionier locțiitor al președintelui C.N.O.P.

Dan era într-o mare agitație, ochii îi străluceau, răsufla anevoie,ca unul care alergase. Avea obrajii îmbujorați și fruntea umedă de transpirație.

—Te-am deranjat?! s-a interesat el surprins că nu mă bucur, ca de obicei cînd mă vizita pe neașteptate. Am venit în grabă, mă temeam că ești bolnav și cînd colo... a adăugat, desigur, bosumflat.

Am privit din nou spre ceas, de astă dată chiar fără nici un rost căci nu trecuse nici un minut de cînd luasem cunoștință de ora exactă. Intrigat, Dan s-a uitat și el la ceas, apoi s-a întors spre mine, așteptînd lămuriri. Nu m-am grăbit să-i dau explicații; de altfel, ce puteam să-i spun?!

—Ți-aș oferi un loc dar, după cum vezi, tocmai am stivuit butucii! Așează-te pe marginea grinzii, dacă încapi acolo! i-am spus, prefăcîndu-mă că nu observ mirarea lui.

Dan a rămas nemișcat, a respirat adînc ca să-și regleze respirația, apoi a făcut gestul de a amîna clarificarea deoarece era evident că ocolisem răspunsul la o interogație formulată de el ca o constatare.

—Ai mutat singur butucii ori te-a ajutat cineva? s-a interesat după o scurtă pauză.

Voia, de fapt, să știe dacă trecuse vreunul din colegi pe la mine înaintea lui.

—Singur! am răspuns, aducînd un braț de lemne ca să netezesc stiva de butuci cu cioturile bizar răsucite.

Ceva mai liniștit, de parcă obținuse o informație prețioasă, Dan s-a așezat pe grinda pe care i-o indicasem și a început, fără întîrziere, să pălăvrăgească însuflețit.

—S-a întîmplat un lucru foarte curios: Măicăneanu a venit cu o servietă nouă, roșie și tocmai se pregătea să ne arate un album, se lăudase încă de pe drum dar zicea să așteptăm pînă ajungem în clasă deoarece pe stradă nu erau condiții...

Vorbind, Dan abia își putea stăpîni rîsul, de aceea, în ciuda hotărîrii pe care o luasem, anume de a părea cît mai nepăsător, m-am oprit din lucru și l-am ascultat cu cea mai vie curiozitate. Firește, după aceea mi-a părut rău căci era ușor de bănuit că se petrecuse un fleac oarecare; dar nu mă puteam stăpîni.

—...dar pe culoar și-a pierdut răbdarea, a pus servieta pe pervaz, încîntat de privirile noastre admirative, și...

Dan s-a ridicat din nou și a început să-mi arate, cu gesturi expresive, cum se chinuia bietul Măicăneanu, din ce în ce mai nervos, ștergîndu-și sudoarea cu batista, să desfacă încuietorile servietei, iar încuietorile nu voiau să-l asculte.

—I le-a răsucit Alexandru, cu o sîrmă! am exclamat, nerăbdător, dornic în același timp să particip, fie și cu întîrziere, la una din nevinovatele năzbîtii ale prietenului nostru comun, foarte priceput să stîrnească hazul tuturor.

Dan hohotea atît de tare încît nici n-a putut să confirme faptul că o nimerisem; a dat doar din mînă, iar cînd și-a mai revenit, a precizat:

—Alexandru îl tot înghesuia cu întrebările: ce fel de album? ce ne fierbi atîta și nu-l arăți odată? Și așa mai departe. Apoi tot el, Alexandru, zice: hai, băieți, că întîrziem la festivitate, ăsta și-a prins degetele! Ah, uitasem: Mihalache s-a prezentat cu un cucui de toată frumusețea, iar... Dar tu de ce n-ai venit, s-a întîmplat ceva?! m-a întrebat Dan dintr-o dată, renunțînd să mai relateze și privindu-mă cu gravitate.

Îl urmăream cu sufletul la gură, astfel că întrebarea m-a prins nepregătit: am fluturat din mînă, în semn că nu se petrecuse nimic important care să mă împiedice să vin la prima zi de școală și i-am cerut, cu privirea, să continue. Numai că el a repetat, ceva mai insistent, întrebarea și-atunci, stînjenit, am bolborosit ceva destul de banal: n-am auzit deșteptătorul, după care m-am înroșit de supărare și i-am spus:

—De fapt, nu știu nici eu, m-am hotărît să nu vin în prima zi, e îmbulzeală, nu-ți găsești locul, fiecare te întreabă unde-ai fost în vacanță, Alexandru, ca de obicei, cu glumele lui nesărate... Știi doar cum e în prima zi.

Dar stinghereala, pe care speram s-o spulber prin această explicație sinceră, m-a cuprins și mai tare. Mi-am dat seama că neliniștea despre care vorbeam la început m-a împins, fără voie, spre o hotărîre în care orgoliul jucase un rol nefast. Intenționat lipsisem. Voiam să știu, să verific dacă o să mi se observe lipsa. Acum n-am mai îndrăznit desigur să caut să aflu acest lucru: m-am resemnat să-l ascult pe Dan, să încerc să recuperez indirect bucuria pe care o risipisem de bună voie.

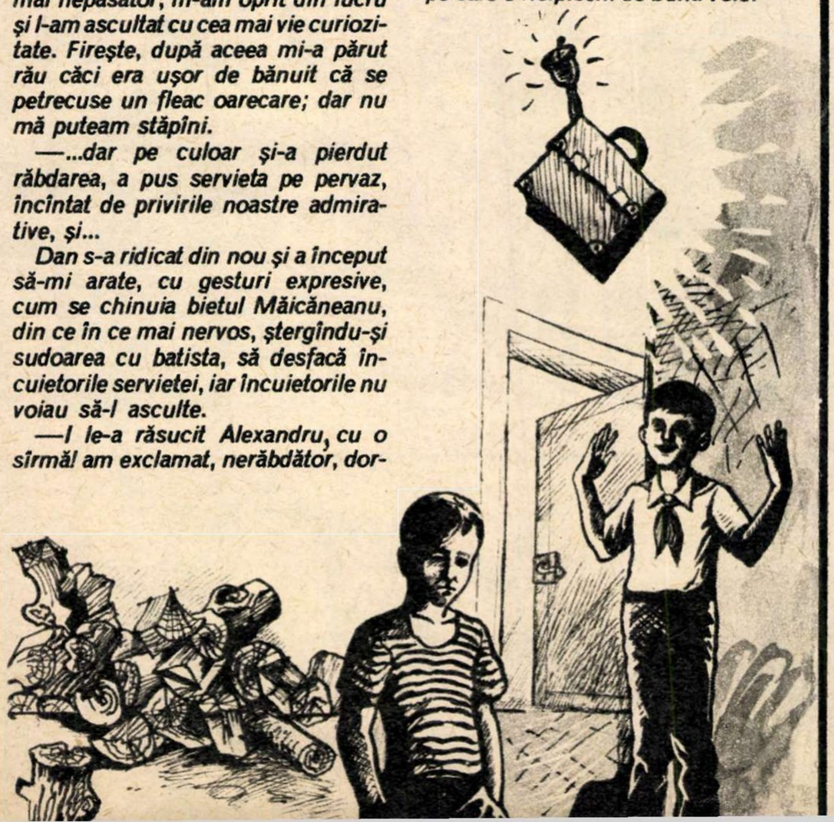

Ilustrație de **DANA ARVINTE**

UN VIITOR PREMIANT

Schiță de NICOLAE ȚIC

I-am zis lui Mihăiță: «A nins! Vino să ne batem cu zăpadă». Și mi-a fost de mirare că Mihăiță nici nu se clintește din loc. «Nu pot să ies din casă, Ghiuță, că mă trage ceva înapoi!» De un an de zile așteptam zăpada asta. Numai zăpada de pe strada noastră ne-ar fi ajuns să confecționăm între o sută și o sută cincizeci de atleți pentru viitorul campionat inter-cartiere, vreo douăzeci de boxeri și cam tot atîția scrimeri. (De fotbaliști nu ducem lipsă, de cînd ne știm — ne descurcăm numai cu forțe proprii). «Nu pot să ies din casă, Ghiuță, că mă trage ceva înapoi!» I-am mai zis lui Mihăiță: «Vino să curățăm zăpada, că s-a-mpotmolit mașina lui nenea Tudorache!» Cu lacrimi în ochi, Mihăiță s-a scuzat pentru a treia oară: «Nu pot să ies din casă, Ghiuță, că mă trage ceva înapoi!» Cum aflasem că de-o vreme-ncoace, de cînd s-a hotărît să-și construiască un creier electronic, Mihăiță are parte de tot felul de pățanii, la care nici nu te duce mintea, mi-am zis că l-or fi legat ai lui de piciorul patului, ca să fie siguri că n-o mai ia razna. Un control sumar efectuat la fața locului a avut darul să infirme presupunerea mea. În interior, și-n camera de zi, și-n dormitor, chiar și-n baie și-n bucătărie, Mihăiță se mișca lejer, ca oricare, nimic nu-l trăgea înapoi. Numai cînd voia să iasă din casă îl trăgea. Din pricina asta, bietul de el stătea la fereastră și se uita cum ninge și cum ne batem noi cu zăpadă, și ofta din rărunchi, întocmai ca bunicul Petra de la etajul cinci, cînd își amintea de tinerețele dumnealui. «După cum știi, i-am zis lui Mihăiță, în ultimul trimestru am acordat o atenție deosebită lucrurilor care ne trag înapoi, și sînt pe punctul de a definitiva niște invenții de real interes. Vrei să-ți dau o mînă de ajutor?» Mihăiță a deschis larg brațele și m-a cuprins, și m-a zdruncinat puțin și pînă la urmă, printre lacrimi, mi-a adus la cunoștință că el nu mai nutrește nici o speranță: «Dragă Ghiuță, fiindcă ai fost mereu alături de mine, și la bine și la greu, și niciodată nu m-ai trădat, ție pot să-ți spun cine mă trage înapoi: mă trage 3-ul de la matematică. Nimic nu mai e de făcut în privința asta!» Și a căzut frînt pe un scaun. «Nota 3, mi-a mai zis el, este ca un magnet: dacă se lipește o dată de tine, cît ar fi să te zbați, nu mai scapi de ea». «Un 3? Ce atîta zarvă pentru un nenorocit de 3? Am avut și eu unul la muzică, în iarna trecută, cînd eram răgușit, și încă unul la gimnastică, mai spre vară, cînd mîncasem prea mult». ...Mihăiță s-a ridicat de pe scaun și-ndată mi-a făcut semn să ies, strigînd: «Un 3 la matematică este altceva, cu totul altceva decît un 3 la muzică, ori la gimnastică. Situația mea, a insistat Mihăiță, este cu mult mai complexă, necesitînd un studiu aprofundat și exhaustiv: de 3-ul de la matematică se agață cel de la zoologie, la fel de îndărătnic, și cei doi de 4 de la istorie și geografie. Toți la un loc, mi s-a destăinuit el, au o forță teribilă, mă trag înapoi de cîte ori vreau să ies din casă».

Singura salvare a lui Mihăiță ar fi creierul electronic, confecționat chiar de el dintr-o lampă de televizor, și pe care-ar vrea să și-l implanteze în umărul drept (la sugestia lui Costel), însă nici asta nu-i o treabă tocmai ușoară, datorită fenomenului de respingere... Atunci mi-a venit o idee de zile mari: «N-ai fi de acord să-ți împrumut creierul meu? Doar știi că am numai note de zece». Era cît pe-aci să-l pierd pe bietul Mihăiță: întîi s-a luminat tot la față, a făcut ochii mari, de nu mai păreau ai lui, apoi s-a clătinat într-o parte, în cealaltă, și pînă la urmă iar a căzut pe scaun: «Nu glumești? Chiar o să-mi dai creierul tău?» I l-am dat pe loc, împreună cu toate instrucțiunile necesare: «Să știi, i-am zis lui Mihăiță, că este un creier destul de capricios, și nu funcționează oricînd și oricum. Prima condiție este să iei cartea și să citești din ea cel puțin trei ore la rînd. După trei ore, dai fuga la bucătărie, cauți un borcan cu dulceață, din care iei două lingurițe și-apoi bei un pahar de apă. Iei altă carte, și mai citești trei ore»... Ninsoarea a mai ținut cîteva zile, și am socotit că ar fi nedrept să facem numai noi oameni de zăpadă, iar Mihăiță să stea închis în casă, cu nasul lipit de fereastră. «Vino, i-am zis, că nu mai răzbim cu boxerii, abia am confecționat patru». Mihăiță a deschis ușa larg: «Să văd dacă o să mă lase să ies!» Scăpase de 3-ul de la matematică, îi mai rămăseseră ceilalți. Cu un oarecare efort, ajutat și de mine, a reușit să treacă pragul. Îndată ce s-a văzut în stradă, în loc să se ocupe de boxeri, a-nceput să se tăvălească prin zăpadă și să chiuie. După alte două zile, a scăpat și de 3-ul de la zoologie, și iar l-am luat cu noi, să curățăm strada de zăpadă. Cînd a dat soarele, Mihăiță se săltase peste notele de cinci. «N-ai vrea să-mi mai lași creierul tău măcar un trimestru?» m-a rugat el. «Pot să ți-l las pînă termini școala. N-ai decît să te duci și la facultate cu el. Numai vezi, să respecți întocmai instrucțiunile, altfel se strică și eu nu mă simt în stare să-l repar». În fiecare duminică așa, cam pe la prînz, după ce își termină lecțiile, Mihăiță vine la mine să-mi arate carnetul de note. Au început să se-nghesuie notele de opt și de nouă, pe ici, pe colo — și cîte-un zece. Aflu că ambiționează la premiul III. N-am nimic împotrivă, chiar i-aș dori să ia premiul III, numai să nu se-atingă de II, care-mi aparține. Pîn-aici!

Ilustrație de **NICOLAE HILOHI**

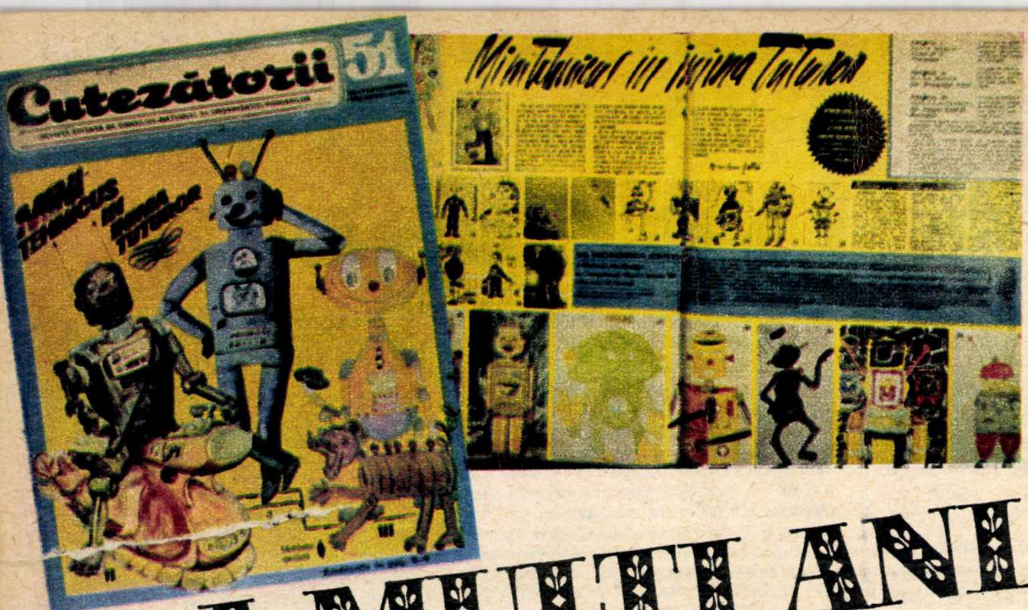

LA MULȚI ANI, MINITEHNICUS!

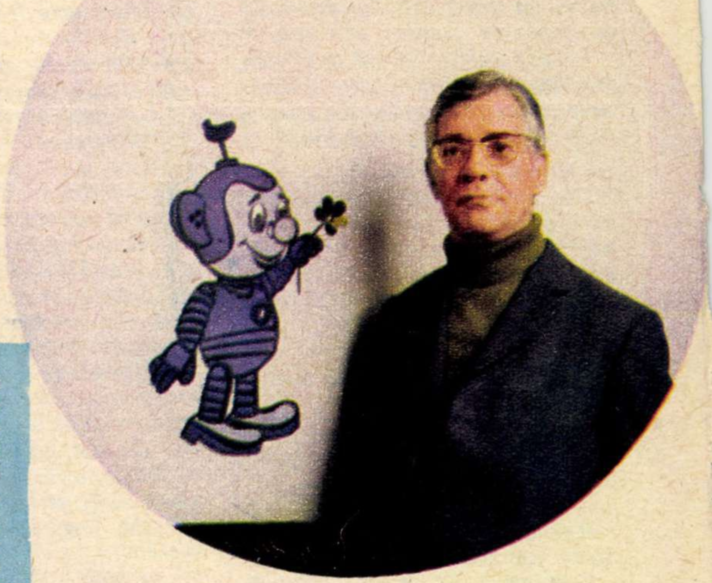

În urmă cu exact șapte ani vedeau lumina tiparului imaginile din fruntea paginii noastre. Ele înfățișează primele reprezentări ale noului personaj al revistei noastre — Minitehnicus.

La cîteva luni de la lansarea ediției întîi a concursului cu același nume, s-a născut în redacție ideea de a i se asocia un personaj înzestrat cu calitățile și înfățișarea cele mai potrivite pentru a corespunde spiritului tehnic, modern al acțiunii.

Ca întotdeauna, «Cutezătorii» a apelat la cititorii săi, cerîndu-le să arate cu mijloacele desenului cum îl văd ei pe Minitehnicus.

Răspunsul nu s-a lăsat așteptat. De pretutindeni au sosit la redacție cele mai năstrușnice, dar și cele mai cuceritoare viziuni. Un juriu exigent a selectat lucrările și în curînd premiile au fost cunoscute. Iată-le pe podiumul de pe coperta numărului 51/1968, împreună cu o «mențiune specială» de inspirație... canină. Alături, paginile centrale ale aceluiași număr de revistă, cuprinzînd alte schițe și propuneri.

Concursul era încheiat. Nu mai rămînea decît să se dea colegului Minitehnicus linia definitivă. Pentru această dificilă operație s-a oferit, entuziasmat de proiectele cititorilor noștri, cunoscutul desenator francez C. Arnal, creatorul lui Pif. Nu peste multă vreme, Minitehnicus avea să vadă lumina tiparului așa cum îl cunoaștem și-l îndrăgim cu toții. Prima apariție a lui Minitehnicus a prilejuit-o publicarea spiritualului desen din stînga paginii noastre, în care C. Arnal îl vede pe istețul nostru robot în compania simpaticului Pif. Desenul a plăcut tuturor. Minitehnicus era lansat în formulă definitivă. Prietenul copiilor, C. Arnal (în medalion, alături de personajul nostru) putea fi mîndru de opera sa.

Biografia lui Minitehnicus este binecunoscută. De la crearea sa, el a prezidat toate edițiile marelui concurs care îi poartă numele, ca și alte acțiuni ale pionierilor avînd ca obiect cunoașterea științifică și creația tehnică.

Minitehnicus adaugă drumului său și o frumoasă carieră internațională. El a însoțit concursul nostru pretutindeni în lume; unde acesta a avut ecou. Aventurile lui au apărut în «Pif», în revista «Sedmička pionýrů» din R.S. Cehoslovacă și în alte publicații pentru copii.

Mulți cititori au dedicat personajului atît de îndrăgit seriale umoristice, de aventuri, de anticipație, dintre care unele au fost publicate în presa pionierească. Plăcerea cu care tinerii desenatori se apleacă asupra lui Minitehnicus se poate vedea și după cel mai recent dintre desenele care îl reprezintă, datorat cititorilor Ioan și Simion Roman din Sîntana-Arad (jos, dreapta).

Inseparabil de activitatea tehnică a pionierilor și școlarilor din România, ca și de marile acțiuni ale revistei «Cutezătorii», Minitehnicus atinge, la cei șapte ani ai săi, un adevărat majorat. Strălucit produs al Atelierului fanteziei pe care îl formează marele colectiv al redacției și al cititorilor noștri, Minitehnicus este personajul cel mai îndrăgit de copiii români.

Ce îi urăm cu ocazia aniversării? Să facă pași noi în stima și dragostea cutezătorilor.

La mulți ani, Minitehnicus!

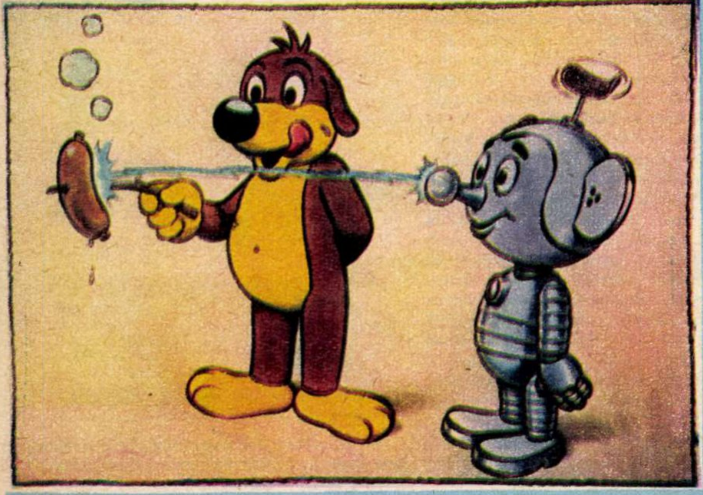

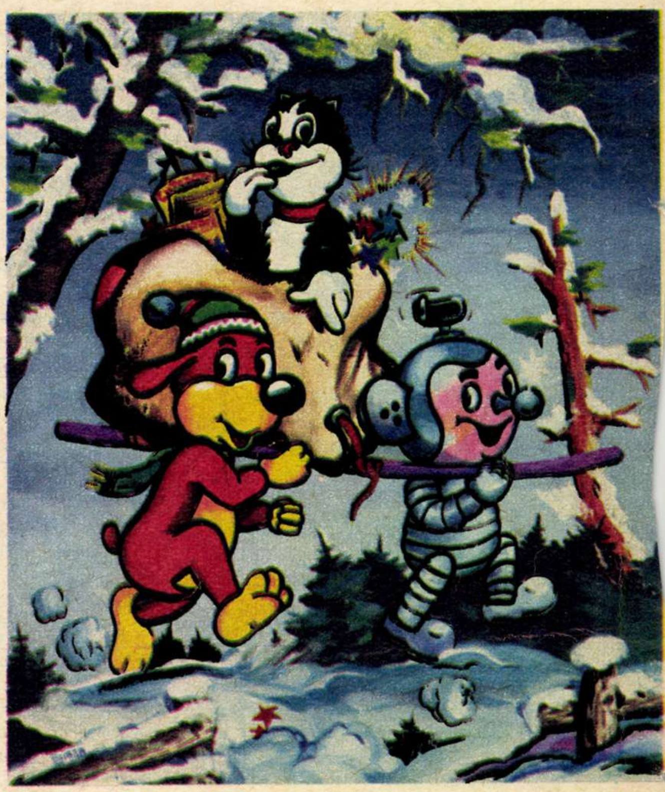

ÎNTÎMPLĂRI CU MINITEHNICUS de Simion Alexandrescu

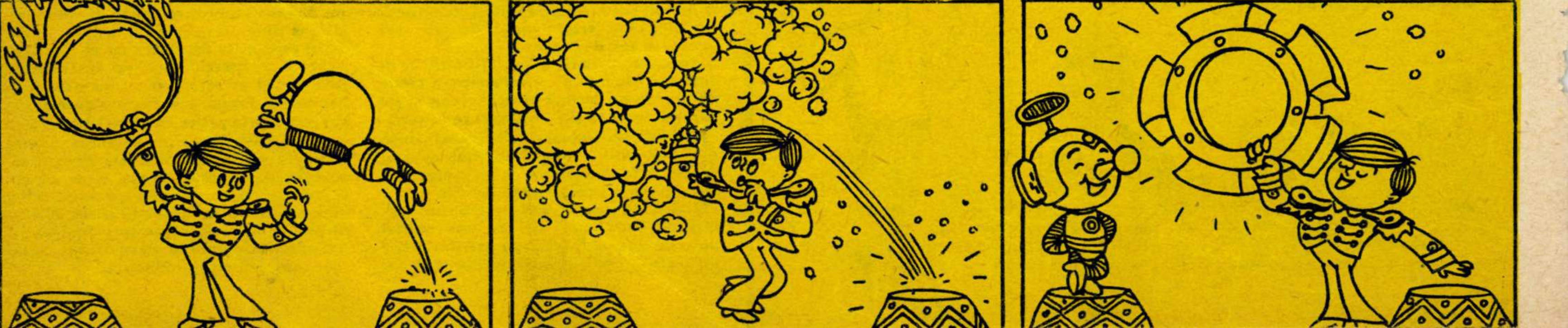

POŞTA
«CUTEZĂTORII»
REDACŢIEI

un milion de prieteni

NEÎNCREDERE?! DE CE? Imaginaţi-vă că vreţi să amenajaţi un teren de handbal. Nimic mai normal ca toţi cei din jur să vă încurajeze şi să vă sprijine. Cînd «materiile prime» cele mai importante, adică **iniţiativa** şi **voinţa**, există — sorţii de izbîndă sînt foarte mari. Dar se pare că există şi cazuri cînd acţiunea e oprită din «start» de **neîncredere. Delia-Mirela Marchiş**, din clasa a VII-a, **Sc. gen. Oarţa de Jos-Hunedoara**, comandantă de unitate, a avut o astfel de iniţiativă... ofilită însă de îndoiala tovarăşei comandant-instructor care **«spune că e greu. Or, noi singuri nu putem cere unele materiale, nu putem obţine aprobări. Vă rog să-mi spuneţi ce aş putea face în această privinţă»**. Dă-mi voie să te contrazic: adresîndu-se Consiliului popular al comunei, comandamentul unităţii voastre **poate** să obţină aceste aprobări. Şi sînt sigur că, între timp, văzînd cît de hotărîţi şi de îndemînatici sînteţi, tovarăşa comandant-instructor şi-a schimbat părerea. Poate că dînsa vă consideră prea copii. Este un sentiment foarte des întîlnit la cei mari şi, pînă la un punct, justificat. Dar numai pînă la un punct! În rest, vă rog să citiţi ancheta din pag. 4-5 ale acestui număr al revistei. ● PREFERINŢE. **Nelu Stoian** din **Bucureşti: «Prietenul meu Irimie Vasiliuc are un obicei care mă enervează: cum mă vede cu o carte în mînă, îmi cere să i-o împrumut. Dacă nu i-o dau, se duce şi o ia de la bibliotecă. El nu-şi poate alege singur cărţile? De ce se ia după mine?»** Foarte simplu. Nu-ţi dai seama că Irimie are încredere în gustul tău, că preţuieşte spiritul tău de discernămînt? ● CURIOZITATE. **Anda Miclăuş** din **Cluj-Napoca** a încercat să-şi dreseze... pisica, dar n-a reuşit şi mă întreabă pe mine de ce. Nu sînt dresor. Aş fi putut, desigur, să întreb pe cineva de la circ, dar nu e nevoie. Pisica, dragă Anda, e un animal foarte curios. Ea şi-a păstrat, în mare măsură, independenţa. Este singurul animal domestic căruia îi este indiferent dacă trăieşte «pe lîngă casa omului» sau de capul ei. De asemenea, e singurul animal domestic care nu a renunţat la obişnuinţa vînatului. Deşi «toarce» cu blîndeţe pe divan, are o personalitate mai puternică decît a tigrului. Mulţi dresori şi-au bătut capul s-o dreseze, puţini au reuşit — şi nu mare lucru. Acestui răspuns i-ar fi stat poate mai bine la rubrica de ştiinţă, dar fiind vorba despre o problemă atît de interesantă cum e personalitatea, i-am făcut loc aici.

Ovidiu Zotta

Clasa a VI-a B, **Şc. gen. nr. 2, Olteniţa.**

DETAŞAMENTE ABONATE INTEGRAL LA «CUTEZĂTORII»:

Detaşamentul clasei a VI-a B, **Şc. gen. Borduşani-Ialomiţa.**

Detaşamentul clasei a IV-a, **Şc. gen. Văşad-Bihor.**

Aceste detaşamente de prieteni ai revistei, şi celelalte care ne informează că sînt abonate integral la «Cutezătorii», vor primi din partea redacţiei o **Diplomă specială.**

ABONAŢII NOŞTRI:

Marinela Vulpe
cl. a **VII-a,**
Şc. gen. nr. 6,
Hunedoara.

Vasile M. Calotă,
Cocorăştii-
Mislii,
Prahova.

Aurelia Ghencea, cl. a VI-a,
Şc. gen. Războieni, Alba.

PENTRU PARTICIPANŢII LA CONCURSUL NOSTRU

CONSTELAŢIA „PIONIERII"

DESPRE FOTOGRAFIERE

La toţi fotografii, momentul de maximă atenţie este cel dinaintea declanşării, cînd trebuie efectuată o ultimă analiză a subiectului, a luminii, încadrării, distanţei, timpului de expunere şi diafragmei.

Asupra cerinţelor de ordin tehnic nu voi insista prea mult; trebuie să respectaţi indicaţiile date de exponometru, de prospectele care însoţesc filmele fotografice. Ele indică destul de precis timpii de expunere şi valorile diafragmei pentru aproape toate situaţiile. Distanţele sînt determinate prin măsurare directă sau prin telemetre şi vizoare cu geam mat.

Totuşi, pentru a fi siguri că veţi obţine o imagine corectă, vă recomand să fotografiaţi, pentru început, acelaşi subiect, din aceeaşi poziţie, de mai multe ori, modificînd numai timpul de expunere sau deschiderea diafragmei. După developare, examinînd negativele, veţi avea în mod sigur o imagine corect expusă, iar în scurt timp veţi şti să apreciaţi corect expunerea.

Înainte de a apăsa pe butonul declanşatorului trebuie îndeplinite şi cerinţele de ordin artistic, la fel de importante pentru realizarea unei imagini reuşite.

● **Lumina** este elementul de bază într-o fotografie. Studiaţi cu atenţie efectele de lumină şi, bineînţeles, umbrele. În aer liber, fotograful nu are posibilitatea de a modifica poziţia principalei surse de lumină — soarele. Trebuie să aşteptaţi ca poziţia luminii să fie cea mai potrivită pentru subiect şi să stabiliţi la momentul cuvenit expunerea corectă. În casă, în studio, rareori va fi suficientă o singură sursă de lumină artificială. Cel puţin în perioada de început, cu cît veţi folosi mai multe surse de lumină cu atît lucrurile se vor complica, fiecare sursă de lumină fiind şi o sursă de umbre. De aceea vă recomand să folosiţi numai două surse de lumină: una principală, frontală, şi una laterală, mai îndepărtată şi situată la o înălţime mai mică decît cealaltă. Studierea efectelor de lumină şi a umbrelor are o însemnătate deosebită în cazul portretelor.

● **Încadrarea imaginii** urmează stabilirii modului de luminare a subiectului. Evitaţi fotografierea de prea departe, pentru a nu include în cadru elemente inutile şi pentru a concentra atenţia asupra esenţialului. Marginile cadrului nu trebuie să taie anumite obiecte.

● **Fotocompoziţia** este veriga dintre meşteşug şi măiestrie, asigurînd gruparea optimă a elementelor vizuale într-un tot unitar şi estetic. Elementului principal i se acordă un spaţiu mai mare, o tonalitate deosebită şi o aşezare specială în cadru. El va fi plasat în centrul imaginii sau în cele două treimi din partea superioară a acesteia.

● **Simplitatea** stă la baza celor mai frumoase compoziţii. Cadrele încărcate, cu multe elemente, cu forme încîlcite spun mai puţin decît unul-două elemente bine gîndite şi inspirat plasate.

Trebuie, de asemenea, să ştiţi că există numeroase genuri de fotografie, fiecare avînd regulile sale, iar uneori pretinzînd aparatură şi accesorii specifice. În curînd, în revista noastră, indicaţii pentru unul din principalele genuri fotografice: peisajul.

Rubrica noastră — **concurs de otografii «Constelaţia pionierii»** a stîrnit un mare interes. În mod firesc, mulţi participanţi s-au interesat ce premii se acordă.

Iată cîteva dintre ele: **un aparat de filmat, un aparat de fotografiat, un aparat de copiat,** precum şi numeroase alte obiecte ca premii speciale pentru actualitate, pentru cea mai artistică fotografie, pentru cel mai tînăr participant etc.

Vă doresc tuturor succes deplin!

Prof. Blitz

„Aşa nu!" SPUNE Semaforul

ŞI TUDORIŢA NOASTRĂ, CE FĂCEA?

E frig afară, cine spune că nu. Dar important pentru iarnă este să observi zăpada, nu frigul. Şi atunci, «afară» înseamnă la aer tare, sănătos, cu miros de zăpadă.

Uite însă că o parte din elevii clasei a VII-a A, Şcoala generală nr. 1 din Hunedoara, nu ies în recreaţie afară. Corespondenta noastră de la subredacţia «Tot înainte» a Casei pionierilor, Mioara Stan a găsit clasa neaerisită, cu aer greu, resturi de mîncare pe jos şi altele.

Eleva de serviciu din ziua aceea, Teodora Brînză, «stătea liniştită în bancă». Eu ştiu, poate că încercase. Poate că încercase să măture resturile acelea. Să aerisească, să...

Dar «măturatul» trebuia început cu dumnealor, care stăteau alene tolăniţi pe bănci.

Ce mai tura-vura: dă-i afară, Tudoriţo!

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

NU E PĂCAT?

La Grumăzeşti, în judeţul Neamţ, s-a născut savantul Aristide Caradja, entomolog de renume.

La Grumăzeşti, «sat mare, răzăşesc, întemeiat în toată puterea cuvîntului», cum ar zice megieşul lor, Ion Creangă, copiii sînt harnici şi iubitori de sat. În şcoală, graţie hărniciei lor, au tot ce le trebuie. Chiar şi-un televizor, şi-un aparat de proiecţie «închenărate cu flori», cum le place lor să spună. Cu învăţătura stau bine, cu orele de muncă patriotică la fel, iar la serbări fac lucru de nădejde că de cîntat şi de jucat nu e greu cînd eşti mulţumit de ceea ce faci, sănătos şi bine.

Dar pentru că, aşa cum am mai spus, aici s-a născut savantul A. Caradja, copiii cei iubitori de sat s-au gîndit să adune documente şi obiecte care au aparţinut savantului pentru a amenaja în casa lui natală, un muzeu.

Mai e oare nevoie să vorbim despre adîncimea frumuseţii unei astfel de idei?

De cîţiva ani, înflăcăraţi şi de promisiunile de sprijin ale organelor locale, entuziaştii copii din Grumăzeşti au adunat şi-au tot adunat materiale.

Dar, prinşi cu treburile care, nu ne îndoim, vor fi foarte importante — că doar nimic din ceea ce ţine de viaţa oamenilor din sat nu e lipsit de importanţă — cei în drept n-au mai fost alături de copii pînă la capăt. De exemplu, ar fi necesară stabilirea spaţiului pentru viitorul muzeu.

Fiindcă ne-au învăţat înaintaşii noştri că istoria unui sat, istoria unei ţări, nu se scrie doar cu faptele braţelor ci şi cu cele ale minţii.

Fiindcă noi astăzi **astfel** îi învăţăm pe copii!

...Şi atunci nu e păcat?

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

CHIAR AŞA?!

Într-un foileton de-acum vreo două luni arătam că «dumnealui», Nedelcu Marian, clasa a VI-a din comuna Raciu, judeţul Dîmboviţa, încins de vitejie, bătuse un coleg... Şi ne aşteptam, ca toată lumea, să auzim că el a învăţat ceva din critica la revistă şi că acum îşi vede liniştit de treabă. Dar nu!

Aflăm în schimb că vajnicul bătăuş ne sfidează: «Mă doare-n cot» — ar fi spus el la citirea articolului, arătînd cu pumnul spre Bucureşti. Dar cum Vali, colegul lui de clasă, victima din primul episod, era mai aproape, a tăbărît din nou pe el!

Ce stupoare!

Noi am făcut ce-am putut — dar noi nu dăm cu pumnul.

Nimeni nu trebuie să dea cu pumnul. Totuşi, o şcoală întreagă nu găseşte soluţii pentru a-l readuce la copilărie pe acest bătăuş?

DOROBANȚII 8

Scenariu: DUMITRU ALMAȘ
Desene: VIORICA MIHĂESCU

LUPTELE DE LA PLEVNA AU CONTINUAT ȘI DUPĂ CUCERIREA REDUTELOR DE LA GRIVIȚA. RĂNIT, PENEȘ A STAT O VREME ÎN SPITAL. ACUM STĂ DE VORBĂ CU CEILALȚI OSTAȘI DIN SPITAL: FIECARE ÎȘI POVESTEȘTE ISPRĂVILE. ÎȘI AMINTESC DE TOVARĂȘII DE LUPTĂ ȘI DE COMANDANȚII LOR ȘI LE POMENESC NUMELE CU CINSTE.

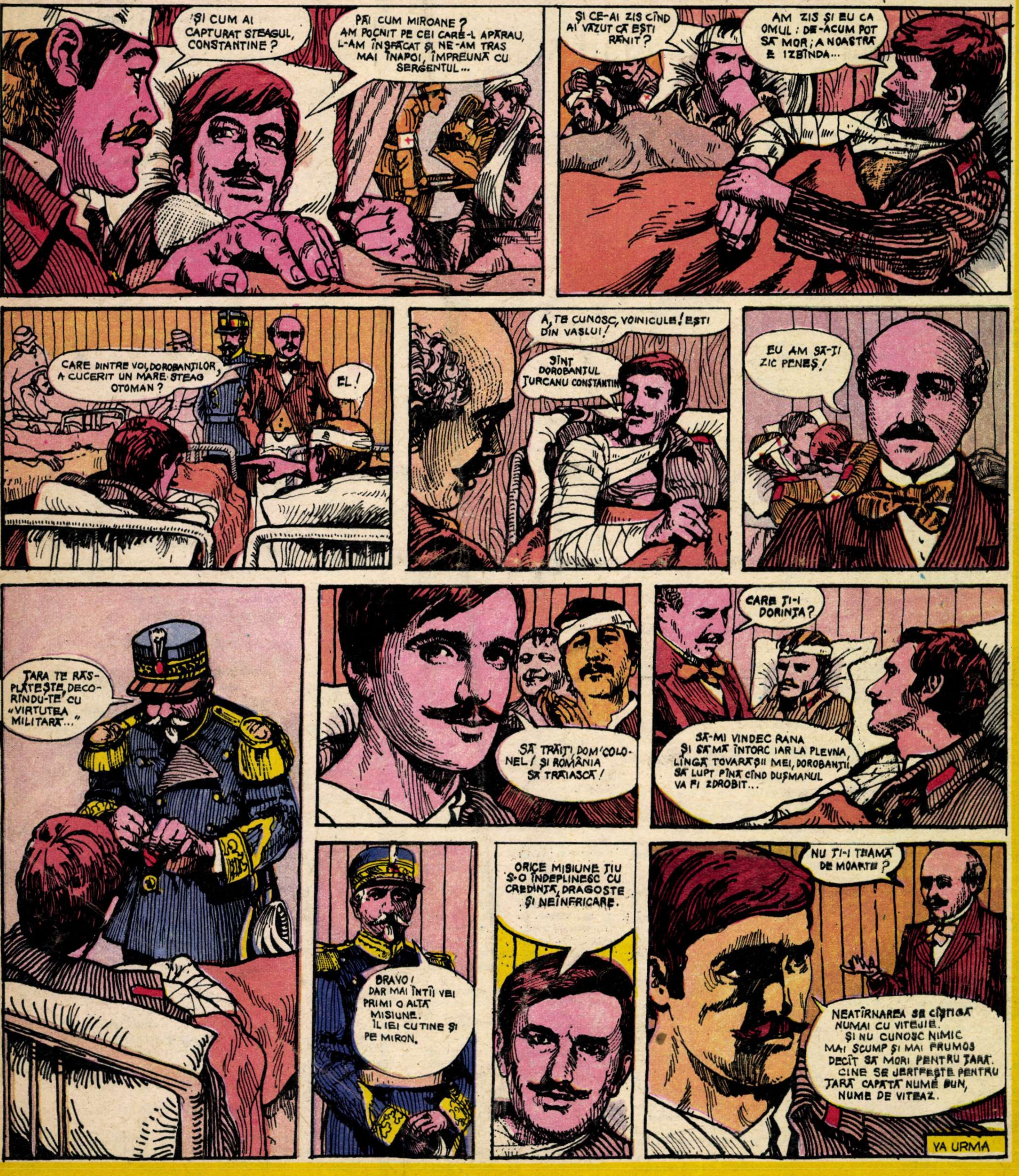
ȘI CUM AI CAPTURAT STEAGUL, CONSTANTINE?
PĂI CUM MIROANE? AM POCNIT PE CEI CARE-L APĂRAU, L-AM ÎNȘFĂCAT ȘI NE-AM TRAS MAI ÎNAPOI, ÎMPREUNĂ CU SERGENTUL...
ȘI CE-AI ZIS CÎND AI VĂZUT CĂ EȘTI RĂNIT?
AM ZIS ȘI EU CA OMUL: DE-ACUM POT SĂ MOR; A NOASTRĂ E IZBÎNDA...
CARE DINTRE VOI, DOROBANȚILOR, A CUCERIT UN MARE STEAG OTOMAN?
EL!
A, TE CUNOSC, VOINICULE! EȘTI DIN VASLUI!
SÎNT DOROBANȚUL ȚURCANU CONSTANTIN
EU AM SĂ-ȚI ZIC PENEȘ!
ȚARA TE RĂSPLĂTEȘTE, DECORÎNDU-TE CU «VIRTUTEA MILITARĂ»...
SĂ TRĂIȚI, DOM' COLONEL! ȘI ROMÂNIA SĂ TRĂIASCĂ!
CARE ȚI-I DORINȚA?
SĂ-MI VINDEC RANA ȘI SĂ MĂ ÎNTORC IAR LA PLEVNA, LÎNGĂ TOVARĂȘII MEI, DOROBANȚII, SĂ LUPT PÎNĂ CÎND DUȘMANUL VA FI ZDROBIT...
BRAVO! DAR MAI ÎNTÎI VEI PRIMI O ALTĂ MISIUNE. ÎL IEI CU TINE ȘI PE MIRON.
ORICE MISIUNE ȚIU S-O ÎNDEPLINESC CU CREDINȚĂ, DRAGOSTE ȘI NEÎNFRICARE.
NU ȚI-I TEAMĂ DE MOARTE?
NEATÎRNAREA SE CÎȘTIGĂ NUMAI CU VITEJIE. ȘI NU CUNOSC NIMIC MAI SCUMP ȘI MAI FRUMOS DECÎT SĂ MORI PENTRU ȚARĂ. CINE SE JERTFEȘTE PENTRU ȚARĂ CAPĂTĂ NUME BUN, NUME DE VITEAZ.
VA URMA

Prezentarea artistică: ALBIN STĂNESCU — REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17.60.10
Tehnoredactor: NIC. NICOLAESCU ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● TIPARUL: C.P.C.S.
Abonamente — prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Din străinătate: ILEXIM — Departamentul export-import presă, București, Calea Griviței nr. 64–66. P.O.B. 2001, telex: 011631
Index 41033

● Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU ● Redactor-șef adjunct: OVIDIU ZOTTA ● Secretar general de redacție: IOAN DONCA

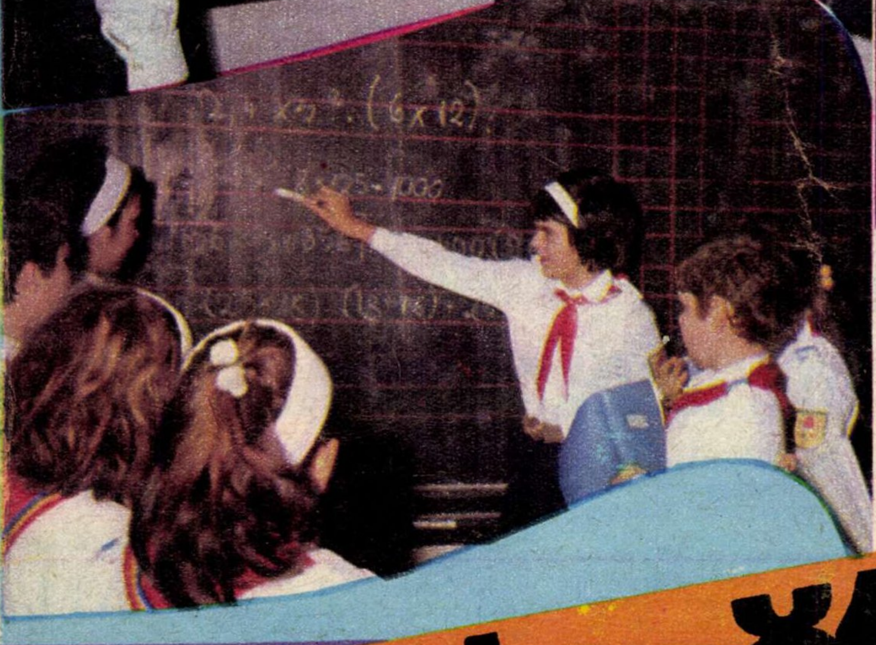

Foto: Constantin Popescu

În ACEST NUMĂR:

„START ÎN CEL DE AL II-lea TRIMESTRU ȘCOLAR!"

„Galeria cutezătorilor"

REPORTERII NOȘTRI "PRINTRE COPIII EUROPEI"

MICROENCICLOPEDIE

Cutezătorii

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

2

JOI, 8 IANUARIE 1976,
ANUL X (NR. 433)

12 PAGINI, 1 LEU

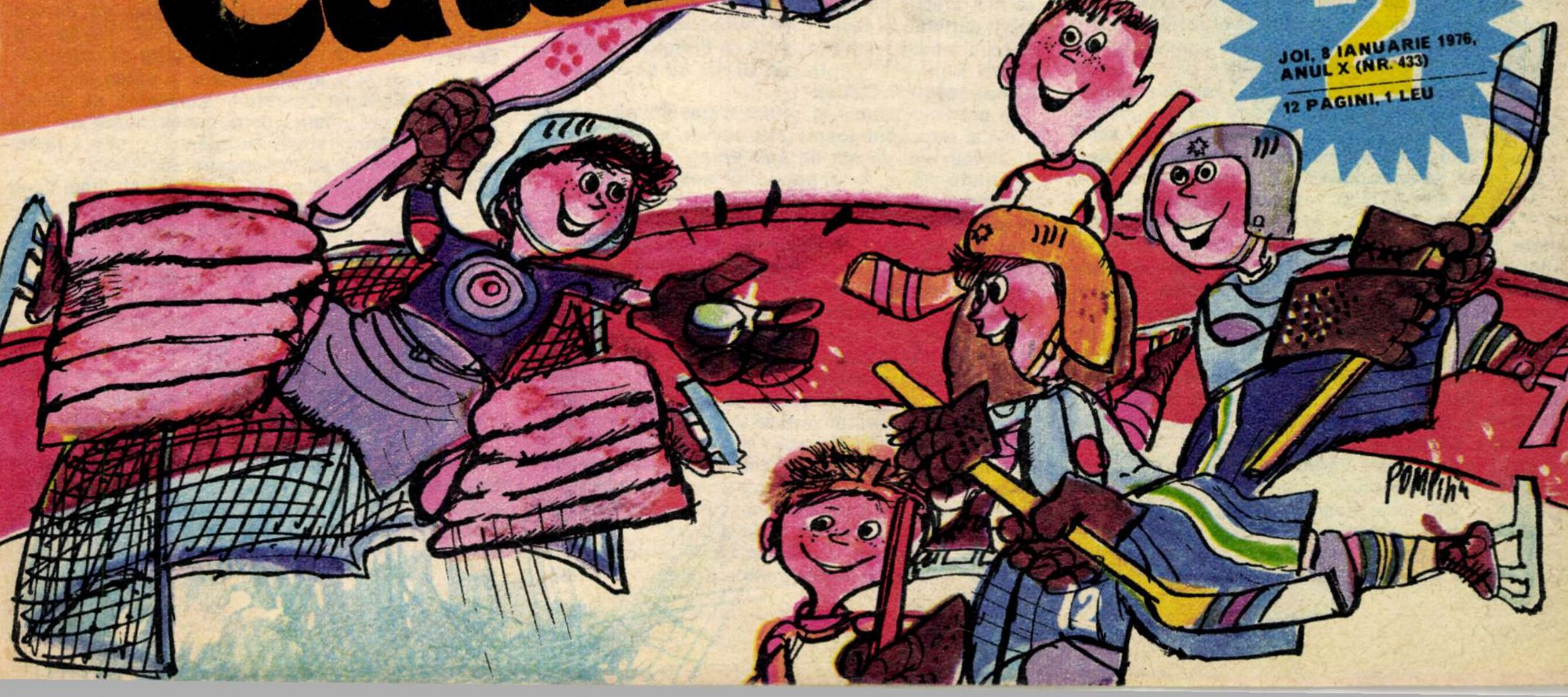

LA MULȚI ANI

CONSTELAȚIA PIONIERII

În prag de An Nou, zeci de fete și băieți, pionieri și utecişti — școlari, tineri muncitori și studenți au venit, îmbrăcați în pitorescul port popular românesc, la sediul Comitetului Central al partidului. Ei au exprimat, potrivit datinii, urări de sănătate și ani mulți, spre binele patriei și al poporului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, președintele Republicii, celorlalți tovarăși din conducerea de partid și de stat. Urările pe care ei le-au adresat din adîncul inimii sînt urările tuturor tinerilor patriei, recunoscători pentru părinteasca grijă pe care partidul o poartă prezentului și viitorului lor și al țării.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu i-au îmbrățișat cu căldură pe micii colindători, îmbujorați de emoția acestui moment, care va rămîne adînc întipărit în memoria lor.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a adresat apoi copiilor și tinerilor care au avut bucuria să participe la această tradițională întîlnire.

Ropote nesfîrșite de aplauze, urale îndelungate și însuflețite au însoțit cuvintele secretarului general al partidului.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășa Elena Ceaușescu s-au fotografiat apoi împreună cu colindătorii, care au fost invitați în sediul Comitetului Central, unde, după datină, au fost răsplătiți cu daruri.

CUVÎNTUL TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU

Dragi tovarăși tineri,

Dragi pionieri,

Doresc să vă mulțumesc vouă, tuturor tinerilor și pionierilor, în numele cărora ne-ați adresat astăzi această urare pe care o considerăm, de fapt, închinată partidului și poporului nostru care au realizat cu succes cincinalul înainte de termen, au ridicat patria noastră socialistă pe noi trepte de progres și bunăstare.

De asemenea, doresc să adresez, cu acest prilej, întregului tineret, tuturor pionierilor și copiilor patriei noastre socialiste cele mai calde felicitări pentru tot ceea ce au înfăptuit în acest an și în anii cincinalului, pentru dăruirea cu care au muncit și învățat, făcînd totul pentru a-și însuși minunatele cunoștințe din toate domeniile, pentru a fi demni fii ai patriei, continuatorii de mîine ai construcției socialiste și comuniste, pentru a putea ține cu mîndrie sus steagul țării și al partidului, a asigura, în continuare, un viitor tot mai demn României socialiste. **(Aplauze puternice, urale; se scandează: «Ceaușescu-P.C.R.»).**

Încheiem anul 1975 și, totodată, cincinalul 1971—1975 cu strălucite victorii în toate domeniile de activitate. Toate acestea sînt rodul muncii tuturor oamenilor din patria noastră, fără deosebire de naționalitate, a întregului popor. La toate acestea, întregul tineret, precum și voi, pionierii, toți copiii patriei noastre, au adus părticica lor de contribuție. În tot ceea ce s-a realizat, fiecare muncitor, fiecare țăran, fiecare intelectual, poate vedea o parte din munca sa, din gîndirea sa, din voința sa de a face din România o țară tot mai îmbelșugată, liberă și independentă. **(Aplauze puternice, urale).**

Într-adevăr, nu este întreprindere, unitate agricolă de stat sau cooperatistă, instituție, nu se poate găsi un colț al țării unde tineretul să nu fi fost prezent și să nu-și fi adus contribuția la toate aceste mărețe realizări. De altfel, Congresul Uniunii Tineretului Comunist a sintetizat această contribuție adusă de tineret și a trasat, totodată, căile unei activități și mai intense și mai bogate a întregii generații tinere pentru înflorirea patriei noastre socialiste. **(Aplauze, urale).**

La fel au muncit și pionierii; desigur, unii dintre voi erați încă mici acum 5 ani. Mulți dintre voi ați crescut odată cu acest cincinal. În următorul cincinal veți deveni tineri, membri ai Uniunii Tineretului Comunist și vă veți asuma și voi răspunderi tot mai mari în dezvoltarea generală a țării. În acești cinci ani, copiii, pionierii patriei noastre au dobîndit și ei — ca urmare a politicii partidului — condiții tot mai bune de viață și învățătură. Ați crescut, dragi copii și dragi pionieri, într-o țară nouă, în care poporul este pe deplin stăpîn pe destinele sale și ați învățat că mai presus de toate trebuie să vă iubiți țara, să iubiți partidul, să faceți totul, întotdeauna, pentru ca poporul nostru, patria noastră să fie tot mai mîndră și mai frumoasă! **(Aplauze, urale; se scandează: «Ceaușescu-P.C.R.»).**

În urările voastre v-ați referit la trecutul glorios de luptă al poporului nostru. Într-adevăr, ne-am născut și sîntem aici de mii de ani. Vorbind la figurat — referindu-mă la forța poporului nostru — noi am crescut pe aceste pămînturi de peste 2000 de ani. Și sîntem hotărîți ca alte mii și mii de ani să asigurăm aici, pe pămîntul României, poporului nostru o viață comunistă, liberă, în marea familie a popoarelor libere de pe planeta noastră. **(Aplauze și urale puternice; se scandează: «Ceaușescu-P.C.R.»).**

Ce vă pot ura acum, în pragul noului an? Pornim la un nou drum, trasat de Congresul al XI-lea; avem un minunat Program de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare spre comunism. Cincinalul viitor va avea un rol hotărîtor pentru înfăptuirea acestui Program măreț de dezvoltare a patriei noastre. Stă în puterea întregului nostru popor ca, în strînsă unitate, sub conducerea partidului comunist, să realizeze acest Program. Și avem ferma convingere că-l va realiza!

Vouă, tineretului, vă doresc să fiți în primele rînduri în munca și lupta pentru înfăptuirea tuturor obiectivelor, a întregului program de dezvoltare a patriei noastre în 1976 și în întreg cincinalul următor. **(Aplauze puternice, urale).**

Celor din licee, din școli, din universități, din toate facultățile vă doresc succese cît mai mari la învățătură! Să faceți totul pentru a vă însuși cele mai minunate cunoștințe din toate domeniile de activitate! Societatea pe care noi o construim este societatea muncii, dar și societatea științei și culturii înaintate. Numai o asemenea societate va fi cu adevărat cea mai dreaptă societate din lume, care va asigura omului bunăstarea și fericirea. Vă doresc, deci, să obțineți succese tot mai mari în însușirea tuturor acestor cunoștințe și în muncă! **(Aplauze puternice; urale).**

Vouă, tuturor pionierilor și copiilor, vă doresc, în primul rînd, să aveți o copilărie cît mai fericită. Să depuneți toată capacitatea voastră de copii pentru a învăța și a învăța, pentru a putea să intrați mîine în rîndurile tineretului comunist, să duceți, mai tîrziu, pe umerii voștri marea operă pe care înaintașii, părinții voștri au înfăptuit-o și o înfăptuiesc pe pămîntul patriei noastre socialiste!

Aveți condiții minunate — și spre voi, dragi tineri și dragi pionieri, se îndreaptă toată mîndria și încrederea partidului, poporului nostru, știind că pregătim urmași demni care vor duce înainte făclia comunistă, de dreptate, de omenie, de bunăstare, fericire și independență a patriei noastre socialiste. **(Aplauze, urale; se scandează: «Ceaușescu și poporul», «Ceaușescu-P.C.R.»).**

Urez părinților voștri, deci întregului nostru popor, vă urez vouă, întregului tineret, pionierilor și tuturor copiilor patriei noastre un an de bunăstare și fericire!

La mulți ani, dragi tineri și dragi pionieri și copii! **(Aplauze și urale puternice. Se scandează: «Din adîncul inimii, Ceaușescu-tinerii», «Ceaușescu-P.C.R.». Toți cei prezenți aclamă cu înflăcărare pentru Partidul Comunist Român, pentru Comitetul Central, pentru secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu).**

«AVEM DEPLINA CONVINGERE CĂ ANUL 1976, CA ÎNTREGUL CINCINAL VIITOR, VA ADUCE POPORULUI NOSTRU NOI SATISFACȚII ÎN MUNCĂ ȘI VIAȚĂ, VA ADĂUGA NOI ȘI ÎNSEMNATE VALORI TEZAURULUI AVUȚIEI NOASTRE NAȚIONALE, VA RIDICA PE O TREAPTĂ SUPERIOARĂ BUNĂSTAREA MATERIALĂ ȘI SPIRITUALĂ, GRADUL DE CIVILIZAȚIE AL ÎNTREGII NAȚIUNI SOCIALISTE.»

NICOLAE CEAUȘESCU

(Din Mesajul adresat întregului nostru popor cu prilejul Anului Nou)

ACTUALITĂȚI „CUTEZATORII“

În prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, și a tovarășei Elena Ceaușescu a avut loc în ziua de 3 ianuarie a.c., la Casa armatei din Brașov, ceremonia conferirii ordinului «Victoria Socialismului» tovarășei Dolores Ibarruri, președintele Partidului Comunist din Spania, cu prilejul împlinirii vîrstei de 80 de ani. Cunoscută pentru îndelungata activitate revoluționară, antifascistă, pusă în slujba cauzei libertății și independenței poporului spaniol, Dolores Ibarruri și-a legat întreaga viață de lupta pentru o lume mai dreaptă și mai bună.

E SCRIS PE TRICOLOR UNIRE

Muzica de Ciprian Porumbescu
Text adaptat

E scris pe tricolor unire,
Pe roșul steag liberator.
Prin luptă, sub a lor umbrire,
Spre comunism urcăm în zbor.

Acel ce-n luptă grea se teme
Nu stă între învingători.
Dar noi, uniți în orice vreme,
Am fost, vom fi biruitori.

Viteji, străbunii apărară,
De veacuri, românesc meleag.
Noi nu răbdăm dușmani în țară,
Primim prietenii cu drag.

În cartea comunistă scrie
Că asuprirea va pieri.
Prin noi, iubita Românie
Liberă-n veci va înflori.

Stăpîn pe-al său destin, poporul,
De viață dreaptă făurar,
Clădește falnic viitorul
Urmînd partidul, unic far.

Tu, Românie socialistă,
În lume, mîndră, vei sui...
În era nouă, comunistă,
Etern, etern, vei dăinui!

CHENARUL DE ONOARE

UNITĂȚI CARE AU PROMOVAT INTEGRAL TRIMESTRUL I

JUDEȚUL ALBA: Șc. gen. com. Bucium Cerbu, efectiv: 25; director: I. Tomuș; pionier-comandant: Il. Jurca; comandant-instructor: V. Guran. ARGEȘ: Șc. gen. com. Broșteni-Costești, 132; Șc. gen. Valea Sasului, Curtea de Argeș, 55, Elena Crasan, Minodora Dumitrache, Angela Tudoroiu. BIHOR: Șc. gen. Groși, com. Aușeu, 65, Doina Rădulescu, Vasile Ciobanu; Șc. gen. Mirceștii de Cîmpie, 62. BISTRIȚA-NĂSĂUD: Șc. gen. Cristur-Șieu, 37, Maria Cosma, Monica Burnar, Vasile Cosma;. BOTOȘANI: Șc. gen. com. Hulubești-Pomîrla, 17, Olga Hrișcă, Iiucă Marcel, Olga Hrișcă; Șc. gen. N. Bălcescu, com. Coțușca, 14, Viorel Holoc. Ana Țipoș, Viorel Holoc. CARAȘ-SEVERIN: Șc. gen. com. Mercina, 26, Gheorghina Danciu, Ion Laurențiu Suciu, Maria Oșteanu. CLUJ: Șc. gen. com. Teocul-de-Sus, 39, Ioan Nemeș, Arleziana Revnic, Angela Nemeș. CONSTANȚA: Șc. gen. nr. 2, com. Rasova, Nicolae Stoian, Ana Văleanu, Maria Mitu; Șc. gen. nr. 5, Medgidia, 403. Ana Panturu, Stefan Adrian, Viorica Ivanciu. DÎMBOVIȚA: Șc. gen. Gherghești, com. Petrești, 127; Șc. gen. Postirnacu, com. Cornești, 75, I. Manolescu, N. Șerban, I. Dragomir. GALAȚI: Șc. gen. com. Slobozia-Blăneasa, 64. HUNEDOARA: Șc. gen. Păucinești, com. Sarmizegetusa, 13, Gheorghe Drăgănescu, Delia Savoni, Gheorghe Drăgănescu. IALOMIȚA: Șc. gen. com. Sudiți, 22, M. Boboc, Geta Oprea, S. Grozavu. ILFOV: Șc. gen. nr. 3, Palanca, com. Florești Stoenești, 250. MUREȘ: Șc. gen. com. Bărboși, 97, Maria Florea, Angela Muntean, Ioan Porim; Șc. gen. Logig, com. Lunca-, 57. OLT: Șc. gen. com. Stoicănești, 412; Șc. gen. Bărăști de Cepturi, com. Bărăști, 126; Șc. gen. Fărcașele de Jos, com. Fărcașele, 219, M. Duică, Constantin Cunzet, St. Manolescu. SĂLAJ: Șc. gen. Șeredei, 80, Petru Dumitru Ciupercea, Viorica Oros, Milica Flonta. TELEORMAN: Șc. gen. com. Conțești, 27. VASLUI: Șc. gen. Valea Grecului, 286.

DESENUL SĂPTĂMÎNII

«VACANȚĂ DE IARNĂ», de **ADRIAN LUCA**, clasa a V-a, Școala generală nr. 29, Galați.

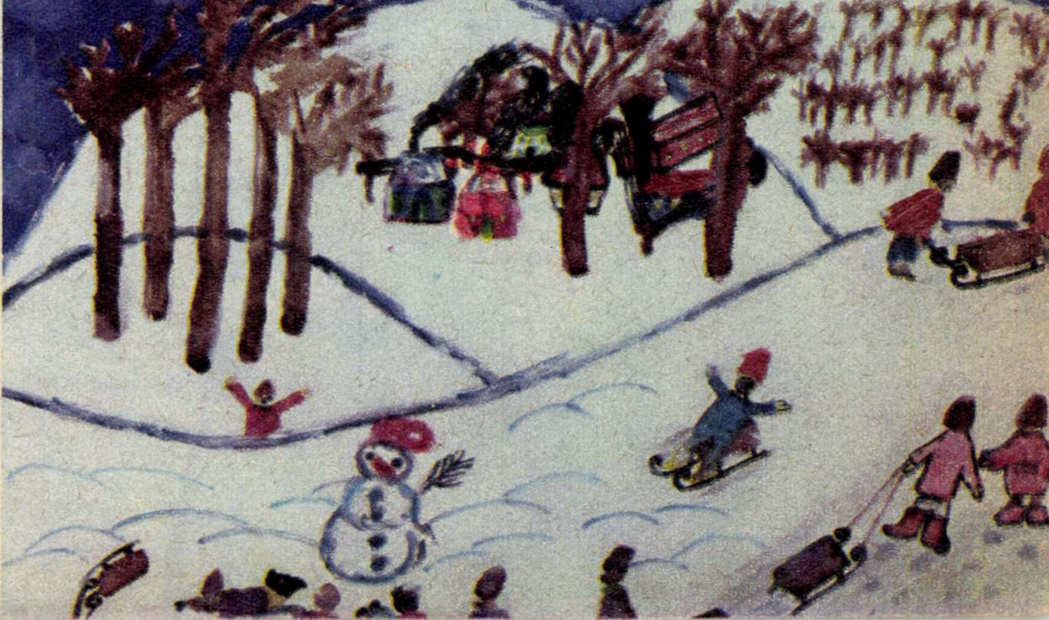

galeria CUTEZĂTORILOR

Gheorghe Truță, elev în clasa a XI-a la Liceul «Frații Buzești» din Craiova, unul din vechii și cunoscuții colaboratori ai revistei, a răspuns prompt invitației pe care o facem cititorilor noștri de a participa în număr cît mai mare și cu lucrări valoroase la concursul literar «Galeria Cutezătorilor». Așa cum am anunțat, cele mai reușite lucrări primite pe parcursul desfășurării concursului vor apărea în revistă, publicarea lor însemnînd implicit includerea respectivelor lucrări în selecția finală pentru premii sau mențiuni.

În acest număr publicăm **Pădurea**, de Gheorghe Truță, care evocă eroismul unui tînăr luptător în bătăliile împotriva fasciștilor.

PĂDUREA

Un buchet de foc trecu printre copaci și pentru o clipă pădurea neagră și nemișcată se făcu de culoarea sîngelui.

— Acum, șopti sergentul din groapa de la rădăcina copacului.

Onuțu se tîrî afară din groapă. Sergentul își mușcă buzele. Onuțu începu să se tîrască.

«Ajung... mă opresc... leg firul... mă întorc. Nu trebuie să-mi fie frică... Ajung, leg... Ce întuneric e în față!»

Se opri puțin, apoi porni din nou.

«Acum nu-mi mai e frică de întuneric. Am mers zile întregi noaptea... Cînd eram la noi în pădure... După ce apunea soarele strîngeam vitele.»

— Haide, zicea Goașe. O să vină noaptea...

— Și ce dacă? zicea cîte unul care venea pentru prima dată cu noi.

Rîdeau toți. Lișcă se oprea și scotea de la brîu cureaua lui lungă din piele de capră.

— Ți-o dau, zicea el băiatului. Dacă rămîi aici singur după ce se întunecă, pînă ce noi numărăm pînă la o sută...

Pe deasupra vîjîi o rafală și pădurea se umplu de lumină și tunet.

«Lișcă avea cea mai frumoasă curea pe care o văzusem vreodată.

Băiatul o privea cu jind, apoi dădea din cap: încerca. Noi îl lăsam acolo și plecam veseli spre margine. Lișcă nu se temea că o să-și piardă cureaua. Era liniștit și la margine începea să numere...»

Obosi și se opri. Puse capul pe iarbă.

«Nimeni n-a reușit să stea atît de mult... Ne era teamă de întuneric.

Auzi... teamă de întuneric! Atunci îmi era teamă de întuneric!

Acum... aș sta o noapte întreagă singur în pădure...»

Vru să se ridice, dar mîinile nu-l ascultară. Strînse din dinți și porni.

«Cînd am să ajung acasă am să stau o noapte în pădure... Or să numere pînă la o mie... dar eu n-am să viu la margine... Cureaua o să fie a mea... Lungă și din piele de capră...»

Onuțu strînse mîna pe patul armei. Simți în urmă, printre copaci, pe tovarășii săi mai mari.

«Cînd au venit nemții... Au venit din pădure, exact peste livada de cireși... cireșii erau ca degetul de groși... cu o săptămînă în urmă îi sădisem...»

Începu să alerge și strînse mai mult arma.

«... Au trecut cu tancurile și i-au sfărîmat cu șenilele... Cireșii... abia le dăduseră frunzele... dar au trecut tancurile peste ei...»

Se opri lîngă un copac.

«Ei rîdeau... și au trecut cu tancurile...

— Trebuie să ajung acolo... la ei... De ce ați trecut peste pomi? o să-i întreb...»

— Haide, șopti cineva din spate. Începu să alerge din nou. Gloanțele curgeau pe alături. Alerga.

«De ce ați trecut peste ei? am să-i întreb. Erau pomii mei și voi ați trecut cu șenil...»

Strînse mîna, dar arma îi scăpă. Căzu pe spate.

. . . .

Doi băieți în cămăși albe și cravate roșii cu tricolor se opresc pe cîmp cu fața la pădure.

— Auzi, zice unul. Ascultă cum vuiește pădurea! Parcă plînge...

— Taci, răspunde celălalt. Taci și ascultă...

GHEORGHE TRUȚĂ
Liceul «Frații Buzești», Craiova

ÎNSEMNELE DE STEMĂ

Anul trecut, în timpul vacanței de iarnă, am avut prilejul să cunosc în tabăra de pionieri de la Homorod, pionieri-corespondenți de presă veniți din toate colțurile țării. După expresia unui «as» al catrenului umoristic, cunoscut și apreciat în tabără pentru succesele lui la concursurile fulger pe rime date, la Homorod «ningea festiv într-un decor feeric»... Și dacă «zilele de vacanță zburau ca săniuțele, printre brădetul de argint cu zada de întuneric, în chiot vesel ca în teleferic»... serile zburau la fel de repede. Căci discuțiile erau aprinse și furtunoase, chiar dacă se învîrteau în jurul unuia și aceluiași subiect: «Rolul și menirea corespondentului de presă»... Cu originala referire «ochii și urechile corespondentului de presă», despre pixul sau stiloul său, despre curajul și opinia corespondentului, despre spiritul său de sacrificiu.

N-am să uit niciodată vacanța de iarnă de la Homorod. Niciodată nu voi uita chipurile acelea îmbujorate de jocurile vacanței, tovarăși corespondenți de presă! Dar mai ales nu voi uita acele seri, cînd trebuia să ni se amintească de două ori că s-a sunat stingerea... Cînd în toiul discuțiilor obrajii se îmbujorau mai tare, privirile scînteiau de mîndrie, cînd fiecare dintre noi se întrecea pe sine, să arate a fi cel mai bun, cel mai drept reprezentant al ***locului de unde vine.*** *Cînd serile noastre se transformau într-un concurs de mîndrie pentru locul natal — cel mai frumos meleag de pe întreg pămîntul... Cînd numele cetăților oțelului și cărbunelui se alăturau de faima Porților de Fier, a Săvineștilor sau rulmentului de la Bîrlad. Ce mîndrie mai mare pe lume decît aceea de-a te ști fiul harnic și frumos al celor care zi și noapte își înscriu munca cu nobile și nepieritoare însemne pe stema patriei?*

Iată de ce mă gîndesc în aceste clipe cu emoție și încredere la voi, prietenii de la Homorod și la toți ceilalți corespondenți de presă și sînt bucuroasă că revista «Cutezătorii», lansînd acest concurs, vă deschide încă o dată paginile...

GICA IUTEȘ

Cîteva zile doar din veselul anotimp al vacanței de iarnă, vă mai despart de reintîlnirea cu școala, de momentul în care clopoțelul va anunța începerea celui de al doilea trimestru. După o vacanță plină de bucurii, odihniți, cu forțe proaspete, veți lua loc în bănci, gata să începeți iar învățătura, «asaltul» notelor bune.

Primele zile de școală vor da un conținut deosebit și activităților pionierești. Astfel, **atenția comandamentelor se va îndrepta în primul rînd asupra pregătirii și desfășurării adunărilor de detașament în care pionierii urmează să analizeze rezultatele obținute la învățătură, la sfîrșitul primului trimestru.**

Mobilizați de ideile cuprinse în documentele celei de-a III-a Conferințe Naționale a Organizației Pionierilor, veți căuta să imprimați acestor dezbateri un sporit spirit de exigență față de sarcinile școlare, față de învă-

---

Opțiunile

Din apartamentul cu nr. 32 se aude o melodie executată la orgă electronică. Nu cumva am nimerit la un elev de la Școala de muzică? Sun. Îmi deschide un băiat blond, subțirel.

— Ionel Turcu, elev în anul I la Liceul de electrotehnică?...

— Da!

Și, amabil, mă poftește în casă. În camera lui, ordine desăvîrșită, nici urmă de atelierul minitehnicianului despre care mi se vorbise la Casa pionierilor din Reșița.

— Exersai?...

— Am urmat patru ani și cursurile Școlii de muzică.

Ionel Turcu e matematicianul și fizicianul clasei. Pasiunea lui pentru tehnică s-a concretizat printr-o serie de invenții și construcții cu care a participat mai mulți ani la Concursul «Minitehnicus». Astăzi însă interlocutorul meu ține să rămînă în sferele muzicii. Îl urmez. Deodată, un sunet de alarmă, lung, mă face să sar de pe scaun.

— A, nu vă speriați, e Liviu. A atins ușa de la atelierul nostru din pivniță. O fi pierdut cheile. Știți, noi lucrăm împreună...

— A «atins»?!! Și se aude

SEMNAL „CUTEZĂTORII“

START ÎN CEL DE AL DOILEA TRIMESTRU ȘCOLAR!

țătură. Pionierii din comandamente, toți purtătorii cravatei roșii cu tricolor, toți școlarii **vor trebui să manifeste un spirit curajos, combativ față de lipsurile existente.**

În cadrul adunărilor de detașament de la clasele V-VIII, pionierul comandant al detașamentului va fi cel care va deschide adunarea prezentînd un concis dar complet material despre situația la învățătură, întocmit de comandamentul detașamentului și avînd referiri la fiecare pionier! Apoi voi, toți ceilalți pionieri, **răspunzători deopotrivă** pentru succesele sau insuccesele detașamentului, veți participa la dezbateri arătînd realizările celor mai harnici, căutînd să găsiți «cheia» succeselor lor. Veți discuta amănunțit, în spirit critic și autocritic, despre neîmplinirile voastre, despre nereușita celor superficiali și delăsători, căutînd să hotărîți împreună care sînt măsurile cele mai potrivite pentru înlăturarea rămînerilor în urmă, străduindu-vă să găsiți singuri, prin inițiative proprii calea spre însușirea temeinică a cunoștințelor predate în școală.

Fiind ca de obicei alături de prietenii voștri mai mici, pionieri din clasele II-IV, îi veți ajuta și de data aceasta sfătuindu-i cum să se pregătească pentru aceste adunări, cum să participe la discuții, cum să găsească soluții pentru ca și ei, chiar dacă sînt mai mici, să capete obișnuința de a munci mereu mai bine.

Procedînd astfel, veți găsi noi resurse pentru ca în munca de învățătură să obțineți rezultate tot mai bune, să răspundeți **prin fapte** însemnatei îndatoriri ce vă revine ca membri ai organizației voastre revoluționare, aceea de a vă pregăti temeinic pentru muncă, pentru viață.

INIȚIATIVA PIONIEREASCĂ ÎN ACȚIUNE

Inițiativa — am înțeles eu din lucrările Conferinței Naționale — este o componentă a spiritului revoluționar. Prin urmare, dacă vrem să fim adevărați pionieri, inițiativa trebuie să ne caracterizeze.

În acest scop noi, pionierii participanți la lucrările Conferinței Naționale, ne-am întîlnit cu colegii noștri din unitățile din județ organizînd dezbateri la nivelul detașamentelor din care s-a desprins hotărîrea fermă a tuturor pionierilor brăileni de a îndeplini exemplar sarcinile școlare, de a învăța să ne autoconducem, de a fi mai cutezători în toate domeniile noastre de activitate. Iată doar cîteva dintre inițiativele noastre în acest sens.

Noi, pionierii brăileni, ne simțim în continuare animați de Chemarea unității de pionieri de la Școala generală din Dudești din care fac parte și eu, în direcția îmbunătățirii situației la învățătură, a participării la acțiuni de muncă patriotică și autogospodărire. Astfel, inițiativa noastră de a-i populariza pe pionierii fruntași la învățătură și în alte activități la locurile de muncă ale părinților, la gazetele de stradă intitulate «Pionierii se prezintă» a stimulat eforturile pionierilor din localitățile Pitulați, Sihlean, Custura, Batogu (Șc. gen. nr. 1), Dedulești, Corbu Nou și altele care au promovat trimestrul întîi integral. De asemenea, în numeroase școli au fost amenajate solarii și microceapeuri școlare, acțiune care continuă, fiind hotărîți ca în acest an fiecare școală din mediul rural să amenajeze cîte un solariu.

Și în universul atît de fascinant pentru noi al creației tehnice a prins viață o inițiativă de-a noastră: expoziția județeană de jucării mecanice confecționate de pionierii, membri ai cercurilor tehnice.

La aceste acțiuni se adaugă și cele intitulate: «Calendar eroic», «Tezaurul faptelor de vitejie», «Baladă pentru eroi», «Străzile, casele au amintiri» toate urmărind cunoașterea de către pionieri a trecutului glorios de luptă al poporului nostru pentru libertate națională și socială, cunoașterea, cercetarea și descoperirea unor documente noi. Rezultatele acestor investigații vor îmbogăți desigur muzeele școlare cu noi și interesante exponate.

Sînt convins că multe asemenea acțiuni au inițiat și colegii mei din alte județe. Fie că poartă aceste denumiri sau altele, toate realizează însă același minunat țel — educarea noastră în chip comunist, în spiritul dragostei fierbinți față de patrie, partid și popor.

SORIN BALABAN
pionier locțiitor al președintelui
Consiliului Național al Organizației
Pionierilor

---

lui Ionel

pînă la etajul opt?

— E un simplu dispozitiv de avertizare. Să coborîm, nu vreți?

Prietenul meu îmbracă un halat de lucru, ia cheile...

Coborîm cu liftul pînă la parter și de aici pe scări. Pășesc precaut, să nu declanșez sistemul de alarmă! Dar ca un făcut mă împiedic de o bară de fier care izbește ușa. Și soneriile se dezlănțuie, iar becurile avertizoare prind să clipească...

Pătrundem într-o încăpere bizară, în care zac tot felul de cabluri, acumulatoare, condensatoare, cutii cu uleiuri, schelete de bicicletă, camere («Mă ocup și de vulcanizare», îmi aruncă în treacăt), o motoretă («Am de gînd s-o repar»...). În atelierul propriu-zis: un banc de lucru, un strung, un polizor, un redresor cu seleniu, un ampermetru transformat în miliampermetru, un vapor teleghidat aflat în lucru, un interfon cu două posturi (proiect propriu), cu stație de amplificare, creioane electrice de diferite tipuri, un telemetru... Pe pereți sînt montate tot felul de tablouri electrice, dintre care unul pentru măsurare și control. Îmi arată un miez de fier moale destinat realizării unui electromotor, apoi un termostat cu șase tranzistoare, îmi explică cum dintr-un transformator ars și-a făcut unul pentru sudură...

— Totul a început de la construcția unui ventilator cu care am participat, în 1972, la «Minitehnicus». În clasa a VII-a am realizat un aparat pentru măsurarea curentului continuu și un aparat de recepție OV 1 pentru vînătoare de vulpi. Am lucrat și la cercul foto și tot atunci mi-am construit aparatul de mărit.

Răsfoiește un dosar cu scheme și amintește despre performanțele atinse la vîrsta cutezătorilor. Încă de pe atunci s-a decis să se pregătească pentru meseria de electronist. Acum e utecist și elev la Liceul de electrotehnică, dar frecventează în continuare cercurile tehnice de la casa pionierilor. Prietenii de aici îl vizitează în atelierul de-acasă, lucrează uneori împreună cu el.

Opțiunile din anii pionieriei se verifică în viață. În cazul lui Ionel Turcu, ele se dovedesc rodnice și promițătoare.

IŁEANA PIȚA

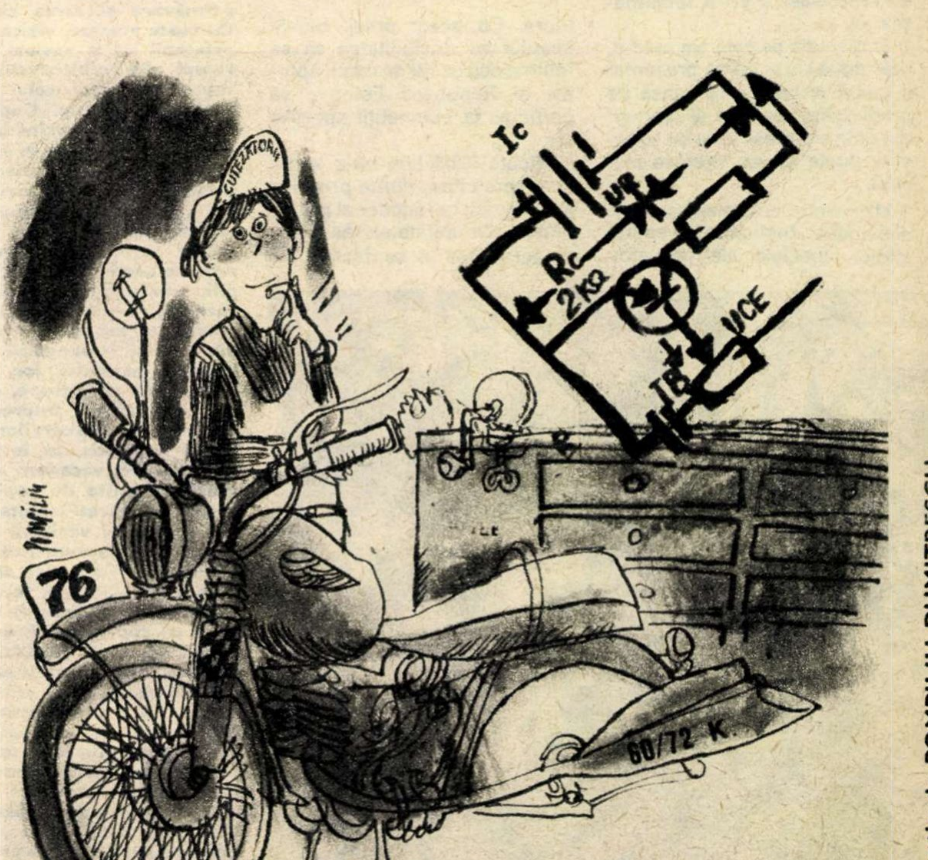

Ilustrație de POMPILIU DUMITRESCU

Copiii TALLINULUI

Într-o dimineață ploioasă de toamnă am sosit la Tallin. După-amiază, norii s-au risipit, a ieșit soarele și, astfel am putut cunoaște în toată strălucirea ei capitala Republicii Sovietice Socialiste Estone.

Într-un cartier cu totul nou, cu blocuri moderne și multe spații verzi, cu șoselele ultramoderne,departe de străvechiul centru istoric al orașului — am poposit la Liceul nr. 37, care funcționează doar de opt ani în noul și frumosul său local. În liceu învață 1 475 de elevi, din care cincisute sînt octombriști (pionieri din ciclul elementar) și 437 pionieri. Aici am reușit să stau de vorbă, printre alții, și cu două fete blonde cu ochi albaștri — Kårt Jánes, elevă în clasa a IX-a, comsomolistă, președinta unității de pionieri din școală și Külli Lük, elevă în clasa a VII-a, locțiitoarea ei.

În discuția pe care am avut-o, cele două eleve mi-au prezentat o gamă variată și frumoasă de preocupări, realizări și planuri din care amintesc doar de unele care poate vă vor interesa mai mult.

Una dintre cele mai îndrăgite activități se desfășoară în cadrul zilelor speciale ale grupelor. În aceste zile, rînd pe rînd, fiecare grupă organizează, pe baza propunerilor membrilor ei, diverse acțiuni cum ar fi: concursuri de desene, de poezii, de cîntece, de dansuri. Un lucru deosebit de interesant mi s-a părut faptul că toți acei pionieri care se evidențiază în diferite activități, pe planul unității, primesc din partea comandamentului panglica de «cel mai bun activist».

O acțiune cu adînci semnificații educative este aceea desfășurată în «Săptămîna băieților». Cu acest prilej, băieții liceului au posibilitatea să se întîlnească cu cei mai mari sportivi ai Republicii Estone, să participe la competiții sportive etc.

Micuța Külli Lük mi-a vorbit și despre cîteva dintre propriile preocupări; ca locțiitor al președintelui de unitate,ea răspunde de activitatea ce se desfășoară în cadrul clubului prieteniei — «Vicky». Külli repartizează scrisorile primite de la prietenii din diferite țări, urmărește ca fiecare să răspundă în timp util, organizează dezbateri pe anumite teme.

În cadrul unității Liceului nr. 37 se urmărește realizarea unei strînse colaborări dintre octombriști, pionieri și comsomoliști, atît în cadrul acțiunilor care se organizează în comun, cît și cu alte prilejuri. Astfel, în fiecare an — la 8 februarie — se aniversează ziua tinerilor eroi, destinată în special octombriștilor. În această zi, cei mari le vorbesc micilor octombriști despre faptele de glorie ale tineretului sovietic, în lupta împotriva fascismului.

Stînd de vorbă cu acești copii minunați, vizitînd apoi liceul și admirînd frumusețile Tallinului, am plecat din Estonia cu acel sentiment că, dacă aș reveni aici peste cinci ani, în străvechiul oraș unde se vor organiza, pe apele Mării Baltice, și probe ale Olimpiadei de vară din 1980, pe unii dintre copiii pe care i-am cunoscut i-aș reîntîlni, fie întrecîndu-se la probele Olimpiadei, fie participînd direct la realizarea măreților obiective cu care și-au propus estonienii să pășească în anul 2000.

Zoltan Bartha

REPORTERII NOȘTRI PRINTRE COPIII EUROPEI

CEL DE-AL ȘAPTELEA ANOTIMP

Se spune că în Polonia anul are șase anotimpuri, adăugîndu-se, celor știute de noi — primăvara și iarna timpurii. Cu toate acestea, vizita mea la prietenii de la revista pionierească «Swiat Mlodych» s-a nimerit în plinul celui de-al... șaptelea anotimp. Copiii pretindeau că le aparține în întregime și-l denumeau în tot felul. Al bucuriei, al mîndriei, al satisfacției, al reîntîlnirilor...

Și, într-adevăr, mi-am dat seama curînd, fiecare dintre aceste nume se potriveau de minune acelui timp în care copiii, luîndu-și rămas bun de la vacanță, rememorau zilele petrecute în tabere, întîmplările din excursii și expediții, făceau bilanțul hărniciei lor.

O mare sărbătoare, organizată de revistă, împreună cu organizația harcerzilor (pionieri) încununa, ca în fiecare an, bucuriile vacanței. Ansambluri renumite de copii, dansatori și cîntăreți talentați, sportivi ambițioși veniseră aici, la Plock, un oraș muncitoresc din apropierea Varșoviei, să se întreacă în măiestrie, în veselie. Printre ei, am întîlnit o mulțime de copii care mi-au mărturisit că nu-și părăsiseră satul sau orașul întreaga vară, dar că petrecuseră zile pasionante. Spre convingere, m-au invitat într-o frumoasă pădurice din apropiere să-mi arate unul dintre «tezaurele» lor. Într-o colibă construită de ei, și care era în stare să găzduiască 30—40 de copii, erau adunate cele mai curioase — la prima vedere — obiecte: rădăcini de

copaci, fel de fel de pietre, flori, săculețe cu fructe de pădure, gize, mușchi de copaci...

«Știți, aici se vede că noi am răspuns la toate misiunile!» «Misiuni?» i-am întrebat cu mirare. «Da», au răspuns ei cu seriozitate. «Cel puțin douăsprezece misiuni». Și-au început să-mi povestească despre «lîna de aur» sau acțiunea de culegere a fructelor de pădure, despre ajutorul dat secerătorilor în timpul recoltării, despre misiunea de a ajuta mamele ocupîndu-se de cei mici cînd acestea sînt la muncă, despre focurile de tabără, serbările și gustările pregătite de ei în cinstea părinților, despre acțiunea numită «frunză pentru cucuvaie», aceasta din urmă, punîndu-le la încercare curajul și perspicacitatea: într-una din zile, înainte de miezul nopții, pornesc spre un copac din mijlocul pădurii, unde fiecare grupă trebuie să ajungă cu o anumită frunză spre a i-o da „cucuvelei" din copac. Dar aceasta neapărat pînă la miezul nopții. Odată ajunși, încep să-și povestească peripețiile prin care au trecut, bineînțeles în jurul unui foc de tabără.

A fost o zi cînd i-am întîlnit pe toți copiii Varșoviei. Nu la un mare miting sau serbare, ci pur și simplu pe străzile capitalei, încă din zori inundate de veseli harcerzi. Îmbrăcați în haine de lucru, purtînd cu ei cele mai diferite unelte, cîntînd marșuri și cîntece vesele, fiecare detașament avînd o anumită țintă: un parc, curtea mare a unui cămin de copii, un șantier de construcții, o grădiniță care împrejmuiește un monument...

Elena Mănescu

Apa vie

Am pe masă unul din ultimele numere ale săptămînalului iugoslav pentru pionieri și școlari «Male Novine», care apare la Sarajevo. E un număr deosebit. Revista a împlinit douăzeci de ani. Numărul 1 000 aniversează această vîrstă de aur. Evenimentul îmi trezește o vie emoție. Anul trecut, în a doua parte a lunii decembrie, mă aflam la Sarajevo, eram oaspetele redacției «Male Novine». Ahmed Salihcehajič, redactorul șef al revistei, îmi vorbea despre popularitatea de care se bucură «Male Novine» și despre ecoul larg pe care îl are în rîndul tineretului școlar. Încă de la primul număr, «Male Novine» a fost și a rămas una dintre principalele publicații din Iugoslavia, care se adresează pionierilor și școlarilor, un ghid nedespărțit al copiilor și totodată un prieten care-i ajută în rezolvarea multor probleme la școală, acasă, pe stradă. Glasul lui Ahmed Salihcehajič din acea primă discuție îmi revine în auz neobișnuit de clar. În jurul unei măsuțe rotunde, pe care aburesc cești cu cafea, sînt adunați și ceilalți lucrători din redacție. Unora le deslușesc chipurile, altora numai glasurile Poetul Vladimir Nastič vrea să afle cît mai multe lucruri despre copiii din România, despre felul cum învață (mai precis, despre felul cum s-a dezvoltat învățămîntul la noi), cum își petrec timpul liber, vacanțele. Îmi vin în auz și alte glasuri, alte întrebări. Glasul Majei Dragutinovič, glasul lui Svetozar Maleșev, al Mirjanei Požar. Dar nu numai glasurile. Îmi apar

în faţa ochilor şi alte imagini. Dušanka Slijpcević mă conduce prin Sarajevo. Văd sau revăd oraşul vechi, cu prăvălii orientale, piaţa Bascarsija înconjurată de moschei cu minarete albe, trecem prin bazarul Carsija şi pe uliţa argintarilor. Ajungem la podul Gavrilo Prinţip, care trece peste rîul Milijacka. Aici, la colţul unei clădiri, au rămas impregnate în asfaltul trotuarului urmele picioarelor lui Gavrilo Prinţip, studentul care, la 28 iunie 1914, l-a asasinat pe moştenitorul tronului Habsburgilor, prinţul Franz Ferdinand. La parterul clădirii se află muzeul «Mlada Bosna», unde se găsesc fotografii, acte şi multe dintre obiectele personale ale lui Gavrilo Prinţip şi ale tovarăşilor săi.

La Sarajevo ninge cu fulgi mari. La intrarea în parcuri sau pe la colţuri de străzi au apărut oameni de zăpadă, zboară bulgări de care trebuie să te fereşti. Se aud glasuri vesele de copii.

Aceleaşi glasuri vesele mă însoţesc şi în trenul cu care plec spre Mostar. S-a dat vacanţa de iarnă şi trenul e plin de copii. În vagon e veselie mare. Fete şi băieţi cîntă, aleargă de la un compartiment la altul, discută cu aprindere. Deodată aud un glas subţire, strigînd:

— Priviţi, copii! A apărut Neretva.

Se bulucesc toţi la geamuri şi-n vagon se face tăcere.

Cel care a strigat e un băiat, Dušan Mitić, din Mostar. Are 13 ani şi urmează o şcoală tehnică la Sarajevo. Glasul lui subţire, ca un clopoţel, mă întreabă dacă în România există vreun rîu cu apă vie. Zîmbesc. Dušan zîmbeşte şi el şi, fără să aştepte răspuns, spune repede:

— Apa din Neretva e o apă vie!

Dušan e convins adînc de ceea ce-mi spune. Tatăl său, cînd avea 13 ani, a plecat în munţi, la partizani. În Mostar, fasciştii îi executaseră doi fraţi mai mari şi un unchi.

— Tata a plecat în munţi şi n-a luat cu el decît acest bidon cu apă din Neretva.

Dušan a scos de la cingătoare un bidon de aluminiu cu capac. A deşurubat capacul spunînd:

— Cînd plec la şcoală îl umplu cu apă din Neretva. Nu beau decît cîte o picătură, atunci cînd mă simt slab sau cînd am de trecut un obstacol...

Deschid paginile numărului 1 000 din săptămînalul «Male Novine». Cerneala e încă proaspătă, dar ciudat, nu simt miros de cerneală. Nările îmi sînt înţepate de mireasma vîntului cald care adie dinspre coasta Adriaticii. În Mostar e soare şi frumos. La o fereastră văd un portocal înflorit. Îl caut pe străzi şi în amintire pe elevul de la o şcoală tehnică, Dušan Mitić. Aş vrea să-i recompun chipul, dar nu reuşesc. Îi aud numai glasul subţire, ca un clopoţel:

— Cînd plec la şcoală, îl umplu cu apă din Neretva...

Costache Anton

Muraheinen ÎN IARNA FINLANDEZĂ

Aş fi putut să ţin minte zăpada aceea nordică, bătînd în gri, întreruptă ici-colo, la cotul vreunei serpentine, de ochiurile lacurilor îngheţate. S-o ţin minte aşa cum era, ca un simplu peisaj.

Aş fi putut să ţin minte — aşa cum s-a petrecut — vizita la tabăra aceea de iarnă, într-o pădure de basm. Copii dormind în corturi. Da, în corturi ca de expediţionari la Pol, înconjurate de nămeţi, luptînd împotriva gerului cu o sobă mică, vitează (în mijloc) şi... cu copii şi mai viteji. Înăuntru copiii cîntau acompaniindu-se la chitară.

Aş fi putut să ţin minte — aşa cum l-am văzut şi trăit — momentul acela de reculegere cînd un grup de pionieri, cu chipurile lor blonde luminînd piatra înnegrită de vreme a monumentului, au început deodată să cînte. O femeie în vîrstă, numai ea singură, nu cînta: privea adîncită în gînduri locul acela unde căzuse în anii primului război mondial fratele ei, comunist. Viscol. Arto Simola arătase grijuliu spre urechile mele nedeprinse cu clima locului. I-am făcut semn că e-n regulă.

Aş fi putut să ţin minte discuţiile acelea din tabăra de lîngă oraşul Lohija, în care o fetiţă mi-a spus că a cunoscut nişte copii români şi că «erau foarte veseli şi dansau grozav».

Şi aş fi putut ţine minte, aşa cum le-am văzut, auzit, trăit, multe altele pe care, oricum nu le-aş fi uitat.

... Dacă n-ar fi fost Muraheinen, cîntecul acela pe care l-am ascultat şi văzut de atîtea ori. Pentru că el trebuia şi văzut! Era vorba despre un milion de furnici harnice care şi-au făcut cu greu un muşuroi. Dar o furnică mare — am văzut-o desprinzîndu-se din cor, călcînd brutal pe duşumea — a cumpărat muşuroiul cu totul. A angajat apoi numai cinci furnici, pe celelalte le-a alungat — şi-am văzut cum în rîndurile din spatele corului se îndoia, amuţind în cîntec, cu capul plecat, cîte una, cîte una. S-au certat toată vara — corul se umplea de larmă — dar vara le-a venit ideea: **s-au unit!** Muzica devenea aici luminoasă şi hotărîtă. Publicul nu rîdea — deşi furnica cea mare era măturată de pe scenă cu tot hazul. Nu rîdea fiindcă înţelesese că acei copii, acel cîntec, purtau gînduri adînci.

Astfel, întîmplări şi chipuri, nu s-au fixat ca-ntr-un insectar, pe fondul alb-gri al iernii finlandeze, ci s-au ţesut viu, mai presus de nemişcarea amintirii, pe arpegiul acelui cîntec neobişnuit: Muraheinen.

Ilie Traian

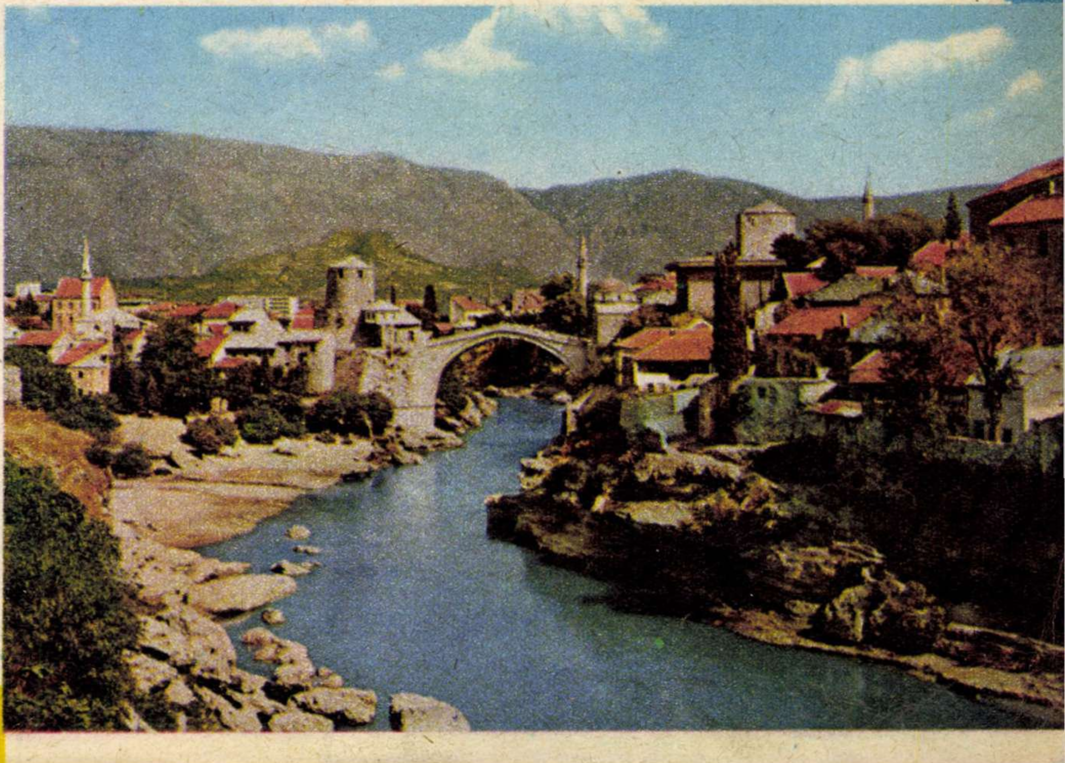

POŢI SĂ TE JOCI ŞI FARA SA-ŢI PIERZI TIMPUL

de **IULIAN NEACŞU**

Corina este cea mai bună prietenă a Ralucăi. Deşi aceasta din urmă nu ştie nici să scrie şi nici să citească. Amîndouă locuiesc însă de la bun început în acelaşi bloc şi au apucat să se împrietenească chiar din clipa în care şi-au văzut păpuşile.

O vreme au fost nedespărţite, se jucau de dimineaţa pînă seara şi numai chemările din balcoane, bineînţeles diferite, le făceau să nu se mai vadă cît mîncau şi dormeau. A început însă şcoala şi Corina, cea mai mare dintre ele, a intrat în clasa întîi, legănîndu-şi ghiozdanul printre blocuri în fiecare dimineaţă. La început Raluca nu prea a înţeles mare lucru şi a crezut că prietena ei, Cori, nu mai vrea să se joace cu ea dimineaţa, pe urmă a înţeles şi a acceptat s-o aştepte la prînz chiar în faţa şcolii. Seara, nu prea tîrziu, se jucau ca şi mai înainte, numai că, încet-încet, păpuşile au fost lăsate de o parte şi în locul lor Corina a început să aducă alte lucruri, dintre care cele mai albe şi cele mai frumoase erau cretele. Avea acum la gît o cravată roşie şi mai ales aceasta o făcuse să se gîndească la prietena ei, Raluca, altfel decît înainte. Mai bine-zis, ca tovarăşa comandantă, aşa că într-o zi a luat-o de mînă şi a dus-o în locul unde descoperiseră ele două un asfalt neted ca o tablă.

— Uite, Raluca, i-a spus, decît să tot suceşti creta în toate felurile şi să mîzgăleşti asfaltul, mai bine mă asculţi pe mine şi înveţi să scrii literele alfabetului.

— Dar de ce, Cori? s-a mirat Raluca, ispitită mai mult de gîndul de a desena un omuleţ din patru cercuri.

— Pentru că nu trebuie să ne pierdem timpul, aşa mi-a spus mie tovarăşa: Corina, poţi să te joci şi fără să-ţi pierzi timpul!

— Care tovarăşa? a întrebat Raluca, aceea care m-a primit în clasă şi mi-a arătat cum să stau în bancă?

— Da. Ţi-a plăcut de ea?

— Mi-a plăcut, a răspuns Raluca, dar să ştii, Cori, mie cel mai mult îmi place de Martinel.

Corina simţea că începe să-şi piardă răbdarea, «of, copiii ăştia», aşa că deveni mai aspră, cu alte cuvinte îi luă creta prietenei ei, Raluca, deşi aceasta se zbătu mult ca să nu i-o dea.

— Uite, litera A ca o colibă, litera B, ca un om cu două burţi, litera C ca luna...

— Nu vreau litere, se plînse Raluca. Vreau un omuleţ.

Corina se ridică şi vru să plece. Simţea deodată că se plictiseşte cu Raluca şi acest lucru o neliniştea, pentru că, la urma urmei, chiar şi oamenilor mai mari le pare rău să-şi piardă prietenii. Îşi aminti însă de ce-i spusese Irina, comandanta unităţii, o fată nu cu mult mai mare decît ea, dar atît de frumoasă:

— Corina, cel mai bine ar fi ca tu, după ce îţi faci lecţiile, şi ştiu că ieşi afară să încerci să te joci şi altfel cu Raluca, nu numai cu păpuşi, ori leapşa. Învaţ-o şi pe ea — doar mai are puţin şi merge la grădiniţă! — cît poţi din ce-ai învăţat tu. Cîntece, jocuri, literele alfabetului, cum să se poarte frumos cu bătrînii...

— Pot s-o fac şi pionieră? întrebase Corina cu naivitate.

— Asta nu, dar poţi s-o faci să merite să fie pionieră ca şi tine, încă din clasa a II-a.

Corina se aplecă din nou şi-i zise Ralucăi, aşa, ca să n-o audă nimeni:

— Ştii ce, dacă mă asculţi şi desenezi litera A, îţi dau cravata mea roşie de-aici pînă la uşă, iar dacă înveţi să şi numeri ţi-o las la gît pînă în parc.

Raluca nu se tocmi, era un vis al ei care începuse încă de cînd o văzuse pe Cori cu cravata roşie la gît. Luă creta şi trase apăsat o linie oblică.

Jumătate din litera A era făcută.

Ilustraţie de
OFELIA DUMITRESCU

— Ia să vedem noi acum cine vrea să iasă la tablă şi să ne facă schiţa de principiu a carburatorului Weber, zise inginerul Călărăşanu, pe un ton neobişnuit de blînd.

Toţi zîmbiră. Ştiau de ce e atît de precaut. Ţinta lui era Ciobănel Silviu. Cu Ciobănel trebuia să te porţi într-un stil special, altfel nu răspundea. Mai precis, îşi pierdea firea, uita tot ce învăţase. O timiditate ieşită din comun. Dacă profesorul era posac, dacă în clasă rîdea cineva, dacă un penar se pocnea de pardoseală, lui Ciobănel, în caz că era la răspuns i se încleştau dinţii şi nu mai scoteai nimic de la el; credea că totul fusese premeditat împotriva lui. Îl mai deranjau şi alte lucruri. Cînd un profesor apărea într-un costum nou sau, din pricina oboselii, dădea semn de nervozitate, Ciobănel intra iarăşi în panică.

Această timiditate îl «acoperise» multă vreme, pînă cînd un profesor — chiar inginerul Călăraşu — ceruse în consiliul şcolii ca lui Ciobănel să i se vorbească pe limba lui, mai precis, cu un tact deosebit, cu precauţie.

Ciobănel însuşi era de o delicateţe proverbială. Cei mai obraznici colegi depuneau armele în faţa lui. Roşeaţa care-i acoperea obrajii ori de cîte ori vorbea cu cineva, fîstîceala cu care exprima o părere contrară celei a interlocutorului îl punea în dificultate. Unii trăgeau foloase din felul de a fi al lui Ciobănel, copiindu-i temele din caiete sau împrumutînd trei lei pe care nu-i mai vedea înapoi. Dacă i te plîngeai că îţi lipseşte ceva, o culegere de probleme, un trăgător de un anume fel, nu era exclus să te pomeneşti seara cu Silviu la uşă: «Poftim. Tocmai treceam prin faţa librăriei cînd descărcau marfa». De cele mai multe ori, colinda jumătate din librăriile oraşului.

Ca materie de atelier aveau automecanica. Erau destul de bine dotaţi cu ansambluri şi subansambluri auto, piese, maşini-unelte, o mică turnătorie, SDV-urile necesare. Aveau un IMS pentru învăţarea conducerii. Produceau carturi pe care le livrau şcolilor şi asociaţiilor sportive. Ciobănel se dovedise dacă nu cel mai bun mecanic, în orice caz cel mai răbdător şi meticulos. Îi plăcea să găsească o soluţie nouă, să răzbată acolo unde ceilalţi eşuau, dar făcea toate astea cu sfială, ca şi cum a se deosebi de alţii i se părea o provocare.

În ultima vreme, produseseră patru carturi special concepute pentru campionatul naţional. Numai la proiectare lucraseră două luni. Pînă şi scaunele fuseseră îndelung studiate — erau între altele, construite după măsura fiecărui pilot. Deoarece Dan Harega, cel mai bun alergător, era stîngaci, la cartul pregătit pentru el, schimbătorul de viteze fusese plasat în stînga. Acum erau în rodaj patru mici bolizi portocalii. Piloţii se antrenau în fiecare zi, iar după-amiază, împreună cu mecanicii, le revizuiau meticulos. Ciobănel mai avea însă o ocupaţie: de cîteva săptămîni se ocupa de Maraton, primul lor cart, o arătare greoaie, construită cu cinci ani în urmă. Folosit ca material didactic şi ca maşină-şcoală, Maraton se uzase repede şi-şi petrecea bătrîneţea într-un ungher al atelierului, printre cutii goale de vopsea, lăzi cu piese vechi, şuruburi, piuliţe, capete de sîrmă, anvelope uzate. Aici nimic nu se arunca, totul era pus la păstrare pentru orice eventualitate. Ciobănel îi ceruse inginerului îngăduinţa de a-l pune la punct. Inginerul n-avusese nimic împotrivă dar îşi exprimase uimirea că bătrînul Maraton mai poate interesa pe cineva.

— Cînd a fost construit Maraton —, spunea Ciobănel, melancolic —, eram mic, într-a cincea. Mă uitam la el ca la o apariţie cosmică. Băieţii care-l lucraseră mi se păreau nişte supraoameni. Îmi aduc aminte că la primul tur de încercare a asistat toată şcoala. Îl conducea Dudu Istrate, care a absolvit anul trecut politehnica. Numai asta visam: să fiu la volanul lui Maraton. N-aşi vrea să termin şcoala pînă nu alerg şi eu odată cu el.

— Dacă-l poţi urni...

După ce îşi termina orele de atelier, lucrînd în producţia de serie, Ciobănel se îndrepta spre Maraton. Făcuse în jurul lui, din toate vechiturile, un zid protector, botezat repede de băieţi «coliba eschimosului». Acolo robotea el îndelung la motor, la direcţie, la frîne, la instalaţia electrică. Rămînînd singur în atelier, avea la dispoziţie toate utilajele. Un indiscret care s-ar fi ascuns prin apropiere ar fi constatat cu uimire că, ocupîndu-se de Maraton, Ciobănel fluiera melodii la modă şi chiar vorbea cu el — bineînţeles, foarte respectuos, aşa cum îi era obiceiul — cerîndu-i părerea asupra diferitelor operaţiuni. Nu se rezuma numai la atît. Îi povestea ce se mai întîmplase prin clasă, îi dezvăluia diferite gînduri. De multe ori era vorba despre Dudu Istrate. Nimeni nu şi-ar fi imaginat că timidul Ciobănel, băiatul retras şi atît de controlat îl admira dintotdeauna pe explozivul Dudu Istrate. Dudu uluise ani de-a rîndul şcoala, îmbinînd calităţile elevului eminent cu cusururile neastîmpăratului fără pereche. Frumos, deştept şi elocvent, reuşea în toate. Profesorii, de dragul inteligenţei lui, îi trecuseră cu vederea o grămadă de aiureli. Fusese cel dintîi elev al şcolii care cîştigase o olimpiadă de matematică. Construise şi alergase cu primul cart. Tot el provoca însă adeseori bătăi de pomină între băieţi. Era orgolios: nu suferea să fie jignit şi nu tolera insulte nici la adresa prietenilor săi. Celei mai mici aluzii batjocoritoare îi răspundea fără ezitare. Aşa ar fi vrut să fie şi Ciobănel, dar era numai în visurile lui.

Nu de mult, Dan Harega şi Virginia Stamatiu aplicaseră din proprie iniţiativă calculul probabilităţii la frecvenţa notelor în clasa lor. Munciseră mult şi erau mîndri de rezultat. Din socotelile lor reieşea clar cine avea să ia în lunile şi anii următori numai 9 şi 10, cine urma să se învîrtească între 7 şi 8 şi cui îi era sortit să orbecăie pe meleagurile nesigure ale lui 5. Aceştia din urmă protestaseră: «Ce, aţi intrat voi în capul nostru, să vedeţi ce e acolo?» Totuşi, isprava avea un riguros caracter ştiinţific, bazîndu-se pe notele obţinute de fiecare în ultimii trei ani. Ciobănel, aflat în plutonul din mijloc, tăcuse ca de obicei, dar în sinea lui vorbise mult. «Cine se credeau ei, Dan Harega şi Virginia Stamatiu? Să mai fi fost Dudu Istrate în şcoală, i-ar fi învăţat el minte». Lui Ciobănel îi părea rău că nu-şi putea asuma el această sarcină, de aceea hotărî să înveţe o oră mai mult pe zi. Îl

OVIDIU ZOTTA

Maraton

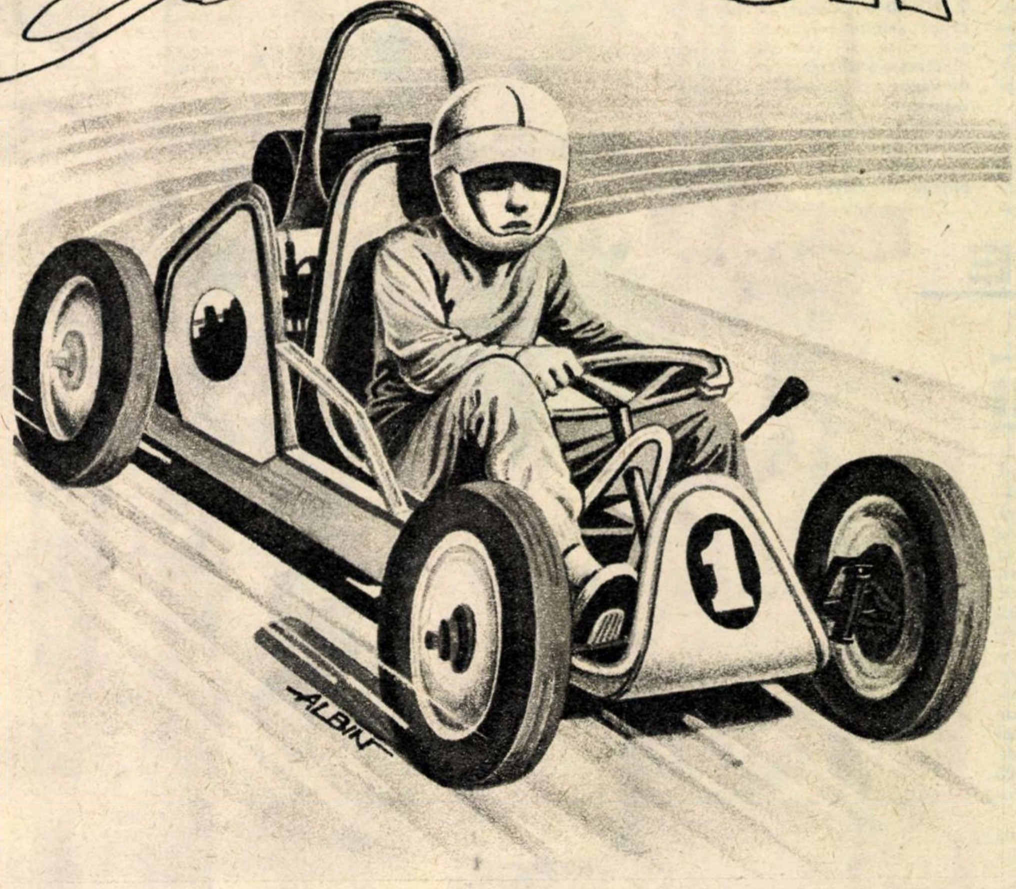

îngrozea ideea că ființa lui fusese redusă, în calculele celor doi, la cîteva cifre.

Mai erau trei zile pînă la campionate cînd, într-o după-amiază de miercuri, înstelată de frunzele ruginii ale stejarilor din jurul curții, Maraton văzu din nou lumina zilei. Cei patru piloți oficiali, cu Dan Harega în frunte, purtînd combinezoane roșii și căști cu viziera pînă la bărbie, tocmai se instalau în mașinile lor portocalii, nou-nouțe. În jurul marii curți betonate se aflau, ca de obicei, o mulțime de spectatori, dornici să urmărească aceste ultime antrenamente. Ciobănel, care îi făcuse lui Maraton o instalație de pornire automată, n-avea nevoie să fie împins de la spate. Porni și se alinie la start. Maraton mirosea a vopsea proaspătă, era pictat în mai multe culori — ce găsise Ciobănel pe fundul cutiilor cu vopsea.

— Acum ți-ai găsit să ieși cu vechitura asta? zise Dan Harega. O să ne încurci. Așteaptă pînă terminăm.

Inginerul Călărășanu îi făcu însă semn lui Ciobănel că poate să alerge. Porniră pe culoarele trasate cu dungi albe. Virajele fuseseră concepute astfel încît să-i pună serios la încercare. Sacii cu talaș erau plasați exact acolo unde o mașină ar fi «negociat» greșit o curbă.

Lui Ciobănel nu-i trebui mult să se instaleze în frunte. Maraton cîștiga și în linie dreaptă, și în viraje. Ce făcuse Ciobănel la motor numai el știa. În afară de asta, toate roțile aveau suspensie independentă și frîne cu disc. Cutia de viteze era în șase trepte. Deși se afla la primele solicitări mai serioase după reparare, Maraton parcursese traseul depășind cu un tur întreg mașina lui Harega. Acestuia și celorlalți trei piloți oficiali nu le venea să creadă. Elevii și profesorii de pe margine aplaudau ca la un concurs adevărat.

— Măi, Ciobănel, ce i-ai pus tu lui Maraton, motor cu reacție? se miră Călărășanu.

Parcursul fu repetat. Dan Harega își folosi toate resursele, dar Ciobănel reuși din nou să iasă primul. Așa cum publicul galelor de box îl ovaționează pe boxerul modest care, după două popasuri la podea, se «trezește din pumni» și-l năucește pe marele favorit, tot astfel cei de față țineau cu Ciobănel. Maraton era o veritabilă surpriză, și încă una de proporții. Călărășanu era derutat iar piloții de-a dreptul rușinați; Ciobănel, cu Maraton al lui, ridiculizase niște mașini construite special pentru performanță, după cele mai noi soluții. Dan Harega își călcă mîndria și ceru să facă și el un tur cu Maraton.

— E fantastic, bombăni el, la urmă. Are același motor ca toate carturile noastre,dar Ciobănel scoate mult mai mult din el. Pe urmă, cutia asta de viteze, suspensia, frînele... Dacă alerg eu pe Maraton, merg în mod sigur la titlu.

Ciobănel păli. Această din urmă frază era exact ceea ce n-ar fi vrut să audă. Știa că Harega e un pilot mai bun decît el.

Călărășanu făcu și el un tur cu Maraton. Se ridică de la volan cu brațele în sus, semn că se predă:

— Ești bun, Ciobănel. Telefonez la federație să te înscriu în concurs.

Toată noaptea Ciobănel visă unul și același lucru: se făcea că devine campion și cel care-i pune pe frunte cunună de lauri e Dudu Istrate în persoană.

A doua zi, avu însă o surpriză neagră. Conducerea clubului avusese în timpul serii o ședință în urma căreia hotărîse ca pe Maraton să alerge Dan Harega. Motivația: pe mașina cea mai bună, pilotul cel mai bun. Pentru întîia oară, Ciobănel își pierdu calmul și politețea:

— Asta-i o decizie injustă. Cartul ăsta e preparat de mine.

— Dar recunoști că Harega e mai bun, nu? i se răspunse.

— Recunosc, însă eu îl bat oricînd cu Maratonul!

— Dacă Harega aleargă pe cartul lui. Știi bine însă că vor veni concurenți din toată țara. S-ar putea să aibă mașini la fel de reușite ca Maraton. În cazul ăsta, ce e hotărîtor? Îndemînarea pilotului or, ai recunoscut singur că Harega e mai bun.

— Da, însă eu pe Maraton sînt mai bun.

— Nu te încăpățîna. Gîndește-te la culorile clubului.

— Sînt foarte frumoase, dar clubul nu s-a gîndit nici un moment la mine. Am muncit la Maraton pînă n-am mai putut, ca să am și eu cu ce concura.

— Nu e sigur că o să cîștigi. Cu Harega însă victoria e ca și obținută.

— Să alerge pe mașina lui. Să cîștige pe munca lui, nu pe a mea.

Fu convocată adunarea membrilor clubului. Zece votară pentru Ciobănel, cincizeci pentru Harega.

— Și majoritatea poate greși uneori, replică îndîrjit Ciobănel. S-a mai întîmplat și în cazul lui Galileu, și în al lui Pasteur! Depinde de împrejurări. Maraton ori aleargă cu mine, ori rămîne în atelier!

Harega, descumpănit, declară că acum el refuză să alerge pe Maraton. Școala era străbătută în toate direcțiile de zvonuri, păreri, ipoteze și concluzii care se schimbau din oră în oră.

Ciobănel se mira el singur de ceea ce putuse să iasă din «coliba eschimosului». Nu era pregătit penstru astfel de încercări. Situația care se crease din pricina lui era năucitoare. Unii îl îndemnau să renunțe, alții, să nu cedeze în ruptul capului. În fine, nu puțini îl acuzau că din pricina încăpățînării lui vor pierde locul întîi și o medalie de aur. Vineri seara, Ciobănel adormi tîrziu. Stătea în pat, în capul oaselor, cu maculatorul pe genunchi, și nota, cum îi învățase chiar Călărășanu, diferitele variante de decizii, avînd fiecare, în dreptul ei, o acoladă care cuprindea avantajele și dezavantajele. 1. Renunță în favoarea lui Harega: școala are șanse mari la titlu dar el, Ciobănel, se va simți frustrat. 2: Nu renunță, aleargă chiar el,dar pierde; îl vor învinui pentru ambiția lui prostească. 3: Maraton rămîne în atelier, Harega aleargă pe cartul lui, Ciobănel se uită de pe margine; Harega cîștigă — el se va acoperi de glorie, iar Ciobănel și Maraton, de ridicol. Sau Harega pierde și opinia școlii pune insuccesul tot pe seama încăpățînării lui Ciobănel. Iar a patra variantă... Ciobănel stinse lumina, puse caietul sub pernă și adormi cu gîndul la varianta a patra.

Dimineață, în prima pauză, îl căută pe inginerul Călărășanu și-i comunică decizia luată. Inginerul îl ascultă cu atenție.

— E-n regulă. Și eu m-am gîndit la asta dar n-am îndrăznit să-ți spun. Ciobănel, ce faci tu acum știi ce înseamnă? Că ești un bărbat adevărat.

— Lăsați...

— Nu las. Am să le-o spun și altora.

Vestea hotărîrii lui Ciobănel se răspîndi cu viteza și strălucirea luminii în toată școala, în tot cartierul. Ciobănel avea să alerge contra cronometru cinci ture cu Maraton, iar Harega la fel. Cel care avea să scoată cel mai bun timp urma să concureze a doua zi pe Maraton.

La ora unu după-amiază, pînă și în copaci se urcaseră spectatorii. Ciobănel își trase viziera căștii, făcu decis contactul și demară. Călărășanu apăsă declanșatorul cronometrului. Dan Harega, echipat, își aștepta nerăbdător rîndul.

PE MICUL ECRAN

SURPRIZE PLĂCUTE PENTRU CEI MAI TINERI TELESPECTATORI

O dată cu sosirea lui 1976, programele TV dedicate pionierilor și școlarilor s-au înnoit și s-au îmbogățit.

Întîlnirea duminicală a tuturor purtătorilor cravatei roșii cu tricolor va avea loc la ora 8,40 și se va desfășura sub titlul **Tot înainte!**

În cuprinsul ei, un vast catalog de rubrici își vor disputa atenția noastră. Astfel, **Agenda pionierească** va face cunoscut prin reportaje, interviuri, informații tot ce e nou în unități și detașamente. O rubrică vie, mobilă, deschisă tuturor inițiativelor și realizărilor noastre.

Un mare concurs lunar inspirat din glorioasa istorie a poporului nostru se va intitula **Fapte și figuri de seamă din istoria patriei.** Cu adînci legături în trecutul istoric al României și cu implicații de rezonanță în prezentul socialist al patriei, reportajele periodice despre **Expedițiile «Cutezătorii»** vor oferi filmul unora dintre cele mai rodnice și spectaculoase incursiuni în spațiul românesc.

Ștafetă pentru viitor este genericul sub care veți putea să participați la un pasionant dialog al generațiilor, purtat cu personalități de seamă ale țării, muncitori fruntași, oameni de știință și cultură.

O rubrică de mare succes va fi, fără îndoială **Clubul anului 2000.** Sub acest titlu, fantezia prospectivă va da mîna cu oglindirea activității pionierești dedicate pregătirii pentru muncă și viață.

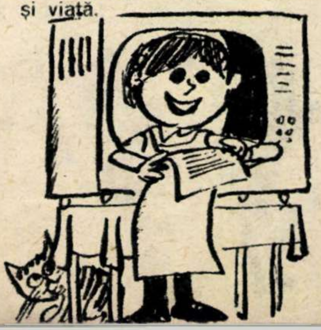

O dezbatere deschisă tuturora va prilejui rubrica **Cine e el, Cine?** În cuprinsul ei vor fi prezentate cazuri autentice, manifestări ale unor pionieri și școlari, pe care veți avea posibilitatea să le analizați. Un fericit prilej de afirmare a opiniei pionierești.

Mîini de aur se va numi concursul de construcții și creație tehnică pentru copii al Televiziunii Române. Felurite probe vor pune în evidență îndemînarea, spiritul practic, ingeniozitatea micilor tehnicieni, ba și viteza lor de lucru. Totul în fața camerelor de luat vederi!

Din celelalte emisiuni destinate celor mai tineri telespectatori mai cităm **Plai de legendă și adevăr,** care va prezenta biogratiile unor eroi legendari din istoria patriei, precum și **Micul ecran pentru cei mici.**

Să învățăm un cîntec, ca și noile seriale pentru copii completează noutățile TV pe 1976.

După cum se vede, un program bogat, bine chibzuit, frumos și instructiv, care ne va strînge cu plăcere în jurul televizorului.în orele noastre libere.

MESAJE PESTE MILENII

MICRO-ENCICLOPEDIE (I)

De-a lungul milenarei sale existenţe, omul a înscris în cîmpul muncii creatoare nenumărate pagini memorabile, contribuind prin efortul minţii şi al braţelor sale la realizarea unor nepieritoare opere. Înfruntînd timpul, ele au transmis generaţiilor mesajul unor civilizaţii care au înflorit şi au strălucit graţie geniului şi efortului colectiv al omului care poate realiza adevărate minuni.

Printre cele mai mari şi desăvîrşite creaţii de acest fel se numără şi colosalele construcţii de pe Valea Nilului, dominînd şi astăzi întinderea nesfîrşită a deşertului înconjurător — Piramidele. Folosind la construcţii uriaşe blocuri de piatră extrase din carierele din vecinătate sau din munţii Makattam, fără a dispune de alte mijloace tehnice decît simple utilaje bazate pe forţa braţelor multiplicată de mii de ori, oamenii acelor timpuri au făurit şi au lăsat urmaşilor o adevărată epopee a pietrei. Dintre cele şase ansambluri — cu peste 80 de piramide descoperite pînă în prezent — cel mai impresionant, ca dimensiuni şi ca rezolvare a problemelor de tehnică a construcţiei, este cel de la Gizeh, situat în apropiere de Cairo şi care are în urma sa 4 500 de ani. Cu toate că au fost descoperite piramide cu o vechime şi mai mare decît a acestora (piramida în trepte a lui Zoser, construită de marele Imhotep, primul arhitect menţionat de istorie), nici un alt ansamblu arhitectural al antichităţii nu a stîrnit mai multă admiraţie şi interes, nu a pus atîtea probleme ca cele trei piramide mari de la Gizeh — atribuite faraonilor Keops, Kephren şi Mikerinos. Dintre acestea, Piramida cea Mare (a lui Keops) constituie monumentul cel mai mult cercetat. Acesta este de altfel şi singurul dintre cele şapte celebre monumente ale antichităţii care s-a păstrat pînă în zilele noastre. De dimensiuni colosale (la origine, piramida lui Keops măsura 148 m înălţime şi 232 m pe fiecare latură) monumentul ocupă o suprafaţă de aproximativ cinci hectare şi jumătate. Astăzi, cînd strălucitoarea îmbrăcăminte din piatră albă perfect şlefuită nu mai există, se pot număra destul de uşor cele 203 asize (rînduri) ale construcţiei, care pot fi escaladate în 30—35 de minute.

Marea Piramidă este compusă din **2 300 000** de blocuri de piatră de calcar gălbui, avînd un volum de mai multe tone (întreaga piramidă cîntăreşte 6 000 000 t, adică 600 000 de vagoane încărcate cu piatră). În interiorul uriaşei construcţii cercetătorii au descoperit un complicat sistem de coridoare şi încăperi funerare, construite de asemenea din blocuri de piatră.

Cum şi în ce scop au fost construite piramidele? Iată întrebări la care au încercat să răspundă generaţii de cercetători.

Despre Piramida lui Keops au vorbit în lucrările lor marii învăţaţi Herodot, Strabon, Pliniu cel Bătrîn, Diodor din Sicilia, Plutarh ş.a. În ultimele două sute de ani nenumăraţi arheologi s-au perindat pe malurile Nilului, consemnîndu-şi descoperirile în peste 20 000 de lucrări. Nenumărate ipoteze au fost emise în legătură cu scopul acestei construcţii de proporţii atît de mari. Este unanim cunoscut faptul că faraonii îşi construiau piramide pentru a le servi drept monumente funerare. De-a lungul timpului însă unii cercetători au considerat piramidele drept blocuri de bazalt provenite din explozii vulcanice sau au fost înclinaţi să vadă în Piramida cea Mare fie un templu al cultului Soarelui, fie un uriaş siloz pentru depozitarea grînelor, loc de tezaur al faraonului sau dig de apărare împotriva furtunilor de nisip ce veneau din deşert. Îndoiala că Marea Piramidă ar fi fost un mormînt se baza printre altele pe faptul că în interiorul ei nu a fost găsită mumia faraonului.

La întrebarea «Cum a fost construită Marea Piramidă?» s-au străduit să răspundă inginerii şi arhitecţii tuturor timpurilor, fără să fi putut aduce o lumină completă asupra ei. Referindu-se la durata construcţiei, Herodot arăta că numai la construirea drumului pe care s-au cărat blocurile de piatră au trudit timp de 10 ani (cîte 3 luni pe an) 100 000 de oameni, iar pentru ridicarea piramidei au trebuit 20 de ani. Pliniu cel Bătrîn menţionează că numai la cea mai mare piramidă (a lui Keops) au lucrat 366 000 de oameni. Uriaşele blocuri de piatră erau transportate la locul construcţiei cu sănii trase de oameni, pe nisip iar pe apă ele erau prinse între două bărci şi apoi scufundate în apă pentru a deveni mai uşor de deplasat. La construcţia piramidei, blocurile de piatră erau ridicate de oameni folosindu-se de terase succesive şi planuri înclinate. Ridicarea pe verticală a blocurilor se făcea şi cu ajutorul unor balansoare din lemn. Cercetările efectuate pînă în prezent duc la concluzia că singurele instrumente ale priceputilor meşteri egipteni au fost firul cu plumb, echerul, burghiul cu cremene şi sfoara, iar pentru tăierea şi şlefuitul blocurilor care atingeau chiar 20 de tone foloseau utilaje de silex, aramă sau bronz.

Din prima jumătate a secolului al XIX-lea o serie de matematicieni, astronomi, ingineri şi arhitecţi au emis ideea că Marea Piramidă ar ascunde o serie de date matematice, geodezice şi astronomice la descoperirea cărora s-ar ajunge prin interpretarea atentă a dimensiunilor şi proporţiilor pe care le deţine. Aşadar, Marea Piramidă este şi o reprezentare geometrică a cunoştinţelor relativ avansate deţinute de egipteni în acea perioadă. Punctul de plecare al acestui curent de cercetări îl constituie un pasaj din scrierile lui Herodot. Măsurătorile efectuate minuţios au confirmat ipoteza potrivit căreia raportul dintre înălţimea piramidei şi perimetrul bazei sale este egal cu raportul dintre diametrul cercului şi lungimea circumferinţei sale. Cu acest prilej s-a dedus că multe din descoperirile atribuite grecilor în gîndirea matematică — cunoaşterea valorii lui π (3,14) şi a faimosului triunghi dreptunghic cunoscut sub numele de «Triunghiul lui Pitagora», cu ajutorul căruia se stabileau proporţiile construcţiilor — au fost cunoscute cu circa 2 000 de ani înainte de către savanţii egipteni.

Se presupune că egiptenii se aflau în posesia şi altor cunoştinţe. Ca unitate de măsură ei foloseau **cotul piramidal,** care reprezintă a zecea milioana parte din raza polară a pămîntului.

Culoarul de acces în interiorul piramidei era axat pe steaua polară a epocii (steaua α (alfa) a Dragonului). Cele patru feţe ale piramidei sînt orientate către cele patru puncte cardinale, iar centrul bazei piramidei este situat la intersecţia paralelei 30°N cu meridianul 31°7'.

Prin interpretarea unor dimensiuni ale Marii Piramide de la Gizeh se poate ajunge la concluzia că vechii egipteni ar fi cunoscut distanţa de la pămînt la soare, ca şi durata de 365 de zile a anului.

Marea Piramidă a lui Keops este considerată ca începutul unui şir întreg de realizări colosale pe care ni le-au lăsat vechii egipteni. Numele celor care au trudit la ridicarea şi desăvîrşirea giganticei construcţii nu au ajuns pînă la noi, dar istoria a consemnat efortul lor la locul cuvenit.

Ecaterina Roşca

Spre un nou calendar?

IMPERFECȚIUNILE CALENDARULUI ACTUAL, EXISTENȚA LUNILOR CU UN NUMĂR INEGAL DE ZILE ETC. AU FĂCUT CA NUMEROASE PROIECTE DE REFORMARE A LUI SĂ FIE PREZENTATE ÎN ULTIMA SUTĂ DE ANI. DINTRE ELE AU RĂMAS ÎN DISCUȚIE DOUĂ.

Calendarul fix. *Proiectul împarte anul în 13 luni a patru săptămîni, prima zi a lunii fiind întotdeauna duminica. Anul nou — 29 decembrie — nu face parte din nici o săptămînă și e zi de repaus.*

Obiecții: adoptarea proiectului ar tulbura prea radical obișnuințele noastre, ar face foarte complicată calcularea aniversărilor, ar desființa noțiunile de semestru și trimestru, foarte importante în economie și chiar în învățămînt.

Calendarul universal. *Propune un an cuprinzînd patru trimestre a 91 zile. În cadrul trimestrului, luna întîi, de 31 zile, începe duminica, a doua și a treia, de cîte 30 zile, încep miercuri, respectiv vineri. Anul nou și ziua bisextilă fiind situate la sfîrșitul lunii decembrie, respectiv iunie, nu ar face parte din nici o săptămînă și ar fi zile libere.*

Obiecții: una singură — proiectul ar rupe continuitatea zilelor săptămînii.

CALENDAR PÎNĂ ÎN... 2499!

Vreți să știți în ce zi a săptămînii va cădea 8 martie 2000? Procedați în felul următor:

1) Căutați în tabelul I locul de intersecție al primelor două cifre ale anului: 20, cu ultimele: 00. Se găsește: 1.

2) Căutați numărul găsit (1) în coloana din stînga tabelului II, apoi locul de intersecție al rîndului respectiv cu luna aleasă (martie). Se găsește: 4.

3) Căutați numărul aflat (4) în coloana din stînga tabelului III, apoi locul de intersecție al rîndului respectiv cu data aleasă (8). Se găsește: M (miercuri) Calendarul se poate folosi și în sens invers.

Note: a) Cifrele aldine din tabelul I indică anii bisecți și secolele gregoriene (de la adoptarea calendarului gregorian); b) Valabil numai pînă la 4 octombrie 1582; c) Valabil numai de la 15 octombrie 1582 (datele de la 5 la 14 octombrie 1582 nu există în calendarul gregorian); d) Anii seculari (2000, 2500...) nu sînt bisecți decît dacă sînt divizibili cu 400; e) Prescurtări: m = marți; M = miercuri.

Anul (a)

00(d)	01	02	03		**04**	05
06	07		**08**	09	10	11
	12	13	14	15		**16**
17	18	19		**20**	21	22
23		**24**	25	26	27	
28	29	30	31		**32**	33
34	35		**36**	37	38	39
	40	41	42	43		**44**
45	46	47		**48**	49	50
51		**52**	53	54	55	
56	57	58	59		**60**	61
62	63		**64**	65	66	67
	68	69	70	71		**72**
73	74	75		**76**	77	78
79		**80**	81	82	83	
84	85	86	87		**88**	89
90	91		**92**	93	94	95
	96	97	98	99		

I Secolul (a)

0	7	14	**17**	**21**	6	0	1	2	3	4	5
1	8	15(b)			5	6	0	1	2	3	4
2	9		**18**	**22**	4	5	6	0	1	2	3
3	10				3	4	5	6	0	1	2
4	11	**15(c)**	**19**	**23**	2	3	4	5	6	0	1
5	12	**16**	**20**	**24**	1	2	3	4	5	6	0
6	13				0	1	2	3	4	5	6

II Luna (d)

	mai	aug. feb. B	feb. mar. noi.	iunie	sep. dec.	apr. iulie ian. B	ian. oct.
1	2	3	4	5	6	0	1
2	3	4	5	6	0	1	2
3	4	5	6	0	1	2	3
4	5	6	0	1	2	3	4
5	6	0	1	2	3	4	5
6	0	1	2	3	4	5	6
0	1	2	3	4	5	6	0

III Ziua (e)

	1 8 15 22 29	2 9 16 23 30	3 10 17 24 31	4 11 18 25	5 12 19 26	6 13 20 27	7 14 21 28
1	D	L	m	M	J	V	S
2	L	m	M	J	V	S	D
3	m	M	J	V	S	D	L
4	M	J	V	S	D	L	m
5	J	V	S	D	L	m	M
6	V	S	D	L	m	M	J
7	S	D	L	m	M	J	V

„Așa nu!" spune Semaforul

ZARUL O FI CĂZUT PE-O DUNGĂ...

Pesemne că asta trebuie să se fi întîmplat. Altminteri totul era limpede: se gîndiseră ei îndelung, dezbătuseră, analizaseră și... găsiseră soluția. «Ca să aibă Semaforul mereu noutăți proaspete, e bine deci așa: fiecare detașament, pe rînd, să asigure materiale pentru toate rubricile. Dar pe rînd.»

Și au dat cu zarul. Au început cei de la a V-a B: hm, binișor. Apoi, au «căzut la zar» cei de la a VI-a B: tot binișor. Poate că, mai departe, lucrurile vor merge chiar mai bine cu Semaforul unității Școlii generale nr. 15 din București. Dar surpriză: celelalte detașamente au lipit la Semafor ca să-și facă rîndul, fel de fel de poezii, poze, decupate de pe unde-au găsit. Treceau pionierii prin fața lui și se-ntrebau: bine-bine, poze frumoase, poezii așișderea, dar unde este Semaforul nostru? Și încercau să găsească explicații — că doar ei sînt mai în măsură decît oricine să facă asta. Poate că treburile merg strună și atunci de ce să-ți torni singur apă-n galoși? Așa e, merg destul de bine — dar Semaforul nu e un vînător de greșeli, ci un spirit viu, doritor permanent de **mai bine** — ori, nu s-ar putea spune că ei nu doresc «mai binele». Atunci, poate că metoda cu aruncatul zarurilor n-o fi inspirată, că o gazetă bună trebuie să fie acolo unde **acuma** se-ntîmplă ceva — și nu să lase faptele să aștepte rîndul. Poate că...

Noi, ce să spunem prieteni? Am mai precizat: de-acolo, de-aproape, lucrurile se văd mai bine.

Mai gîndiți-vă!

Poate zarul, **de la început** o fi căzut pe-o dungă...

EFECTUL BUMERANG

Cineva-mi șoptește: pe românește asta ar însemna cam: «Unde dai și unde crapă». Dar prietenii noștri din detașamentul clasei a VI-a, Școala generală Cociuba Mare, județul Bihor au ales varianta bumerang — adică efectul se-ntoarce exact de unde a plecat! Dar exact! Și nu se-ntoarce oricum, ci împotrivă.

...Cîțiva din cei «certați cu cartea» au fost aduși în fața detașamentului și... au plecat capul. Mă rog, fie: cînd îi e omului rușine de ceva, se obișnuiește. «O să vă ajutăm. Mergeți la cutare sau cutare și vă faceți temele împreună». «Bine!» — ar fi zis ei cuprinși de zel. Dar comandamentul n-a părut convins de zelul lor așa că le-a pus în vedere: «Dacă nu vă apucați de treabă, dăm ordin ca nimeni să nu mai vorbească cu voi decît pe teme legate de învățătură».

Mă rog, acolo pe loc, nimeni n-a sesizat asprimea osîndei — dar cînd la terminare, Cornel B. îi spuse vecinului și amicului său I.P. «Ia-ți căciula și să mergem!» — se trezi că celălalt îi răspunde: «Imediat, dar să știi că cine învață are patru ochi!» «Ce?» — face B.C. buimac. «Proverbul! Ce, ai uitat proverbul?» Cînd să iasă și să-i zică Elenei U. «Guma mea a rămas la tine?» n-apucă să termine că ea-i răspunse: «Poftim, și nu uita că cine nu-și face temele azi, mîine...»

Dar el nu mai auzi restul. Își și imagină pățaniile legendarului rege Midas care avea darul de-a transforma în aur tot ce atingea (pas de mai bea apă). El cum «atingea» cu vreo vorbă pe cineva, răsărea un sfat pe tema învățăturii.

«Ce mă fac?!»

Hotărî în sine să se-apuce de treabă. Dar nu putu să nu-și imagineze urmarea: dacă reușesc să mă îndrept nimeni deci — drept recompensă — nu va mai vorbi cu mine despre școală, învățătură?

Stranie recompensă!...

Atunci?...

POȘTA „CUTEZĂTORII" REDACȚIEI

un milion de prieteni

AȘA DA! Mai de mult, am discutat în această rubrică despre comportarea nu tocmai lăudabilă a cîtorva elevi din clasa a VII-a, **Școala generală Căpreni-Gorj**. Iată acum răspunsul lor (e vorba de **Ion Manasia, Ilie Ciurea, Dumitru Rusu și Stefan Matei): «Cînd am primit numărul acela din revistă, cu numele nostru în ea, ne-a venit sa nu mai dăm ochii cu nimeni! Dar să știți că toți colegii ne-au încurajat să ne îndreptăm. Acum învățăm mai bine, participăm la activitățile pionierești poate chiar** mai **mult decît alții. Mulțumim revistei.»** Splendid, băieți! Sîntem pe mai departe alături de voi spre noi izbînzi! V-ați dovedit oameni de ispravă **● DESPRE PÎRĂ. Marius Hancu**, clasa a VI-a B, **Școala generală nr. 1, Blaj: «V-aș ruga să-mi spuneți dacă pîra e un lucru frumos sau urît.»** E urît. Firește, putem discuta însă despre **ce se poate înțelege** prin pîră. Uneori, un coleg criticat pe drept cuvînt dar nedoritor de a-și recunoaște vina reacționează numindu-l... «pîrîcios» pe cel care l-a criticat cu cele mai bune intenții. Nu e drept. În realitate, «a pîrî» înseamnă a cleveti, a căuta cu lumînarea o greșeală cît de mică a cuiva. Motivele? «Plăcerea» de a avea ceva de spus imediat profesorului; intenția cinică de a-l pune pe colegul respectiv în dificultate; dorința de a arăta cu orice preț că... exiști! **● VIAȚA CĂLDUȚĂ sau PERICOLUL MEDIOCRITĂȚII. Vasilica Gavrilă** din clasa a VIII-a B, **Școala generală nr. 1. Movileni-Galați,** fată înzestrată cu multă luciditate, își exprimă dezacordul în legătură cu anumiți colegi care **«se mulțumesc cu puțin».** Învață ei, dar numai cît să treacă dintr-o clasă în alta fără... cutremure în catalog; citesc «nițică literatură» dar mai mult spre a se distra cînd n-au ce face; se apucă azi de un lucru, mîine de altul — ca să dea și poate **să-și** dea impresia că sînt activi — și nu isprăvesc nimic. E o lene deghizată, un fel de prezență... absentă de la viața adevărată, tumultuoasă. Vasilica a intuit foarte bine. Mediocritatea, iată ceva ce trebuie izgonit din personalitatea noastră în orice împrejurare, la orice vîrstă!

O.Z.

DETAȘAMENTE ABONATE INTEGRAL LA «CUTEZĂTORII»:

Detașamentul clasei a VI-a, **Șc. gen. Războieni-Cetate, Alba.**

Detașamentul clasei a VII-a, **Șc. gen. Prodănești, Sălaj.**

Detașamentul clasei a VI-a B, **Șc. gen. Bărcănești-Olt**

Toate aceste detașamente — și altele, care vor apărea ulterior — primesc **Diploma specială a revistei «Cutezătorii».**

DOROBANȚII 9

Scenariu:
DUMITRU ALMAȘ
Desene:
VIORICA MIHĂESCU

ÎNDATĂ CE I S-A VINDECAT RANA DE LA BRAȚ, PENEȘ, ADICĂ DOROBANȚUL ȚURCANU CONSTANTIN, ÎMPREUNĂ CU MIRON, AU PRIMIT ORDIN SĂ SE ÎNFĂȚIȘEZE LA ÎNALTUL COMANDAMENT, LA GENERALUL CERNAT. SE GÎNDEAU EI CĂ POATE FI VORBA DE MISIUNEA DE CARE POMENISE COLONELUL, ÎN SPITAL. DAR CARE VA FI ACEA MISIUNE, NU AVEAU HABAR. VOIAU MAI DEGRABĂ SĂ SE ÎNTOARCĂ LA PLEVNA, UNDE LUPTA CONTINUA. ȘI VOIAU SĂ NU PLECE DE ACOLO PÎNĂ CÎND OSMAN PAȘA, COMANDANTUL OTOMANILOR, NU VA FI ÎNFRÎNT, CA SINAN PAȘA LA CĂLUGĂRENI, ÎN VREMEA LUI MIHAI VITEAZUL.

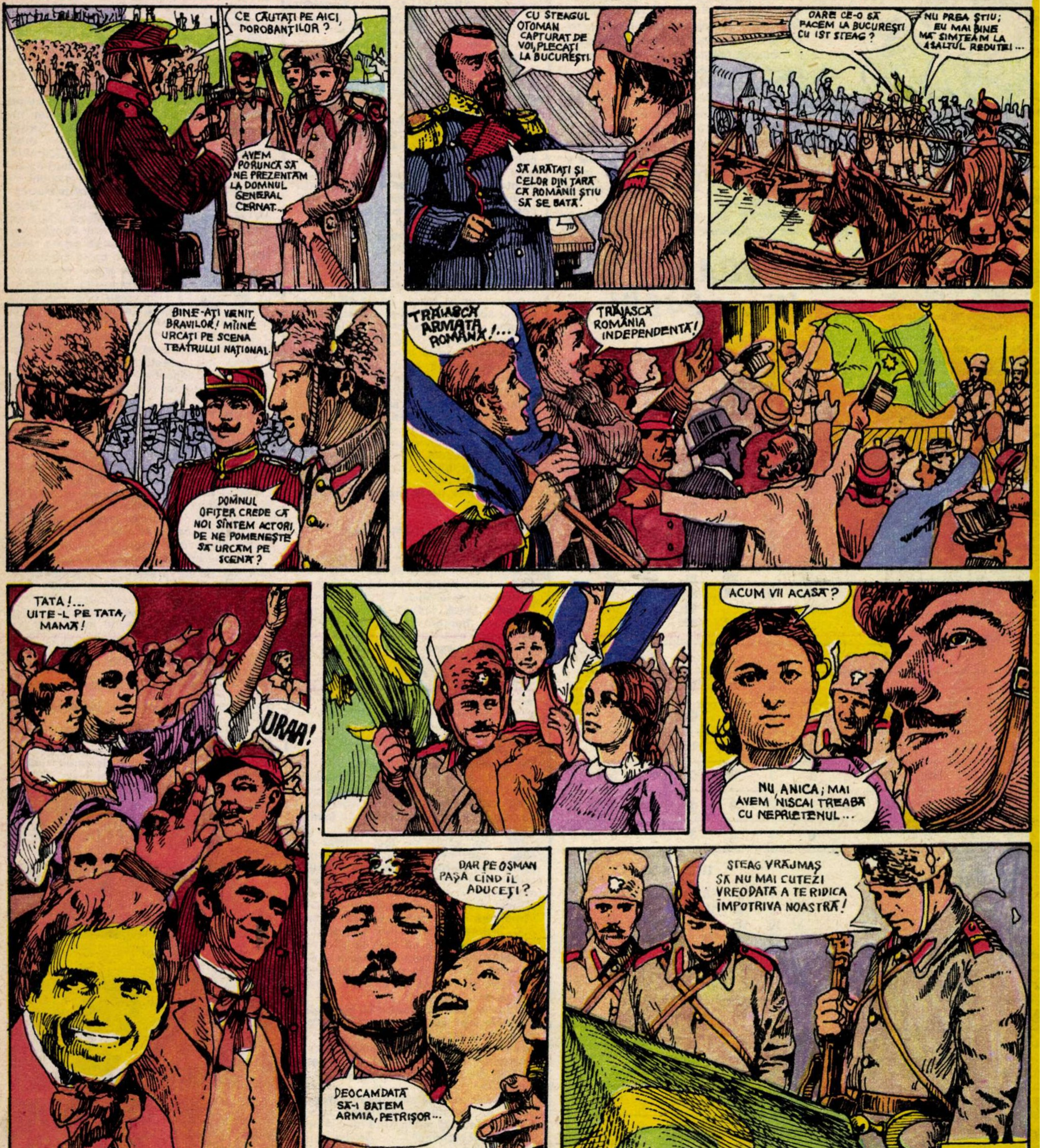
CE CĂUTAȚI PE AICI, DOROBANȚILOR ?
AVEM PORUNCĂ SĂ NE PREZENTĂM LA DOMNUL GENERAL CERNAT...
CU STEAGUL OTOMAN CAPTURAT DE VOI, PLECAȚI LA BUCUREȘTI.
SĂ ARĂTAȚI ȘI CELOR DIN ȚARĂ CĂ ROMÂNII ȘTIU SĂ SE BATĂ.
OARE CE-O SĂ FACEM LA BUCUREȘTI CU IST STEAG ?
NU PREA ȘTIU; EU MAI BINE MĂ SIMȚEAM LA ASALTUL REDUTEI...
BINE-AȚI VENIT, BRAVILOR! MÎINE URCAȚI PE SCENA TEATRULUI NAȚIONAL.
DOMNUL OFIȚER CREDE CĂ NOI SÎNTEM ACTORI, DE NE POMENEȘTE SĂ URCĂM PE SCENĂ ?
TRĂIASCĂ ARMATA ROMÂNĂ!...
TRĂIASCĂ ROMÂNIA INDEPENDENTĂ!
TATA!... UITE-L PE TATA, MAMĂ!
URAA!
ACUM VII ACASĂ ?
NU, ANICA; MAI AVEM NIȘCAI TREABĂ CU NEPRIETENUL...
DAR PE OSMAN PAȘA CÎND ÎL ADUCEȚI ?
DEOCAMDATĂ SĂ-I BATEM ARMIA, PETRIȘOR...
STEAG VRĂJMAȘ SĂ NU MAI CUTEZI VREODATĂ A TE RIDICA ÎMPOTRIVA NOASTRĂ!
VA URMA

● Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU** ● Redactor-șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA** ● Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

Prezentarea artistică POMPILIU DUMITRESCU
Tehnoredactare: NIC. NICOLAESCU

REDACȚIA: **Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17.60.10**
ADMINISTRAȚIA: **Editura «Scînteia»** ● *TIPARUL:* **C.P.C.S.**

ABONAMENTE — **prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Din străinătate: ILEXIM — Departamentul export-import presă, București, Calea Griviței nr. 64—66, P.O.B. 2002, telex: 011631.**

index 41033

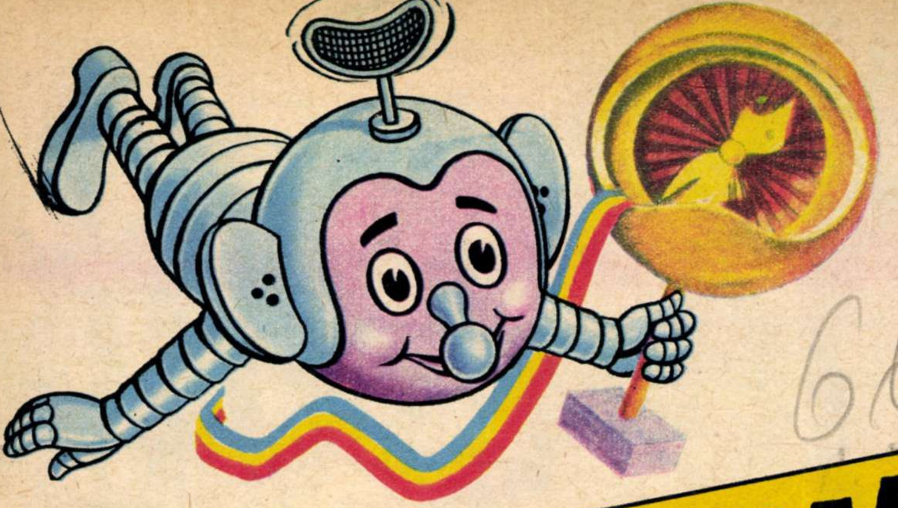

În acest număr:

STATUTUL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

66

Cutezătorii

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

3
JOI, 15 IANUARIE 1976,
ANUL X (NR. 434)
12 PAGINI, 1 LEU

ȘCOALA GENERALĂ Nr 1
CLASELE I-X.
COMUNA OGREZENI
JUDEȚUL ILFOV

Marele trofeu „BUSOLA DE AUR“ la OGREZENI

Foto: Grigore Prepeliță

CONSTELAȚIA PIONIERII

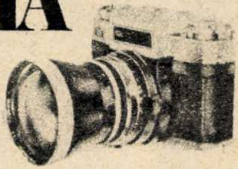

FOTOGRAFIA SĂPTĂMÎNII: «Studiu la microscop» (Ileana Prica, Școala generală nr. 1 Caracal).

«Patru viori» (Casa pionierilor, municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej).

«La şezătoare» (ION CISMAŞ, subredacția «Tot înainte», Hunedoara).

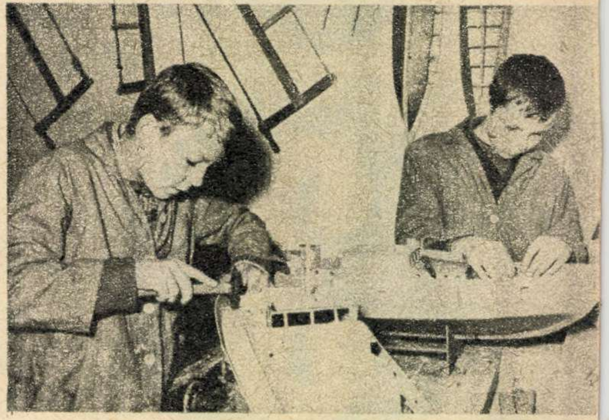

«Muncim și visăm la mările albastre» (MARIAN PĂCALĂ, Casa pionierilor, Brăila).

În această fotografie — pionierii unității de la Școala generală din Vetrișoaia. județul Vaslui, care au promovat cu toții primul trimestru al actualului an școlar.

«Comandamentul unității în plină consfătuire» (cercul foto, Liceul «Ion Minulescu» Slatina).

«Prima zăpadă, primul concurs» (Casa pionierilor Curtea de Argeș).

«Fie iarna cît de grea/ Copiii tot vor zburda.» (autorul versurilor și al fotografiei — DAN BALINT, Școala generală Barticești, județul Neamț).

«Micii păpușari» (Casa pionierilor, Iași).

ACTUALITĂȚI „CUTEZĂTORII"

1976:
PRIMELE ZILE PRIMELE SUCCESE

Anul Nou a început luminat de steluțele care s-au aprins feeric în cetina brazilor, după obiceiul din străbuni, de urările celor plecați cu plugușorul, a început luminat de mesajul vibrant adresat întregului popor de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România: **«Avem deplina convingere că anul 1976, ca întregul cincinal viitor, va aduce poporului nostru noi satisfacții în muncă și viață, va adăuga noi și însemnate valori tezaurului avuției noastre naționale, va ridica pe o treaptă superioară bunăstarea materială și spirituală, gradul de civilizație al întregii națiuni socialiste.»**

Urările adresate de tovarășul Nicolae Ceaușescu au avut un puternic ecou în conștiința întregii țări. Sub semnul mărețelor obiective stabilite de Congresul al XI-lea al partidului, din București — capitala și inima fierbinte a patriei, — din Ialomița Bărăganului de aur, din Bacăul care înflorește prin fapte lîngă tîmpla Ceahlăului, din Salcia Mehedințiului, comună care își poartă cu mîndrie titlul de «Erou al Muncii Socialiste» și medalia «Secera și Ciocanul», au pornit în aceste zile însuflețitoare chemări la întrecere socialistă.

Primele zile ale noului an și ale noului cincinal îi găsesc așadar pe părinții și pe frații noștri mai mari angajați cu răspundere și luciditate în munca de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate, hotărîți să nu precupețească nici un efort pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor ce le revin pe anul 1976, în industrie, construcții, transporturi, în economia locală, în acțiunile de bună gospodărire și de înfrumusețare a localităților, în mărirea recoltelor pe ogoare, în sporirea obiectivelor edilitar-gospodărești și social-culturale.

Pentru pionieri și școlari, pentru întregul tineret studios al patriei, efortul părinților angajați în aceste întreceri se va concretiza totodată în construcții noi de grădinițe, școli și internate școlare, ateliere-școală, săli de gimnastică, licee speciale, case de copii, tabere la munte și la mare.

Sensul major, politic al acestor întreceri se va materializa într-un spor de bunăstare și confort, în ceea ce am putea numi, cu mîndrie și certitudine, copilărie fericită.

Răspunsul nostru:
ÎNVĂȚĂTURA!

Însuflețiți de entuziasmul cu care oamenii muncii din patria noastră obțin realizări demne de profundele semnificații ale cincinalului care a început, tînăra generație a țării răspunde cu elan fierbinte îndatoririlor ce îi revin în pregătirea sa pentru muncă, pentru viață.

Astfel, zilele trecute, în finalul interesantelor dezbateri care au avut loc în tabăra pionierilor comandanți de unități fruntașe la învățătură, de la București, pionierii au hotărît ca în cel de-al II-lea trimestru școlar să învețe cu perseverență pentru menținerea rezultatelor bune obținute pînă acum, să lupte pentru creșterea continuă a nivelului calitativ al învățăturii.

În cadrul pasionant al discuțiilor au hotărît, de asemenea, ca toate unitățile de pionieri să devină fruntașe în toate domeniile, atît la învățătură cît și în activitatea practico-productivă, în activitatea de organizație, dînd viață hotărîrilor celei de a III-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor.

Relatări despre fructuoasele dezbateri vor apărea într-unul din numerele viitoare.

CHENARUL DE ONOARE

UNITĂTI CARE AU PROMOVAT INTEGRAL TRIMESTRUL I

JUDEȚUL ALBA: Șc. gen. Micești, efectiv: 137; Șc. gen. nr. 1 Blaj, 640; director: I. Costea, pionier-comandant: Daniel Banu, comandant-instructor: I. Străuț. **BIHOR:** Șc. gen. Oșorhei, 129. **BISTRIȚA-NĂSĂUD:** Șc. gen. Șopteriu, 98, Marin Chelu, Viorica Nemeș, Ioan Abrudan. **BRAȘOV:** Șc. gen. Șercăița, 114. **CONSTANȚA:** Șc. gen. 2 Mai, 236, Nicolae F. Chivulescu, V. Cubaniță, Maria Vasile; Șc. gen. Sinoe, com. Mihai Viteazu, Ion Stănescu, Stere Dimcică, Nicu Bacula; Șc. gen. Peștera, Elena Zuzuleac, Andrei Lungi, Paraschiva Ochea; Șc. gen. Castelu, Stan Caloean, Manuela Anghel, Niculina Toader; Șc. gen. Izvorul Mare, com. Peștera, Ion Ștefănescu, Sandu Bunea, Ioana Beșliu; Șc. gen. Ciocîrlia de Sus, com. Ciocîrlia, Elena Cîric, Turchian Bechiș, Melias Elias; Șc. gen. Pietreni, com. Deleni, State Gheorghe, Silviu Macovei, Valeria Cătănescu; Șc. gen. Mereni, Dumitru Ciurea, Paula Cojocaru, Virginia Stancu; Șc. gen. Osmancea, com. Mereni, Gh. Nedelcu, Nicușor Rizea, Ulfet Bari; Șc. gen. Lanurile, com. Mereni, Ionică Tănislăvescu, Maria Burghelea, Nicolae Stan; Șc. gen. de 4 ani, satul Cetatea, 21, Constanța Gheorghe, Paulina Dascălu, Dumitru Aeleni. **DÎMBOVIȚA:** Șc. gen. nr. 1 Lucieni, 256, Gheorghe Drăgoi, Vasile Ciobanu, E. Răceanu; Șc. gen. Ferestre, com. Runcu, 30, Georgeta Lupoiu, Răduță Doinița, Georgeta Lupoiu; Șc. gen. nr. 4 Brebu, com. Runcu, 32, Elena Șerb, Ion Anghelescu, Elena Bratu. **HARGHITA:** Șc. gen. Jolotca, 57, Ferenczi László, Pál Elémer, Turcza Margit; Șc. gen. Ditrău-Jolotca, 18; Șc. gen. Dejutin, 6, Sala Stela, Kövacsi Irén, Sala R. Stela; Șc. gen. Luțița, 75. **MUREȘ:** Șc. gen. Ghindari, 174. **SĂLAJ:** Șc. gen. Prodănești, 64; Șc. gen. Creaca, 89; Șc. gen. nr. 1 Cristolț, 132, Ostache Dîngă, Lucia Hîrdo, Valer Bacociu. **TELEORMAN:** Șc. gen. Butești, com. Siliștea, 97, Aurel Stoica, M. Bănică, Marin Țucu; Șc. gen. Cîrlomanu-Putineiu, 26. **TIMIȘ:** Șc. gen. Boldur, 76; Șc. gen. Cireșu, com. Criciova, 19; Șc. gen. Bazoșul Vechi, com. Recaș, 87, Petre Alb, Ion Teodorescu, Elis Vălean. **VASLUI:** Șc. gen. Cîrja, 130, Costache Chirica, Camelia Clain, Petrică Ciorici.

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII"

BAIA MARE - OGREZENI,

NOUL ITINERAR AL BUSOLEI DE AUR!

Sîmbătă, 20 decembrie 1975. Ultima zi de școală a primului trimestru. Deși mercurul termometrului se află cu cîteva grade sub zero, în curtea Școlii generale nr. 1 din Ogrezeni, județul Ilfov, e mare animație. Îmbrăcați în haine de sărbătoare, toți elevii și profesorii, cărora li s-au adăugat și alți localnici, sînt în așteptarea unui eveniment deosebit: sosirea, în școala și în satul lor, a marelui trofeu transmisibil «Busola de aur».

(Continuare în pag. 4)

Miniatura «Busolei de aur» a fost înmînată celor trei reprezentanți ai echipajului «Piatra Pițigoiului».

Două echipaje, două «Busole de aur» aceeași bucurie și satisfacție a succesului.

(Urmare din pag. 3)

EXPEDIȚIILE „CUTEZĂTORII“

S-a aflat că acum, în plină iarnă, «Busola» a pornit la drum. Părăsind vitrina cu distincții a pionierilor de la Școala generală nr. 1 din Baia Mare, căreia un an de zile i-a dat strălucire, «vorbind» tuturor despre succesul deosebit înregistrat de membrii echipajului «Piatra Pițigoiului» în cea de-a V-a ediție a Expedițiilor «Cutezătorii», se îndreaptă cu... viteza acceleratului spre ei.

Și iat-o! Purtată de cei trei membri ai echipajului băimărean care au însoțit-o pe tot parcursul noului ei itinerar (doi elevi — Maria Moiș și Gabriel Șike și profesorul Gheorghe Macara), «Busola de aur» își face intrarea pe poarta școlii din Ogrezeni, întîmpinată cu aplauze, exclamații de bucurie și entuziasm.

În sfîrșit, e aici, pe masa din fața lor, înconjurată de diplome, de medalii, de premii. Privirile tuturor trec de la ea la membrii echipajului «Aurora 2» care, aliniați în fața careului unității, sînt cei mai emoționați și nerăbdători.

Obișnuita festivitate de premiere se apropie de punctul culminant. Ora 12 și 40: în prezența numeroasei asistențe, marele trofeu «Busola de aur» e înmînată echipajului «Aurora 2» care a cucerit-o în cadrul celei de a VI-a ediții (1974) a Expedițiilor «Cutezătorii». Urmează apoi înmînarea celorlalte distincții și premii oferite de revista «Cutezătorii» — medaliile si diplomele Expedițiilor, precum și cîte un aparat de radio cu tranzistori «Cora» fiecărui membru al echipajului. Apoi, un alt moment deosebit: reprezentanților echipajului «Piatra Pițigoiului» din Baia Mare li se înminează miniatura «Busolei», care va rămîne definitiv în posesia lor.

Prin acest eveniment deosebit, ziua aceea de decembrie 1975 va rămîne pentru mult timp în memoria pionierilor și școlarilor din sat care s-au angajat cu acest prilej să învețe și să se pregătească și mai temeinic prin muncă pentru muncă și viață, succesul celor zece colegi, membri ai echipajului «Aurora 2», impulsionîndu-i și mai mult în activitatea lor de fiecare zi, dîndu-le posibilitatea să viseze, să îndrăznească tot mai mult.

ECHIPAJUL „AURORA 2“ ÎN DATE ȘI CIFRE

Sînteți curioși, desigur, să aflați care au fost motivele ce au determinat juriul național să acorde în unanimitate **marele trofeu «BUSOLA DE AUR»** în cadrul celei de a VI-a ediții (1974) a Expedițiilor «Cutezătorii» acestui echipaj și nu altuia. Deși spațiul nu ne permite să vi le oferim chiar pe toate, vi le prezentăm pe cele mai importante, convinși că vă vor fi de folos în organizarea cu succes a viitoarelor voastre expediții.

Componența echipajului. Zece pionieri, fete și băieți, fiecare avînd cîte două funcții, una de cercetare științifică și cealaltă administrativ-gospodărească: **Elena Carmen Marinescu** — căpitan și botanist-naturalist, **Vasile Badea** — secund și cronicar, **Ilie Pleșu** — istoric și gospodar, **Eugenia Niță** — geograf și sanitar, **Ion Lupu** — geolog și fotoreporter, **Constantin Preda** — istoric și bucătar, **Ionel Palea** — geograf și ajutor de gospodar, **Alexandra Oprea** — hidrolog-meteorolog și sanitar, **Marian Avram** — istoric și pictor, **Ion Călin** — folclorist-etnograf și custode al colecțiilor. Echipajul a fost condus de profesorul de istorie **Marin Constantin**, în vîrstă de 55 de ani.

Itinerarul. Unul dintre cele mai lungi, măsurînd aproape 1 000 kilometri. Vi-l prezentăm în mare: Ogrezeni, București, Pitești, Rîmnicu-Vîlcea, Călimănești, masivele Căpățînii, Lotrului și Parîngului, Petroșani, masivul Retezatului, Simeria, Hunedoara, Deva, Sibiu, Făgăraș, Brașov, Ploiești, București, Ogrezeni.

Parcurs în paisprezece zile (dintre care patru folosite pentru deplasarea cu trenul, restul de zece fiind rezervate mersului pe jos), itinerarul a fost în așa fel ales încît să le permită expediționarilor atît cercetarea amănunțită și detaliată a cîtorva zone montane, cît și vizitarea unor locuri și localități din țară, ceea ce le-a dat posibilitatea să-și facă o imagine de ansamblu cît mai veridică asupra unei mari părți a țării.

Obiectivul principal. Transcris întocmai din «oglinda» echipajului, el sună așa: **«Parcurgerea uneia dintre cele mai interesante și reprezentative zone din lanțul Carpaților românești, cunoașterea și cercetarea complexă a acesteia».** În prologul «jurnalului de bord» însă, cronicarul ne oferă mai multe detalii în acest sens: **«Urmărim să ne îmbogățim cunoștințele în toate domeniile în care ne-am propus să facem cercetări.** să **cunoaștem și mai bine frumusețile și bogățiile țării, munca, viața și obiceiurile oamenilor și, totodată, să ne călim fizic și moral, să ne obișnuim să ne descurcăm singuri în orice fel de situații. În acest scop ne vom pregăti mîncarea singuri, în toate zilele expediției, și ne vom strădui să dormim numai în corturi, indiferent de starea vremii».**

De la vorbă la faptă

Juriul național a fost impresionat în mod deosebit de faptul că, îndrăznind să-și aleagă un asemenea itinerar («Dintre cele mai frumoase, dar si dintre cele mai grele», după cum l-a caracterizat alpinistul **Emilian Cristea,** maestru emerit al sportului) și să-și propună un asemenea obiectiv complex, membrii echipajului «Aurora 2», deși copii dintr-un sat din cîmpie, au reușit să realizeze chiar mai mult decît s-au angajat inițial. Întreaga lor expediție, din prima pînă în ultima zi, e o adevărată «aventură a cunoașterii» (expresia aparține altui membru al juriului), presărată cu întîmplări de tot felul prin care trec cu bine cei zece «eroi», plus comandantul lor, dar mai ales soldată cu observații, impresii, descoperiri și culegeri de materiale dintre cele mai interesante. Greutățile urcușului pe unele dintre cele mai înalte vîrfuri ale Carpaților, frigul și ploaia sînt învinse cînd cu zîmbetul pe buze, cînd cu lacrimi, dar sînt învinse; preocuparea pentru studierea unui fenomen sau pentru a descoperi ceva, ca și gluma făcută la timp țin uneori... locul mîncării, dînd... gust celor mai obișnuite meniuri, de fiecare dată pregătite de ei, uneori în condiții dintre cele mai dificile; studierea insectelor și florilor montane se împletește cu pasionanta călătorie prin istoria patriei, de la daci și romani pînă în zilele noastre; străvechile unelte de lemn, ca și tradiționalele preocupări și obiceiuri ale oamenilor de la munte sînt cunoscute, cercetate împreună și în comparație cu cele de azi; deși de multe ori ajung pe vreme urîtă în preajma cabanelor sau a altor locuri unde puteau fi cazați, nu renunță niciodată la corturile lor care le-au fost într-adevăr case pe întreaga durată a expediției. Dacă mai adăugăm că jurnalul de bord e scris cu sinceritate și căldură de către cronicarul echipajului (care a reușit să surprindă și să redea cele mai interesante aspecte din această «aventură»), că materialul didactic al școlii a fost substanțial îmbogățit cu colecții de noi plante, insecte și roci și chiar cu cîteva studii (simple, ce-i drept), că întreaga experiență a expediționarilor a fost pe deplin împărtășită tuturor celorlalți colegi ai lor, acordarea **marelui trofeu «BUSOLA DE AUR»** recunoaste și încununează efortul acestor copii dintr-un sat din Bărăgan, care au realizat una dintre cele mai interesante și reușite expediții din această ediție a concursului nostru.

Constantin Diaconu

ÎN AGENDA VACANȚEI DE IARNĂ...

...pionieria a înscris în anul acesta bogate și variate pagini. Vă prezentăm o imagine din **tabăra pionierilor comandanți ai unităților fruntașe la învățătură din toate județele țării** care s-au întîlnit în Capitală. A fost un prilej de a purta un fructuos dialog, bogat în semnificații, marcat de dorința de a spori continuu calitatea învățăturii.

În altă tabără, la Dragomirești-Ilfov, s-au reunit **pionierii președinți ai microcooperativelor agricole de producție pionierești** din toată țara. În sere, în laboratoare, sau direct pe tractor, pionierii au dobîndit noi cunoștințe de agricultură modernă. Acasă, în microcooperative, acestea se vor reflecta în obținerea unor recolte mai bogate.

Și, cum este firesc, din aceste programe diverse n-au lipsit jocul și cîntecul, plimbările și, bineînțeles, traditionalul carnaval.

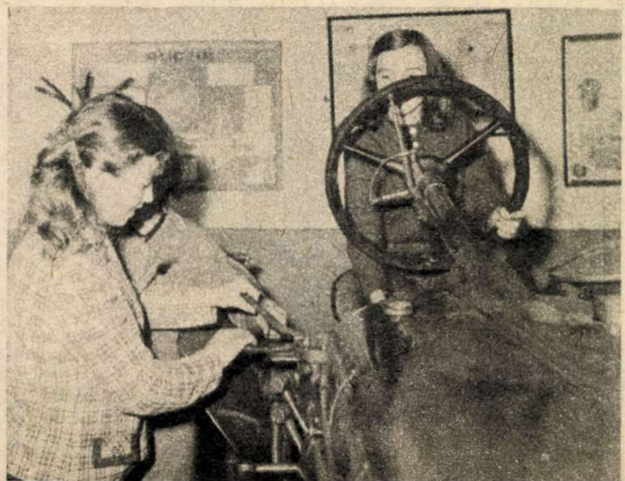

ALMANAHUL DE

Sub acest titlu a fost prezentat, în zilele vacanței de iarnă, numărul 9 al revistei literar-artistice «văzute și vorbite», număr editat de Muzeul Literaturii Române în colaborare cu revistele «Cutezătorii» si «Luminița», Editura «Ion Creangă» și Radioteleviziunea Română.

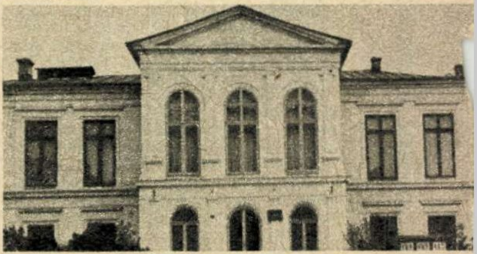

Din cuprinsul almanahului a atras atenția interesantul articol «De la Mihai Eminescu la Nicolae Labiș», o emoționantă evocare a celor doi mari poeți români, susținută prin lecturi din opera lor.

În alte pagini ale revistei au mai putut fi audiate poezii de Vasile Alecsandri George Coșbuc, Șt. O. Iosif, Octavian Goga, Tudor Arghezi și Mihai Beniuc în lectura unor actori. Ca pentru a sublinia încă o dată legătura de substanță

GRUPA ÎN ACȚIUNE

TREI ȘCOLARI și o ... DESCOPERIRE

Autocarul gonește pe șosea, kilometru după kilometru rămîne în urmă, iar alții se aștern în față aducînd așezări și locuri noi. Călătorii, de data aceasta copii voioși, bucuroși de frumusețile excursiei, cîntă și rîd. Privindu-i cu atenție îți dai seama că veselia lor exprimă și victoria obținută la școală, la învățătură.

Cei zece pionieri de pe ultimele locuri sînt de asemenea voioși, cîntă și rîd alături de colegii lor chiar dacă în realitate ei sînt, de fapt, niște...

VICTORIOȘI ...PENTRU MÎINE

Cum adică? Așa cum a fost, cum s-au petrecut lucrurile: de la începutul trimestrului întîi ei, pionierii detașamentului clasei a VI-a B de la Școala generală din Drăgășani-Vîlcea s-au hotărît să învețe bine cu toții, în așa fel încît, la sfîrșitul trimestrului, întreg detașamentul să promoveze, să ajungă la rîvnitul loc de cinste — Chenarul de onoare. Odată acest lucru hotărît au trecut cu toții la fapte. Toți, în afară de cei trei din grupa a II-a care erau foarte «ocupați». Marian susținea meciuri de fotbal, unul după altul; Emilian rămînea cucerit, rînd pe rînd, de eroii filmelor care rulau la cinematografele «Tineretului» și «23 August» și-i revedea aproape zilnic; Eugen din pricina ceasului, pe care nimeni nu-l putea «repara», întîrzia mereu...

Uite așa, în timp ce două grupe ale detașamentului obțineau, ce-i drept nu ușor, note bune după note bune, în grupa a doua se adunau întîrzieri, absențe și, bineînțeles, note slabe.

— Ce se întîmplă cu voi? îl întrebă într-o zi Florin Persu, comandantul detașamentului, pe Silviu Cucu, comandantul grupei a doua.

— Multe, destul de multe, dar nu-ți face griji... Noi, ceilalți din grupă, nu stăm degeaba!

Într-adevăr, grupa acționa. În prim plan, Silviu, matematicianul grupei, împreună cu Marian, repetau «Rapoartele și proporțiile», «Mărimile direct și invers proporționale» și alte lecții. Dana Călinescu susținea repetițiile, lecțiile de zi, la gramatică, începînd cu declinarea substantivelor, pronumele personal, demonstrativ și mai departe... Nu era deloc ușor, nici de o parte, nici de alta. Se făceau eforturi serioase. Eugen, de pildă, dimineața transpira din greu ca să nu mai întîrzie. Emilian... suferea vizibil de dorul eroilor pe care nu mai putea să-i vadă chiar zilnic. «Nu se cade să-ți pierzi timpul», îl apostrofau colegii de grupă, iar Marian, de ce să nu recunoaștem, se plîngea cu glas tare că a și... uitat să mai joace fotbal. Și totuși, după atîtea «regrete», într-o zi, grupa lor avea să cunoască o bucurie: nu aveau nici o întîrziere, nici o absență! Dar cum o bucurie nu vine niciodată singură, sosi a doua cînd, Emilian a fost ascultat la «Rapoarte...» și-a primit nota șapte. Zilele care au urmat au adus alte note bune în palmaresul celor trei din grupa a doua, alte prilejuri de mîndrie mai ales pentru ei, care izbutiseră, dovediseră că sînt în stare să învețe bine, să respecte, la fel ca și colegii lor, un program riguros de studiu.

De îndată ce situația la învățătură se mai îndreptase, pe cei din grupă îi întîlneai uneori împreună la film, la întreceri sportive. Aceasta însemna că toți cei zece colegi și prieteni aveau lecțiile scrise, învățate, gata! Lupta cu greutățile pe care le-au avut de întîmpinat îl întărise pe fiecare în parte. Cei trei se obișnuiseră să învețe cu regularitate, iar colegii lor să îi răsplătească prin încredere și aprecieri. Toți deopotrivă se simțeau victorioși văzînd că fiecare zi aducea izbînzi efortului depus la învățătură. Erau aproape siguri că finalul trimestrului îi va găsi și pe ei, cei din grupa a doua, în rînd cu întreg detașamentul recuperînd rămînerile în urmă. Dar Emanoil n-a reușit să-și îndrepte situația la limba română. Grupa nu promovase 100%, nu cucerise victoria. Deocamdată...

ȘI TOTUȘI...

...pionierii grupei a doua se simțeau cuceritori. E drept, nu ai victoriei finale dar, la fel de prețioasă, ei cuceriseră *încrederea* în forțele, în posibilitățile lor. Prietenia, ajutorul colegial, dorința vie de a învinge greutățile îi ajutaseră pe cei trei să se descopere ca școlarii silitori. Aceasta era victoria lor. De acum știau ce aveau de făcut. Știau și *unde* greșiseră: ei adunaseră prea multe note slabe, iar grupa întîrziase să le acorde ajutorul. Cu toții se treziseră cam tîrziu, dar mai bine mai tîrziu decît niciodată. Alături de colegii de grupă, de detașament, vor învăța cu sîrguință pentru a fi în pas cu ei, mereu cu cei mai buni.

Că hotărîrea lor tinde să devină realitate ne-o dovedesc primele zile de școală. Toți cei zece, dar nu numai ei, ci întreg detașamentul sînt prezenți la startul celui de-al doilea trimestru. Bine pregătiți, cu emoție, așteaptă primele note, primele rezultate bune care îi vor înscrie în marele efort al pionierilor țării de a face din acest nou an, un an al izbînzilor la învățătură, în pregătirea pentru muncă, pentru viață.

Lidia Novac

VACANȚĂ 1975-1976

dintre poezie și muzică, almanahul a cuprins cîteva frumoase melodii interpretate de echipa de fluierași a Școlii generale nr. 147 din București.

Dar surpriza revistei a oferit-o rubrica intitulată «Catarge... dintre sute», care a facut cunoscute numele tinerelor talente cu cravata de pionier care s-au remarcat prin creațiile citite în cadrul revistei literar-artistice în anul 1975. Cu acest prilej au fost atribuite patru premii și șapte mențiuni pentru poezie. Dintr-o mare selecție de desene au fost premiate 17 lucrări.

«Cutezătorii» doresc revistei «văzute și vorbite» ca în 1976 să fie și mai bogată, și mai interesantă și instructivă, iar în jurul ei să se afle un număr mereu mai mare de prieteni.

GRUPA— IZVOR DE SUCCESE PENTRU ACTIVITATEA NOASTRĂ

Știm cu toții cît de importantă este contribuția fiecărei grupe la reușita activității pionierești, la crearea acelui climat de prietenie și colaborare atît de necesar în viața noastră de pionieri și școlari.

A început un nou trimestru școlar — deci, un nou start pentru întreaga noastră activitate, un start emoționant, dacă ne gîndim că astfel debutăm într-un an de muncă ce se asociază cu eforturile părinților noștri antrenați într-un nou cincinal.

În discuțiile purtate cu pionierii brașoveni, în spiritul îndemnurilor celei de a III-a Conferințe Naționale a Organizației pionierilor, ne-a preocupat în mare măsură **modul în care grupele pot deveni din ce în ce mai evident un motor al activității pionierești.**

Știm cu toții că forța grupei stă în sentimentele de solidaritate și prietenie care-i animă pe cei ce-o compun.

Solidaritate la bine și la rău — dar îndreptată numai **spre bine.**

De pildă, la Școala generală nr. 1, Brașov, la clasele a VI-a, grupele au hotărît să trimită scrisori de felicitare acasă părinților acelor pionieri care au făcut progrese la învățătură. E un bun mijloc, cred eu, de a-i antrena pe părinți în efortul comun de ridicare a calității muncii noastre.

În altă parte, la Școala generală nr. 1, Făgăraș, cîțiva elevi — cum se mai întîmplă — întîrziau la școală dimineața. Cei în cauză dădeau fel de fel de «explicații». Atunci pionierii din grupă s-au hotărît să găsească cu precizie cauzele acestor întîrzieri deplasîndu-se, în primul rînd, acasă la pionierii respectivi. Puși în fața unor probe evidente — dar mai ales, stimulați de preocuparea grupei — întîrziații n-au mai... întîrziat.

Aceste exemple — ca de altfel, multe altele — ne determină să considerăm activitatea în grupe ca un izvor de succese în toate domeniile vieții pionierești, nu numai la învățătură.

Vom acorda de aceea, o atenție sporită vieții, activității grupelor pionierești, ideilor, inițiativelor, faptelor care se nasc în acest colectiv înflăcărat de prieteni, cu atît mai mult cu cît pășim nu numai în cel de-al doilea trimestru, dar și într-un nou an pe care-l dorim plin de succese.

ARIADNA GRIGORAȘI,
pionier locțiitor al președintelui C.N.O.P.

STATUTUL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Organizaţia pionierilor este organizaţia revoluţionară de masă a copiilor, uniunea tuturor detaşamentelor şi unităţilor de pionieri din Republica Socialistă România. Ea cuprinde şcolari între 7—14 ani şi contribuie, împreună cu şcoala şi familia, la educarea şi formarea comunistă a tinerei generaţii.

Organizaţia pionierilor îşi desfăşoară întreaga activitate sub conducerea nemijlocită a Partidului Comunist Român.

Organizaţia pionierilor îi ajută pe pionieri să cunoască şi să înţeleagă politica Partidului Comunist Român, îi mobilizează să participe, după puterile lor, la înfăptuirea acesteia.

Organizaţia pionierilor are menirea de a stimula preocuparea elevilor pentru învăţătură, pentru întărirea disciplinei şcolare, formarea şi însuşirea deprinderilor de muncă, pentru lărgirea orizontului cultural-ştiinţific.

Organizaţia pionierilor educă şcolarii în spiritul patriotismului socialist, al dragostei şi devotamentului nemărginit faţă de poporul nostru, faţă de Republica Socialistă România, faţă de Partidul Comunist Român, ajută pe toţi copiii să cunoască tradiţiile şi trecutul glorios de luptă ale poporului şi ale clasei muncitoare pentru eliberare naţională şi socială, să îndrăgească frumuseţile şi bogăţiile ţării, le cultivă mîndria patriotică pentru realizările obţinute în construcţia socialismului. Întreaga activitate pionierească contribuie la întărirea prieteniei şi frăţiei dintre copiii români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi din ţara noastră.

Organizaţia pionierilor educă pe şcolari în spiritul internaţionalismului socialist, al prieteniei cu copiii din ţările socialiste, din întreaga lume, sub semnul păcii şi înţelegerii între popoare. Ea le dezvoltă sentimentul solidarităţii cu lupta popoarelor pentru libertate şi independenţă naţională, pentru progres social.

Prin activitatea sa, Organizaţia pionierilor educă copiii în spiritul eticii şi echităţii socialiste, pregătindu-i pentru însuşirea şi aplicarea principiilor şi normelor muncii şi vieţii comuniştilor, le cultivă însuşirile morale înaintate, combativitatea revoluţionară; le dezvoltă dragostea faţă de munca productivă şi respectul pentru oamenii muncii, răspunderea pentru păstrarea cu grijă a bunurilor obşteşti.

Organizaţia pionierilor contribuie la organizarea activităţii tehnico-ştiinţifice, de pregătire pentru apărarea patriei, muncii patriotice şi productive, activităţii cultural-artistice, sportive şi turistice, de ocrotire a naturii, pentru toţi elevii din clasele I—VIII; se îngrijeşte de organizarea plăcută şi folositoare a timpului liber; stimulează curiozitatea şi setea de cunoaştere, înclinaţia lor spre cîntec, joc şi drumeţie.

Pionierii sînt organizaţi în grupe, detaşamente şi unităţi, conduse de comandamente pionereşti. Ei îşi desfăşoară activitatea diferenţiat, în funcţie de particularităţile de vîrstă, aptitudini şi interese specifice.

Îndrumarea activităţii pioniereşti se asigură de comandanţi-instructori, de consilii ale Organizaţiei pionierilor; Consiliul Naţional, consilii judeţene (al municipiului Bucureşti), municipale, orăşeneşti (de sector) şi comunale. Preşedinţii acestor consilii au locţiitori aleşi din rîndurile pionierilor.

Prin participarea la întreaga viaţă de organizaţie, pionierii se pregătesc pentru a deveni membri ai Uniunii Tineretului Comunist.

În întreaga sa activitate de educaţie revoluţionară a pionierilor, de formare multilaterală în spiritul responsabilităţii pentru învăţătură şi muncă, al devotamentului pentru patrie şi partid, pentru cauza socialismului şi comunismului, Organizaţia pionierilor conlucrează strîns cu Uniunea Tineretului Comunist, realizează acţiuni comune. La activitatea pionierească pot participa instructori-utecişti, ca ajutori ai comandanţilor-instructori, desemnaţi de organizaţiile U.T.C.

Reprezentanţi ai Organizaţiei pionierilor fac parte, cu drept de vot deliberativ, din organele colective de conducere de la nivelul şcolilor, inspectoratelor şcolare, precum şi din cele ale Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului.

I. MEMBRII ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

A. Primirea în Organizaţia pionierilor

1. În Organizaţia pionierilor sînt primiţi şcolari din clasele II—VIII, în vîrstă de 7—14 ani, care sînt sîrguincioşi la învăţătură, respectă disciplina şcolară, au o comportare corectă în şcoală, familie, societate şi îşi exprimă dorinţa de a deveni pionieri.

2. Pregătirea şcolarilor pentru intrarea în organizaţie se face de către comandamentul detaşamentului şi al unităţii, cu sprijinul comandanţilor-instructori.

3. Dreptul de a primi şcolari în organizaţie îl au detaşamentele, precum şi unităţile de pionieri care nu au detaşamente. Detaşamentele şi unităţile constituite temporar nu pot primi pionieri. Şcolarul care doreşte să devină pionier se adresează verbal comandamentului detaşamentului. Atunci cînd în clasa sa nu există detaşament, el se adresează pionierului-comandant al unităţii, care stabileşte detaşamentul în care se va face primirea.

4. Primirea în Organizaţia pionierilor se face în mod sărbătoresc în adunarea detaşamentului sau a unităţii, sub drapelul patriei şi al Organizaţiei pionierilor.

La adunările de primire pot participa şi părinţii elevilor.

5. La primirea în organizaţie, şcolarul rosteşte verbal Angajamentul pionierului: «Eu,... (numele şi prenumele), intrînd în rîndurile Organizaţiei pionierilor, mă angajez să-mi iubesc patria, să învăţ bine, să fiu harnic şi disciplinat, să cinstesc cravata roşie cu tricolor».

În cursul clasei a V-a, pionierul rosteşte şi semnează Legămîntul pionierului: «Voi învăţa şi voi munci pentru a deveni fiu de nădejde al patriei mele — Republica Socialistă România; voi fi credincios poporului şi Partidului Comunist Român; voi respecta neabătut îndatoririle pioniereşti».

Rostirea angajamentului şi legămîntului se face cu mîna pe drapelul patriei.

6. Deviza pionierului: «Pentru gloria poporului şi înflorirea României Socialiste, pentru cauza partidului — înainte!»

Răspunsul la deviză: «Tot înainte!»

Deviza pionierului se rosteşte în adunările pioniereşti. Cînd răspunde la deviză, pionierul schiţează salutul pionieresc. Pionierul salută ori de cîte ori întîmpină drapelul tricolor al patriei, cînd se cîntă «Imnul de Stat al Republicii Socialiste România», Internaţionala, precum şi cu ocazia ceremonialului pionieresc.

B. Drepturile şi îndatoririle pionierului

7. Drepturile pionierului;

— să participe la întreaga activitate a grupei, detaşamentului şi unităţii din care face parte;

— să aleagă şi să fie ales în organele de conducere ale Organizaţiei pionierilor;

— să participe la forumurile pioniereşti şi la conferinţele Organizaţiei pionierilor;

— să facă propuneri pentru îmbunătăţirea muncii pioniereşti; să-şi exprime părerea cu privire la întreaga activitate;

— să participe la activitatea cercurilor, cluburilor şi formaţiilor, la concursuri şi expoziţii.

Pionierul care obţine rezultate bune la învăţătură, în activitatea pionierească sau a făcut fapte demne de laudă, este recompensat prin;

a) evidenţierea în faţa detaşamentului şi unităţii;

b) fotografierea lîngă drapelul unităţii şi înscrierea numelui său în «Cartea de onoare» a unităţii de pionieri;

c) acordarea de distincţii pioniereşti.

Pentru stimularea colectivelor pioniereşti care obţin rezultate foarte bune, se acordă diplome de «Unitate fruntaşă», «Detaşament fruntaş» şi «Grupă fruntaşă». Diplomele pentru unităţi şi detaşamente sînt însoţite de eşarfe. În mod cu totul excepţional, unităţile de pionieri pot fi distinse cu «Diploma de onoare a Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor ».

8. Îndatoririle pionierului:

a) Îndatoririle pionierului din clasele II—IV:

— îşi iubeşte patria şi se pregăteşte să o slujească cu devotament;

— învaţă cu sîrguinţă şi este un bun prieten al cărţii;

— participă cu interes şi dragoste la activităţile grupei şi detaşamentului;

— îşi respectă cuvîntul dat;

— este cuminte, îngrijit şi ordonat;

— spune adevărul;

— iubeşte natura, participă la înfrumuseţarea casei în care locuieşte, a clasei şi a şcolii;

— este un bun prieten, îi învaţă pe alţii să facă numai lucruri bune şi învaţă şi el de la ei;

— este respectuos faţă de vîrstnici şi faţă de cei din jur, îşi iubeşte părinţii şi învăţătorii;

— are încredere în forţele sale şi ale tovarăşilor săi.

b) Îndatoririle pionierului din clasele V—VIII:

— îndatorirea supremă a pionierului este aceea de a iubi cu ardoare patria socialistă, punînd mai presus de orice interesele ţării; este gata oricînd să-şi aducă întreaga contribuţie la apărarea ei; cinsteşte trecutul său glorios, tradiţiile de luptă ale poporului nostru, ale clasei muncitoare;

— îşi exprimă prin fapte dragostea nemărginită şi ataşamentul profund faţă de Partidul Comunist Român;

— învaţă cu sîrguinţă şi este un prieten statornic al cărţii;

— iubeşte şi respectă munca, participă activ la acţiunile de muncă patriotică, apără şi păstrează cu grijă avutul obştesc, cinsteşte pe cei care făuresc bunurile materiale şi spirituale ale ţării;

— în întreaga activitate de învăţătură, muncă şi pregătire practică productivă, pionierul dovedeşte interes şi pasiune, năzuinţă de a obţine o calitate cît mai înaltă a muncii sale, îşi cultivă aptitudinile şi talentele, manifestînd întotdeauna iniţiativă, spirit creator şi novator, cutezanţă;

— dovedeşte prin fapte ataşamentul faţă de organizaţie, manifestînd iniţiativă şi răspundere în îndeplinirea sarcinilor şi îndatoririlor pioniereşti, participă activ la viaţa grupei, detaşamentului şi unităţii, răspunde fără şovăire la chemările organizaţiei;

— este disciplinat şi ordonat, atît în şcoală, cît şi în afara ei, se îngrijeşte permanent de menţinerea sănătăţii şi călirea sa fizică;

— este cinstit, modest şi drept, spune adevărul şi luptă pentru triumful acestuia;

— este curajos şi demn, are încredere în forţele sale şi în ale tovarăşilor săi; este un bun coleg şi prieten; luptă hotărît împotriva lipsurilor, pentru sporirea neîntreruptă a onoarei şi prestigiului colectivului din care face parte;

— îşi iubeşte, respectă şi ajută părinţii, pe cei vîrstnici;

— îşi stimează învăţătorii şi profesorii, respectă pe cei mai în vîrstă şi are grijă de cei mici.

9. Faţă de pionierul care nu-şi îndeplineşte sarcinile ce-i revin sau are abateri, se pot lua următoarele măsuri:

— mustrarea în faţa grupei;

— discutarea lui în comandamentul detaşamentului sau în adunarea de detaşament;

— discutarea în comandamentul unităţii, mustrarea în faţa unităţii de pionieri.

II. UNITATEA, DETAŞAMENTUL ŞI GRUPA DE PIONIERI

Pionierii îşi desfăşoară activitatea în cadrul unităţilor, constituite la nivelul şcolilor, al detaşamentelor, constituite la nivelul claselor şi al grupelor, constituite în cadrul detaşamentelor.

10. Unitatea de pionieri.

Unitatea de pionieri se constituie în toate şcolile primare şi gimnaziale, indiferent de numărul pionierilor. Ea cuprinde toţi pionierii din şcoala respectivă. În mod temporar, se pot constitui unităţi de pionieri în taberele şcolare şi în preventoriile pentru copii.

a) Unitatea alege, la începutul fiecărui an şcolar, comandamentul său, format din pionierii-comandanţi de detaşamente şi alţi pionieri. Dintre membrii comandamentului se aleg pionierul-comandant al unităţii şi 1—2 pionieri locţiitori ai acestuia. Comandamentul iniţiază, organizează şi desfăşoară întreaga activitate pionierească; se întruneşte, de regulă, lunar. Întreaga activitate a comandamentului urmăreşte aplicarea şi dezvoltarea continuă a democraţiei în cadrul organizaţiei, a principiului autoconducerii, antrenînd pe toţi pionierii la iniţierea, organizarea şi desfăşurarea propriei lor activităţi.

b) Unitatea îşi desfăşoară activitatea pe baza programului alcătuit de către comandament, ţinînd seama de părerile şi propunerile celorlalţi pionieri.

Programul unităţii cuprinde principalele acţiuni politico-educative desfăşurate de unitatea de pionieri, precum şi alte activităţi cu caracter educativ-recreativ.

c) Adunările unităţii de pionieri au loc, de regulă, trimestrial.

d) Activitatea comandamentului unităţii este orientată şi îndrumată de către comandantul-instructor de unitate, cadru didactic.

Pentru sprijinirea activităţii pionierilor şi comandamentului din şcoală, precum şi în vederea pregătirii şi perfecţionării comandanţilor-instructori pentru activitatea cu pionierii, la nivelul şcolii se constituie consiliul comandanţilor-instructori; acesta este format din toţi comandanţii-instructori de detaşamente şi are în fruntea sa un comandant-instructor de unitate, care îndeplineşte în această calitate şi funcţia de director adjunct al şcolii. Comandantul-instructor de unitate este numit anual de către biroul consiliului ierarhic superior, cu aprobarea organului de partid.

e) Fiecare unitate are două drapele: drapelul patriei şi drapelul unităţii de pionieri.

Cu ocazia sărbătoririi marilor evenimente din istoria poporului nostru, a Partidului Comunist Român, la adunările de unitate se aduce şi drapelul partidului.

Unitatea de pionieri are «Cartea de onoare» a unităţii, în care sînt consemnate evenimente, fapte, acţiuni pioniereşti importante, precum şi numele pionierilor care se remarcă în mod deosebit.

11. Detaşamentul de pionieri.

Pionierii aceleiaşi clase, din unităţi cu peste treizeci de membri ai organizaţiei constituie detaşamentul de pionieri.

a) Detaşamentul alege, la începutul fiecărui an şcolar, comandamentul detaşamentului, format din pionierul comandant de detaşament, pionierii comandanţi de grupe şi alţi pionieri. Comandamentul detaşamentului se întruneşte cel puţin o dată pe lună.

b) Comandamentul organizează întreaga activitate a detaşamentului, pe baza unui program alcătuit potrivit obiectivelor şcolii, ale muncii educativ-politice, dorinţelor şi propunerilor pionierilor. Comandamentul detaşamentului stimulează larg iniţiativa pionierilor şi îi antrenează la organizarea şi desfăşurarea tuturor acţiunilor din detaşament, potrivit cu aptitudinile şi interesele lor. La activităţile detaşamentului pot participa toţi şcolarii din clasa respectivă.

c) Detaşamentul organizează, de regulă, o adunare pe lună. În cadrul acestor adunări, se adoptă programele de activitate, se fac primiri de noi pionieri, se organizează diverse acţiuni pioniereşti, se iniţiază dezbateri pe anumite probleme, potrivit particularităţilor de vîrstă ale pionierilor.

În adunările de detaşament şi în cadrul diferitelor acţiuni, pionierii vor învăţa şi intona cîntece patriotice, revoluţionare, de tineret şi pioniereşti.

d) Activitatea pionierilor din detaşament şi a comandamentului acestuia este sprijinită şi îndrumată de comandantul-instructor al detaşamentului, de regulă învăţătorul său dirigintele clasei respective. El este aprobat anual în această funcţie de către biroul organizaţiei de partid.

Comandantul-instructor al detaşamentului poate fi ajutat în activitatea cu pionierii de instructori-utecişti, desemnaţi de organizaţiile Uniunii Tineretului Comunist.

e) Fiecare detaşament de pionieri are două drapele: drapelul patriei şi drapelul detaşamentului; goarnă şi tobă.

12. Grupa de pionieri

Grupa de pionieri se constituie anual, în toate detaşamentele, precum şi în unităţile cu pînă la 30 pionieri. Grupa este alcătuită din 8—12 pionieri şi are în fruntea sa un pionier comandant, care este ales la începutul fiecărui an şcolar.

III. CONSILIILE ŞI COMANDAMENTELE ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

Pentru organizarea, îndrumarea şi coordonarea activităţii pioniereşti la nivel naţional, judeţean (al municipiului Bucureşti), municipal, orăşenesc (al sectoarelor) şi comunal, funcţionează consilii ale Organizaţiei pionierilor.

Consiliile Organizaţiei pionierilor sînt organe colective, alcătuite din pionierii locţiitori ai preşedinţilor consiliilor respective şi alţi pionieri, comandanţi-instructori, reprezentanţi ai organizaţiilor de masă şi obşteşti, ai unor unităţi economice şi social-culturale, părinţi şi alte cadre care au atribuţii în domeniul educării pionierilor şi şcolarilor. Consiliile îndrumă, organizează şi coordonează activitatea pionierească de pe raza administrativ-teritorială respectivă.

Consiliile Organizaţiei pionierilor activează sub conducerea nemijlocită a organelor Partidului Comunist Român.

Consiliile acţionează permanent pentru înfăptuirea politicii Partidului Comunist Român de pregătire pentru muncă şi viaţă a tinerelor generaţii, pentru educarea în spirit revoluţionar, patriotic a copiilor, colaborînd în acest sens cu şcoala, familia şi ceilalţi factori educativi. Ele stimulează folosirea unor forme şi mijloace de muncă variate şi atrăgătoare, adecvate vîrstei copiilor, ţinînd seama de condiţiile concrete ale şcolii şi localităţii unde acestea îşi desfăşoară activitatea.

Consiliile Organizaţiei pionierilor se aleg o dată la patru ani, în adunări generale sau în cadrul conferinţelor organizaţiilor respective.

Pionierii care fac parte din consilii se aleg anual, în adunări ale reprezentanţilor comandamentelor unităţilor de pionieri sau în cadrul forumurilor judeţene şi naţional ale pionierilor, iar în anii cînd au loc conferinţe ale organizaţiei, se aleg în cadrul acestor conferinţe.

Consiliile Organizaţiei pionierilor îşi desfăşoară activitatea pe baza principiului muncii şi conducerii colective. Ele se subordonează consiliilor ierarhic superioare.

13. Consiliile Organizaţiei pionierilor au următoarele atribuţii principale:

— orientează, îndrumă şi coordonează activitatea consiliilor şi comandamentelor din subordine;

— îndrumă şi coordonează întreaga activitate a pionierilor şi comandanţilor-instructori, menită să contribuie la ridicarea continuă a nivelului la învăţătură al tuturor elevilor, la educarea lor prin muncă şi pentru muncă, la pregătirea temeinică pentru viaţă;

— asigură îmbogăţirea şi perfecţionarea neîntreruptă a conţinutului politico-educativ al activităţii pioniereşti;

— se ocupă de instruirea şi perfecţionarea activului pionieresc şi a cadrelor care muncesc cu pionierii;

— studiază şi generalizează experienţa pozitivă din activitatea detaşamentelor şi unităţilor de pionieri, a consiliilor şi comandamentelor organizaţiei;

— organizează, împreună cu organele de învăţămînt, expoziţii, concursuri, activităţi educative de masă, precum şi alte acţiuni extraşcolare;

— asigură, în colaborare cu organele de învăţămînt, U.T.C. şi alţi factori, organizarea şi desfăşurarea în bune condiţii a activităţilor din perioada vacanţelor şcolare;

— acordă stimulente pionierilor şi cadrelor care se disting în activitatea de organizaţie;

— reprezintă organizaţia teritorială respectivă în relaţiile cu alte instituţii, organizaţii de masă şi obşteşti, unităţi economice etc.

14. Pe plan republican Organizaţia pionierilor este îndrumată de Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, care îşi desfăşoară activitatea sub conducerea nemijlocită a Comitetului Central al Partidului Comunist Român.

a) Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor este alcătuit din pionierii locţiitori ai preşedintelui Consiliului Naţional, alţi pionieri, comandanţi-instructori, învăţători şi profesori cu experienţă în munca pionierească, educativă, părinţi, personalităţi ale ştiinţei, tehnicii, culturii şi artei, reprezentanţi ai Ministerului Educaţiei şi Învăţămîntului, Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist şi ai altor instituţii şi organizaţii care au sarcini în educarea copiilor.

Consiliul Naţional se întruneşte, de regulă, o dată la trei luni, în şedinţe plenare. El îşi desfăşoară activitatea pe comisii.

b) Consiliul Naţional are următoarele atribuţii:

— organizează, îndrumă şi coordonează întreaga activitate pionierească din Republica Socialistă România, asigurînd contribuţia acesteia la educarea politico-ideologică a pionierilor şi şcolarilor;

— iniţiază şi organizează pe plan republican activităţi specifice în diferite domenii ale vieţii pioniereşti;

— elaborează materiale de îndrumare metodică, instrucţiuni cu privire la desfăşurarea activităţii pionierilor;

— îndrumă activitatea de presă şi editorială pentru pionieri şi şcolari;

— organizează sărbătorirea Zilei pionierilor din Republica Socialistă România;

— organizează anual Forumul Naţional al pionierilor;

— asigură selecţionarea, promovarea, instruirea şi perfecţionarea cadrelor care muncesc cu pionierii;

— instituie drapelul Organizaţiei pionierilor din Republica Socialistă România, drapelele pentru organizaţiile judeţene, municipale şi orăşeneşti, pentru unităţile şi detaşamentele de pionieri;

— întocmeşte bugetul organizaţiei şi urmăreşte executarea lui;

— reprezintă Organizaţia pionierilor în relaţiile cu instituţiile centrale de stat, cu organizaţiile de masă şi obşteşti, precum şi cu organizaţii de copii din alte ţări; iniţiază diferite acţiuni cu caracter internaţional.

c) Pentru asigurarea conducerii activităţii curente, Consiliul Naţional alege, din rîndul membrilor adulţi, biroul, format din preşedinte, vicepreşedinţi şi membri. Biroul se întruneşte lunar şi ori de cîte ori este nevoie.

15. Pe plan judeţean, activitatea pionierească este îndrumată de către consiliul judeţean al Organizaţiei pionierilor, care lucrează sub conducerea nemijlocită a comitetului judeţean al Partidului Comunist Român. Activitatea pionierească din municipiul Bucureşti este îndrumată de către Consiliul Municipal Bucureşti al Organizaţiei pionierilor, care lucrează sub conducerea nemijlocită a Comitetului Municipal Bucureşti al Partidului Comunist Român.

a) În consiliul judeţean (al municipiului Bucureşti) sînt aleşi pionierii locţiitori ai preşedintelui consiliului judeţean (al municipiului Bucureşti), alţi pionieri, comandanţi-instructori, cadre didactice, oameni de ştiinţă, cultură şi artă, specialişti, părinţi, reprezentanţi ai inspectoratului şcolar, comitetului judeţean (al municipiului Bucureşti), al Uniunii Tineretului Comunist şi ai altor instituţii de stat, organizaţii de masă şi obşteşti.

Consiliul judeţean (al municipiului Bucureşti) se întruneşte, de regulă, o dată la 3 luni în şedinţe plenare; el îşi desfăşoară activitatea pe comisii.

b) Consiliul judeţean (al municipiului Bucureşti) acordă titluri şi distincţii pionierilor cu merite deosebite, sprijină organizarea practicii pedagogice a elevilor şi studenţilor în problemele activităţii extraşcolare pioniereşti, propune Consiliului Naţional acordarea «Diplomei de onoare» şi a altor distincţii unităţilor, detaşamentelor şi cadrelor cu rezultate deosebite, întocmeşte bugetul şi urmăreşte realizarea lui, confirmă numirea comandanţilor-instructori de unităţi, organizează forumul judeţean (al municipiului Bucureşti) al pionierilor.

c) Organul executiv al consiliului judeţean (al municipiului Bucureşti) este biroul, care se alege din rîndurile membrilor adulţi ai consiliului şi este format din preşedinte, vicepreşedinţi şi membri.

Biroul consiliului judeţean (al municipiului Bucureşti) conduce întreaga activitate între plenarele consiliului. El se întruneşte în şedinţe, de regulă, o dată pe lună.

16. Activitatea pionierească de pe raza municipiului, oraşului (a sectorului) şi comunei este îndrumată de către consiliul municipal, orăşenesc (de sector) şi comunal al Organizaţiei pionierilor, care lucrează sub conducerea nemijlocită a comitetului municipal, orăşenesc (de sector) şi comunal al Partidului Comunist Român.

a) În consiliul municipal, orăşenesc (de sector) şi comunal al Organizaţiei pionierilor sînt aleşi pionierii locţiitori ai preşedinţilor consiliilor respective, alţi pionieri, comandanţi-instructori, cadre didactice, oameni de ştiinţă, artă şi cultură, specialişti, părinţi, reprezentanţi ai comitetului municipal, orăşenesc (de sector) şi comunal al Uniunii Tineretului Comunist şi ai altor instituţii de stat şi organizaţii obşteşti.

Consiliul municipal, orăşenesc (de sector) şi comunal al Organizaţiei pionierilor se întruneşte, de regulă, o dată la trei luni, în şedinţe plenare.

b) Organul executiv al consiliului municipal, orăşenesc (de sector) şi comunal este biroul, care se alege din rîndurile membrilor adulţi ai consiliului respectiv şi este format din preşedinte, vicepreşedinţi şi membri. Biroul conduce întreaga activitate între plenarele consiliului. El se întruneşte în şedinţe, de regulă, o dată pe lună.

Preşedintele consiliului, împreună cu pionierii locţiitori, se constituie în comandamentul municipal, orăşenesc (de sector) şi comunal al pionierilor. Comandamentul pionierilor participă la dezbaterea în biroul consiliului municipal, orăşenesc (de sector) şi comunal al organizaţiei, a problemelor care privesc direct activitatea cu pionierii.

17. În şcoală, activitatea pionierească este îndrumată de către consiliul comandanţilor-instructori, constituit anual, format din comandantul-instructor de unitate şi toţi comandanţii-instructori de detaşamente. Consiliul lucrează sub conducerea nemijlocită a organizaţiei de partid din şcoală sau a organizaţiei de partid din C.A.P. din care fac parte şi cadrele didactice.

Consiliul comandanţilor-instructori sprijină activitatea pionierilor şi comandamentului din şcoală în organizarea şi desfăşurarea întregii activităţi pioniereşti; îndrumă activitatea cadrelor care muncesc cu pionierii, asigură pregătirea şi perfecţionarea comandanţilor-instructori; colaborează cu comitetele de părinţi, stabileşte legături cu unităţile economice; asigură aplicarea instrucţiunilor şi îndrumărilor metodice elaborate de consiliile organizaţiei ierarhic superioare.

Consiliul comandanţilor-instructori se întruneşte, de regulă, o dată pe trimestru şi ori de cîte ori este nevoie.

18. Comandanţii-instructori sprijină activitatea comandamentelor pioniereşti în educarea politico-ideologică a pionierilor şi şcolarilor, buna desfăşurare a activităţilor extraşcolare, se preocupă de îmbogăţirea conţinutului politic al vieţii pioniereşti, de diferenţierea şi diversificarea activităţii, de promovarea spiritului de răspundere în rîndurile pionierilor, pentru îndeplinirea sarcinilor ce le revin, în formarea şi creşterea activului pionieresc.

La activităţile pioniereşti, comandanţii-instructori poartă uniformă.

19. Din patru în patru ani, se convoacă Conferinţa Naţională a Organizaţiei pionierilor din Republica Socialistă România, pe baza normelor de reprezentare stabilite de Consiliul Naţional.

Conferinţa are următoarele atribuţii:

— dezbate raportul de activitate şi stabileşte măsuri corespunzătoare privind activitatea de viitor a Organizaţiei pionierilor;

— alege Consiliul Naţional;

— aprobă modificări la Statutul Organizaţiei Pionierilor din Republica Socialistă România.

În Conferinţa Naţională, conferinţa judeţeană (a municipiului Bucureşti), municipală, orăşenească (de sector) şi comunală se constituie şi secţiunea pionierilor, în cadrul căreia se dezbat principalele probleme ale activităţii comandamentului respectiv, unităţilor, detaşamentelor şi grupelor de pionieri şi se aleg pionierii locţiitori ai preşedinţilor consiliilor respective.

20. Consiliul Naţional, consiliul judeţean (al municipiului Bucureşti), municipal, orăşenesc (de sector) sînt persoane juridice. Ele au sigilii proprii.

21. Organizaţia pionierilor are marşul său propriu.

22. Unităţile şi detaşamentele de pionieri sărbătoresc în fiecare an, în prima duminică, la o săptămînă după încheierea cursurilor, «Ziua pionierilor».

23. Pe lîngă Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor funcţionează Comitetul Naţional Român pentru UNICEF. Preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor îndeplineşte şi funcţia de preşedinte al acestui comitet.

IV. UNIFORMA ŞI ÎNSEMNELE PIONIEREŞTI

24. Pionierii poartă uniformă, cravată roşie cu tricolor, insignă şi însemne pioniereşti. Cravata de pionier are tricolorul pe marginea laturilor egale.

a) Uniforma pionierilor pe timp călduros:

— pentru băieţi: pantaloni bleumarin, bluză albă, bască albă (pentru cei din clasele V—VIII, bască bleumarin) şi ciorapi albi trei-sferturi;

— pentru fete: fustă bleumarin, bluză albă, bască albă (pentru cele din clasele V—VIII bască bleumarin) şi ciorapi albi trei-sferturi.

b) Uniforma pionierilor pe timp răcoros:

— pentru băieţi: uniforma şcolară;

— pentru fete: o jachetă adaptată uniformei şcolare.

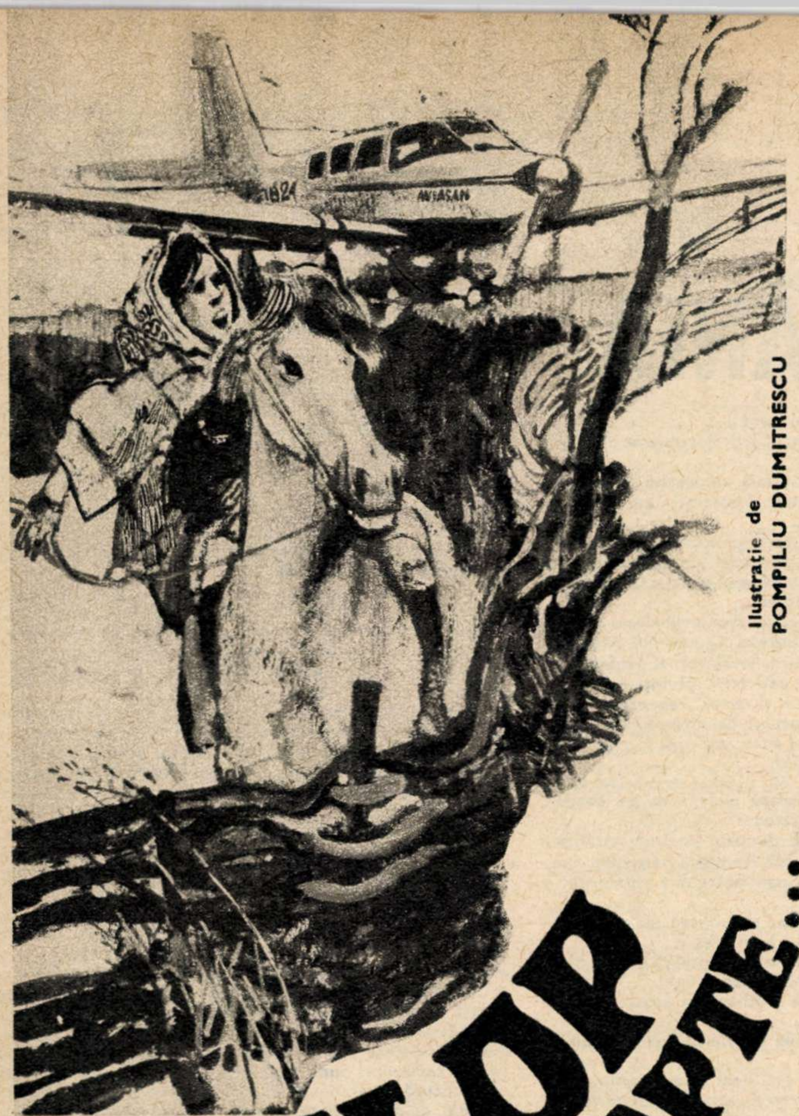

Ilustrație de
POMPILIU DUMITRESCU

GALOP ÎN NOAPTE...

Schiță de
SEVER UTAN

Un sat pitit în munții din care izvorăște rîul Iza. Soarele cobora spre asfințit. Aurul lui strălucea în acoperișul pădurilor de fag. Prislopul își ascundea vîrful în pulberea cerului. Dintr-o dată cerul de peste Maramureș se însîngeră. Poate două ceasuri prin văiugi răzbise întunericimea.

Tudorița se întorcea acasă, în cătun, de la școala din satul Văleni. Zilnic făcea pe jos acest drum: patru kilometri la dus, patru kilometri la întors. N-o speria drumul, era obișnuită cu mersul mult pe jos. Iarna, pe viscol, era ceva mai greu. Însă acuma, abia plecase toamna și drumul pe lîngă rîu era o plăcere.

— N-au răsărit stelele, își spuse Tudorița, după ce se despărți de colegi în capătul uliței.

Privi lung cerul și se miră că n-au răsărit încă stelele.

Departe, în marginea pădurii, se trudea să se ridice deocamdată numai cu jumătate din fața ei — luna.

Cînd ajunse acasă, Tudorița oftă silnic și își trecu peste obraji degetele-i mici și moi. Intră în curte. În marginea de către rîu se afla fîntîna. Lungă, cumpăna scîrțîia prelung și subțire.

Cînd prinse clanța ușii de la tindă, simți că dincolo mamă-sa îi păzea întoarcerea. Se găsi în față cu ea. Cîtva timp se priviră tăcute. Apoi Tudorița intră în cealaltă odaie, unde se afla bolnav tatăl ei. Sta nemișcat în pat. Alb era cearsatul care acoperea trupul lui lung și slab. Privea în grindă și în jur, fără scop și fără să-și miște capul așezat pe pernă. Dar cînd își auzi fata, ochii i se făcuseră mai ageri.

— Cum o duci cu școala? Ești cuminte? o întrebă el.

— Da, tătucă.

— Atunci, e bine. Închise ochii ca să-și amintească ceva. — Să nu uiți niciodată pilda învățătorului tău Toader. Să-i semeni...

— Da, tătucă.

— Aprinde lampa, îi ceruse apoi.

— Tătucă, eu am să merg să chem doctorul...

— De ce să-l mai chemi? Trebuie să știi că sînt întîmplări împotriva cărora oamenii n-au nici o putere. Tu, fată, nu te amărî pentru mine. Așa a fost să fie...

— Greșești, tătucă... Pe dumneata nu trebuie să te răpună boala. Ah! de-am avea un medic aici!

În creierul munților, în satul lor micuț, încă n-aveau medic.

Tudorița ieși, luă șeaua de lemn și decisă porni spre grajd.

— Unde vrei să pleci acum noaptea, Tudoriță? întrebă mamă-sa.

— Mă duc după doctor... Și pe urmă vedem noi cum o să fie... Înving oamenii sau învinge boala?

Tudorița puse repede șaua pe cal și deschise poarta care da în uliță. Aerul afară devenise răcoros.

— Nu mi-ai spus, o auzi pe mamă-sa din urmă, unde te duci?

— Mă duc la Bîrsana, să vorbesc de acolo cu spitalul... Și nu mai plînge pînă mă întorc eu.

...Tropotul calului se auzea tot mai repede, tot mai puțin pe drumul ce ducea spre comuna Bîrsana. Curînd, calul părăsi drumul și se îndreptă spre un vîrf de deal despădurit. Tudorița sta în șa ca un călăreț obișnuit. Îi trebui aproape o jumătate de ceas pînă ajunse în vîrful dealului. Acolo se opri și privi în jur. Peste cer călătorea luna.

— Cîtă liniște, e prea multă liniște! șopti cu teamă. Și-și repezi calul către rîu.

Dincolo de rîu începea o pădure cu stejari. Tudorița își mînă calul pe o potecă ce străbătea pădurea și ieșea chiar în dreptul primăriei din comuna Bîrsana.

Calul o purta într-un galop dezlănțuit. Uneori, în urma fugarului, țîșneau de sub copită roiuri de scîntei ce mureau la fel de iute ca o stea care moare pe cer. Pădurile și noaptea o înfiorau, o primeau rece, și în urma ei rămîneau alte păduri și alte întunecimi și alte păduri o întîmpinau semețe, într-o liniște profundă pe fata stăpînă peste orice deznădejde.

*

În Maramureș soarele răsare dinspre Obcini. Se ridică greu, se opintește să nu alunece în jos de pe fața netedă, de sticlă a cerului. Și cînd ajunse sus de două suliți, rămîne învingător peste tot pămîntul.

Satul mai era încă liniștit. Apoi, deodată, peste dealuri s-au auzit trîmbițele cocoșilor. Pe ulița mare trecea, revenind acasă, Tudorița. Calul mergea în trap. Era asudat și îi tremurau nările.

Acasă, fata sări din șa, apoi se îndreptă spre ușa tinzii. Părul ei lung, negru, cădea desfăcut pe spate. Cînd a dus mîna pe clanță, ușa i s-a deschis. Cu ochii plini de cearcăne negre o întîmpină mama-sa.

— Unde-i doctorul? întrebă ea sugrumată de plîns.

— O să vină, spuse Tudorița încet.

— Cînd? Îl vreau acum!

— Ascultă!... Vine! Vine!... Buzele fetei tremurau de emoție. Atunci, ca o săgeată de lumină, pătrunse din aer pînă la ele, un bîzîit ascuțit de bondar. Peste cîteva clipe, deasupra satului se văzu strălucind alb și rotindu-se, în cercuri largi, un avion sanitar. Spre zborul păsării de metal țîșni voioasă mîna dreaptă a Tudoriței.

Avionul cobora lin, venea tot mai jos. Văzură capul pilotului cum caută loc nimerit pentru aterizare. Negăsind altul mai potrivit, pluti dibaci la puțini metri deasupra uliței și, deodată, elicea lui se opri. Avionul rămase încremenit în mijlocul uliței unde era mai largă și mai dreaptă.

...De la această întîmplare au trecut zile, au trecut săptămîni...

Noaptea tîrziu, după plecarea lui Ilie Moldovan la clinicile din Cluj-Napoca, mama și fata au petrecut-o pe pragul casei. Au numărat împreună stelele și au socotit cum curge firea și firul vieții, Tudorița i-a povestit atunci mamei cum s-a dus pînă la Bîrsana, cum a cerut ajutor spitalului din oraș...

...Au trecut săptămîni, și au trecut luni. A trecut iarna și a venit primăvara. Și într-o seară, cînd în casa lor mică ardea becul, o mașină a «Salvării» din oraș oprise la poarta: se întorcea sănătos tatăl Tudoriței Moldovan.

LUMINA ZĂPEZILOR

Schiță de
VASILE MĂNUCEANU

Ilustrație de
DUMITRU DOBRICĂ

Era încă devreme. Patinoarul se deschidea abia la nouă. Făcu un ocol pe strada Lămîiței și intră pe poarta de fier, verde ca mătasea broaștei, a parcului, avîntîndu-se pe aleile troienite. Îi plăcea grădina asta veche, visătoare, cu ungherele și amintirile ei. Îi plăcea chiar așa, pustie, cu copacii fără frunze, cu tufișurile abia mai zărindu-se de sub nămeți, acoperită de zăpezi ca de valuri.

Mai erau urme de zăpadă. Proaspete. Nu era el cel dintîi explorator al grădinii în dimineața asta. Urme mari, de galoși bătrînești, urme mai mici, de ghete cu vîrful ascuțit. Din dreapta, pierzîndu-se pe straturile de omăt, se ivea șirul unor urme de labe. Pe semne vreun cîine rătăcit. Grozave lăboaie. Ca de lup. Își săltă pe umeri ghetele de patinaj, închipuindu-și că saltă cureaua puștii. O carabină cu lunetă ar fi fost bună. Pac! Văzu fiara zvîrcolindu-se pe jos și ațintindu-l cu ochi sticloși.

Prostii. Ce să caute un lup în grădina publică? Era o dimineață deosebită însă, iar gîndul avea și el capriciile lui, îndrăznelile lui secrete. O dimineață luminoasă, după o săptămînă de vifore, o dimineață cu soare, cu tăceri solemne și tulburătoare. Văile și dealurile de zăpadă luceau ca mărgăritarul. În lungul aleii cineva scrisese cu litere mari, cu litere uriașe, de tipar, un nume. Îl citi mergînd: Liliana. Zîmbi, cuprins de o bucurie ciudată. Frumos nume. Încercă să și-o închipuie pe fata aceea care venise acolo singură, în prima dimineață cu soare, să-și încredințeze numele zăpezilor, ca pe o taină. Era blondă, mai mult ca sigur, blondă, îmbujorată de frig, cu ochi mari, ochi romantici, cu lumină viorie. Cînd venise? De unde venise? Poate că locuia în vreo casă din vecinătate, încercă să ghicească în care anume.

Grădina sfîrșea cu un soi de faleză, străjuită de un gard scund. Se rezemă de el. Jos, nu departe, se vedea rîul. Înghețat tun, licărind în ocolișurile lui ca o potcoavă de argint. O sanie cu doi cai trecea peste podul acesta natural, cu o grindină de zurgălăi, poate că oamenii din sanie veneau de la Berca și se grăbeau, scurtînd drumul spre oraș. Dacă gheața... Socoti în gînd cam cît i-ar trebui ca să-și dea drumul pe povîrniș și să ajungă pînă acolo, să-i ajute pe oamenii aceia, să-i salveze din copcă. Dar totul nu era decît fantezie, cea mai curată fantezie; fără îndoială că oamenii aceia în toată firea, cu experiență, n-ar fi pornit-o cu sania pe gheață dacă n-ar fi fost sigur ca-i ține. Și apoi rîul nu era cine știe ce de adînc, nu trecea nicăieri de genunchi.

O luă înapoi, spre ieșirea din parc. Recită, de astă dată invers, literele acelea mari, care se răsfățau pe zăpadă: a... n... a... i... l... i... e...

Porni către patinoar pe lîngă blocurile noi din Transilvaniei. Strada Traian era întretăiată de linia ferată a fabricii de conserve. Linia fusese curățată cu grijă, pe burlanul de la cabina paznicului ieșea un fir de fum albicios. Ce-ar fi, tocmai cînd iese locomotiva din fabrică, să se poticnească cineva de șine? Atunci el s-ar năpusti și ar...

Ridicol. Paznicul lăsa conștiincios bariera, cu atîta timp înainte, că șoferii turbau claxonînd. Și pe urmă locomotiva aia cît o jucărie, pufăind ca un pensionar din lulea, mergea atît de încet încît pînă și un melc ar fi avut timp să se dea la o parte. Ridicol. Și în definitiv de ce simțea el în dimineața asta nevoia să facă ceva extraordinar? De unde și pînă unde? Lumina asta, zăpezile astea fantastice, atmosfera asta plină de-o așteptare solemnă, înfiorată, îi strecuraseră în suflet ațîțarea și vraja marilor elanuri? Ori era un simplu joc al imaginației... Un joc

sterp. Poate că tocmai de aceea plăsmuia atîtea întîmplări eroice, fiindcă în realitate nu era în stare de nimic neobișnuit, rămînînd mereu un nehotărît, un visător, un...

Cugetările acestea îl indispuseseră. Încetini pasul. Spulbera zăpada cu bocancii ca un buldozer. Și cînd dădu colțul pe Cojocarilor îi văzu. Înlemni, neștiind ce să facă. Dar nu mai avea ce să facă decît să-i întîmpine, să meargă spre ei, fiindcă și ei îl văzuseră, strigau, făceau semne.

— Mă, Dinule, izbucni un glas pițigăiat, al lui Corcodel pesemne, mă Dinule, ce tot îi dădeai zor că nu vine Ștefan? Ce ne tromboneai, mă?

— Ura, Ștefane!

— Hă, hă, hă, se hlizi altul, uite la el, și-a luat și patinele! Mă, Ștefane, crezi c-o să mai ai energie să te dai pe gheață după aia?

Mormăi ceva nedeslușit, silindu-se să zîmbească. Se amestecă în grup. Erau destui, poate treizeci, și de la școala lor și de la cea vecină, 21. Dinu se prefăcu că-și înnoadă șireturile, ca să rămînă în urmă, înțelese de ce, aproape că nu mai era nevoie să-i facă semn. Abia cînd ceilalți se depărtară puțin, Dinu se uită la el cu coada ochiului:

— Ascultă, de ce-a fost nevoie să inventezi toată povestea cu...

— Pe onoarea mea că n-am inventat nimic.

— Stai. Stai nițel. Poate că cine știe unde mă gîndeam eu atunci și n-am înțeles bine. Ai spus tu că te duci la Pitești, cu tatăl tău, fiindcă ai un unchi bolnav, acolo, și vrea să te vadă?

— Am spus.

— Va să zică ai spus, nu mi s-a părut mie. Și?

— Aseară a dat unchiu-meu telefon. S-a făcut bine. Avea musafiri și era vesel. «Dacă m-am făcut bine, ce să mai umblați pe frigul ăsta?» Tata l-a ocărît nițel, pe urmă a rîs. Asta-i tot.

— Deci aseară știai. Știai că nu mai pleci la Pitești. Și ce ți-ai zis? Ia să mă duc eu mîine la patinaj...

— Ihîm.

— Mă rog. Acuma, dacă s-a întîmplat așa, dacă te-ai întîlnit cu noi, ghinionul tău.

Dinu zîmbi. Nu era un zîmbet răutăcios. Ștefan era convins că n-o să le spună celorlalți adevărul. Dar își simți inima strînsă fiindcă știa: știa că prietenul ăsta al lui, cel mai bun prieten, nu uită cu una cu două. Nu, n-o să-i scoată ochii, n-o să-i amintească niciodată, nici măcar în treacăt... Dar de cîte ori o făcea fiartă, ca acuma, de exemplu, Ștefan știa, simțea fără greș că în ființa lui Dinu, undeva, într-un colțișor, s-a așternut o umbră, s-a ridicat un zăgaz mîhnit, întrebător și asta îl umpluse totdeauna de neliniște, ar fi făcut orice ca să șteargă umbra aceea din sufletul prietenului.

Merseră o vreme în tăcere. O fată din grup se opri să-i aștepte:

— Hei, ce-i cu voi, de ce-ați rămas în urmă? Sau aveți secrete?

— Ce secrete? Vorbeam așa... Ștefane, ea e Liliana, verișoara mea. Învață la 21.

Liliana? Păi... Sau cine știe... Să fie doar o coincidență? Nu, nu voia să creadă asta. Îi găsise numele în zăpezi. Iar acum... Fata țopăia pe lîngă el, poalele paltonului lung îi fîlfîiau ca niște aripi albastre. Dinu se depărtase. Își luă inima în dinți:

— Spune-mi, stai pe lîngă parc?

— Da, aproape. De unde știi?

— Nu știu. E o presupunere. Ai fost azi dimineață acolo?

— În parc? Nu. Ce să caut? Asta-i tot o presupunere?

— Da. Mi se păruse că te-ai iscălit pe zăpadă.

Fata ridică din umeri, disprețuitoare:

— Phe! N-am obiceiul. Numai puștii care de-abia au învățat alfabetul se iscălesc peste tot.

Ștefan îndrăzni s-o privească. Abia acum. Sigur. Nu putea fi aceeași fată, cum îi trecuse prin minte... Era măruntă. N-avea plete aurii. Niște buclișoare negre și țepene ca sîrma îi împodobeau tîmplele, avea ochi rotunzi, ca doi nasturi cafenii. Se simți părăsit, nedreptățit.

— Va să zică ești cel mai bun prieten al lui Dinu.

— De unde știi?

— Mi-a spus. Mie îmi spune tot. Îl examină atentă cu nasturii ei cafenii, abia acum văzu că au cerculețe aurii pe margine: Doar atîta că te credeam mai... dar nu te superi... te credeam așa, mai slăbuț. Nu știu cum îmi făcusem eu ideea asta. Dar văd că ești solid.

Ștefan își îndreptă fără voie umerii.

— Da' de ce umbli așa? O să răcești.

Fata îi înnodă energică fularul care-i spînzura neglijent.

— Au, mă strîngi de gît!

— Vezi că tot am avut dreptate? Ești prea sensibil.

Rîse. Un rîs mic, sincer, plăcut. Ștefan șovăi: Și dacă totuși e ea? Dacă a mințit? Nu-i exclus. Da' deloc. Ființele astea romantice își ascund uneori cu grijă micile taine, vor să pară cît mai serioase, mai nepăsătoare. Dacă a mințit?

Ajunseseră în spatele gării, cotiră la stînga, către rampa de mărfuri. În ultimele zile transportul se făcuse greu. În magazii se adunase un munte de lăzi ale fabricii de conserve, care trebuiau expediate urgent. Ei, pionierii, se oferiseră să ajute la încărcatul în vagoane. Veniseră și o mulțime de muncitori din fabrică, deși era ziua lor liberă.

— Copii, ăsta-i sectorul vostru. Lădițele nu-s grele, dar aveți grijă...

Tovarășul Mateescu, șeful gării, care intimida pe toată lumea cu chipiul lui roșu și cu mustața lui zbîrlită, fioroasă, alerga de colo-colo cu o cană de ceai în mînă și era de mirare cum izbutea să nu verse nici o picătură, dar pesemne ceaiul se răcise de tot și n-avea să-i mai folosească cine știe cît la răgușeala care-l făcea să gîfîie ca o locomotivă veche.

Într-adevăr, lădițele nu erau grele. La început, drumul pînă la rampă și înapoi, forfota aceea, fu însoțită de glume, de-o veselă gălăgie, ca un joc mai puțin obișnuit. Dar de la un timp se făcu liniște. Oboseau. Mai întîi, Ștefan numărase lădițele. Nu le mai număra. Erau al naibii de multe. Începuse să-l cam doară umărul, mușchii încordați. Și era frig, strașnic de frig, cu toate că soarele, frumos și amăgitor, al acelei dimineți, făcea să scînteieze zăpezile pînă departe.

— Nu ți-au înghețat mîinile?

Tresări. Nu putea să apuce bine lădițele și lepădase, cine știe pe unde, mănușile lui roșii, cu un singur deget.

— Ba da, ți-au înghețat. Sloi. De ce-ai scos mănușile?

Îi luase mîinile într-ale ei, ca pe niște păsări fără cuib. Dar poate că furnicătura aceea plăcută, ciudată, nu izvora doar din palmele ei care-i încălzeau degetele amorțite, ci și din ochii ei cu cerculețe aurii, ca doi nasturi mari cu cerculețe aurii.

Nu-și mai puse mănușile. Ce nevoie avea de ele? Mîinile lui erau calde. Fierbinți. Și parcă nu-l mai durea umărul cine știe ce. Erau multe lădițe. Afurisit de multe. Și? Se înverșună asupra lor, grăbind tot mai tare pașii, încît omul din vagon bombăni ceva, supărat că nu mai prididește cu așezatul.

— N-ai obosit?

— Eu? Cum să obosesc?

Ghici, or i se păru că ghicește licărul de admirație din privirea fetei și își îndreptă mîndru spatele, umerii trudiți. Îi citise numele în zăpezi. Poate că nu-l scrisese ea însăși, dar mai avea vreo importanță? Ar fi fost gata să spintece un lup, să se arunce în copca de gheață voios ca la ștrand, să oprească o locomotivă să... În loc de asta, căra niște amărîte de lăzi. Atîta putea, atîta făcea. Mai repede. Mai cu inimă, ce naiba. Las' să bombăne omul din vagon. Cîte-or mai fi?

În pragul magaziei rămase buimac. Erau toți acolo, se uitau șmecherește la el.

— De trei ori ura pentru Ștefan!

— Hip-hip...

Ce i-o fi găsit pe-ăștia?

— Record absolut, Ștefane! Ne-ai tăiat.

— Dacă vă spun eu că a cărat o sută! Pe puțin! răcnea Corcodel în extaz. Mă, Ștefane, azi ai fost zmeu, ce mai!

Tovarășul Mateescu sorbi, strîmbîndu-se din ceaiul rece. Apoi mustața i se îmblînzi uimitor:

— Bravo, băiete. Ești tare.

Fata zăpezilor nu zicea nimic. Mînca un sandviș, zgribulită în paltonul ei albastru, lung.

— Vrei, Ștefane?

Luă bucata de pîine cu șuncă și pe cînd mesteca plin de gravitate, ca un șef de trib, întîlni privirea surîzătoare a lui Dinu. Înțelese deodată că umbra aceea din sufletul prietenului nu va dăinui mult. Poate că și plecase.

Galeria CUTEZĂTORILOR

Doina Pologea, elevă la Liceul «Al. Papiu Ilarian» din Tg. Mureș, a devenit cunoscută cititorilor noștri, cu doi ani în urmă, cînd și-a făcut debutul literar la «Atelierul fanteziei», anunțîndu-se ca o autoare de proză literară cu perspective promițătoare. Împreună cu alți tineri și foarte tineri autori de literatură, Doina Pologea face parte din pleiada tinerilor talente ale revistei «Cutezătorii». Asemenea tovarășilor ei de lucru, Doina Pologea a răspuns cu promptitudine invitației pe care o facem cititorilor noștri de a participa în număr cît mai mare și cu lucrări valoroase la concursul «Galeria Cutezătorilor».

VECINA NOASTRĂ, EROINA

Așteptam de mult timp să înceapă. rămăsesem cu capetele plecate. poate că ea ne cerceta acum cu ochii aceia senini, nefiresc de senini, sau voia doar să lase să curgă multe gînduri înainte de a spune ceva. Mi-era parcă teamă de privirea aceea. abia am îndrăznit să-mi ridic capul și atunci ea începu să vorbească rar, în curgeri domoale:

— Voi ați zburat vreodată, copii?... A fost visul meu fierbinte. Eram elevă și, înainte de ore, în fiecare dimineață priveam plutirea avioanelor în jurul aeroportului... zborul acela învolt si pur ca un dans de păsări albe care iau cu ele vînturile, vînturi nebunești... Atunci mi-am dorit să zbor și eu... Cînd, peste ani, primeam brevetul de pilot, nici măcar n-am mai putut să mă bucur. Urcam în avion singură la comenzi, îmblînzisem pasărea mea albă, zburam și eu... și era război...

Vorbele curgeau mai departe, alunecau spre inimile noastre, se spărgeau undeva, în afund. Vocea era blîndă, cu ondulații grave. Unde mai auzisem vocea asta? M-am uitat pe rînd înspre Răducu (era emoționat, își tot sucea inelul cravatei roșii cu tricolor), apoi spre Mariana care-și cuprinsese obrajii în palme, spre Pușa...

— Va trebui să găsim un loc, hotărîse ea atunci un loc cu iarba moale și deasă.

— Și-ai să ne arăți și nouă?

— O să vă arăt!

— Și-o să învățăm și noi?

— O să învățați! Tot ce știu eu o să învățați.

Noi ne bucurăm. Eram prietenii ei. Pușa e o mare atletă și tocmai își pregătea exercițiile pentru un concurs de gimnastică la sol. Dar și noi trebuia să devenim mari atleți.

Am găsit și locul căutat: o grădiniță cu multă iarbă și ronduri de flori roșii, de la marginea blocului. Acolo, Pușa ne demonstra dificilele-i exerciții. Noi o urmam făcînd fel de fel de tumbe. Răscoleam iarba, striveam florile. Atunci, de sus, de la balcon, se auzi o ușă scîrțîind și peste balustradă se aplecă o femeie cu chipul frumos. Credeam că va țipa la noi. Dar ea ne dojenea doar, blînd. Spunea:

— De ce striviți voi florile, copii? ...De cîte ori văd un om călcînd o floare, am o senzație ciudată: mi se pare că de sub talpa lui va începe cineva să țipe...

În iarna aceea, am luptat din greu pentru eliberarea Cehoslovaciei, prin nămeți și frig. Eram în munți. Spre primăvară am coborît la cîmpie... N-o vedeam încă, dar o simțisem de departe după mirosul primelor flori. Un soldat a spus că numai la el acasă mai miros florile atît de frumos... Îmi amintesc ceasurile dinaintea atacului, soarele răsărind palid și șters... oare cum o fi răsărind la noi în țară? Pe urmă locotenentul a început să vorbească, fraților, a spus. bătălia asta ar putea să fie ultima, apoi ne vom întoarce acasă. Trebuie să învingem ca să ne putem întoarce!

Trebuie să învingem ca să ne putem întoarce!

Și cuvîntul a trecut din gură în gură: acasă!... acasă!... suna atît de frumos încît durea... I-am văzut apoi pe oamenii aceia aruncîndu-se asupra inamicului. Eroismul? Pînă atunci crezusem că lipsa fricii, teamă de moarte și atît. Abia acum înțelegeam că e mai mult, mult mai mult, o sete de libertate, și dorul acela imens, cumplit, arzător, dor de țară...

Am privit a doua zi cîmpul. Iarba era strivită, și-n ea, mormane de trupuri. Dar tot am mai simțit ridicîndu-se în aer mirosul florilor roșii, mirosul cîmpurilor de-acasă, și-atunci am înțeles că învinsesem...

Femeia s-a oprit din povestit. Cununa de păr alb-castaniu i se înclină frumos pe frunte.

...Nicăieri nu era iarba mai deasă și mai moale ca acolo, nicăieri florile nu miroseau mai puternic. Devenise locul nostru preferat de joacă. Încercam să ferim rondul de flori, dar tot mai striveam cîte o tulpină. Aruncam atunci priviri furișe spre balcon, de unde chipul acela ne privea mustrător. Și plecam. Dar reveneam după un timp, uitam repede prezența femeii de pe balcon. Pe care o cunoscusem abia acum, în timpul adunării de detașament: Viorica Olteanu Dunca, sublocotenent veteran din războiul antifascist.

— Dar e vecina noastră! sărisem noi privind-o cu mîndrie. Doar cînd i-am zărit ochii senini ațintiți asupra noastră, ne-am aplecat, pe rînd, capetele.

— Cum o să ne mai uităm în ochii ei?

— Ne va ierta vreodată?

— Poate ar trebui un gest, să încapă în el toate gîndurile noastre frumoase, să ne spele greșeala...

— Un gest măreț, sublim?

— Poate totuși un gest obișnuit...

— ...un gest simplu și grăitor...

*

Astăzi am plivit cu întregul detașament, alături de vecina noastră, toată curtea dintre blocuri. Pînă la primăvară, sîntem convinși, vor crește aici cele mai frumoase flori roșii de pe pămînt.

DOINA POLOGEA

FERESTRE
DESCHISE
SPRE LUME

ŞOSEAUA TRANS-SAHARIANĂ

În Sahara, cel mai mare deşert al planetei (peste şapte milioane km p) se desfăşoară în prezent lucrările la una dintre cele mai dificile autostrăzi din lume — o uriaşă panglică de beton şi asfalt care va măsura în final peste 3200 km: şoseaua transsahariană. O şosea care va traversa întregul pustiu saharian, pentru a stabili o legătură directă între localităţile de pe coasta Mediteranei şi ţările Africii centrale. Proiectul reprezintă un deziderat mai vechi, abandonat în mai multe rînduri din cauza greutăţilor de realizare.

Proiectul acestui uriaş «ax al civilizaţiei» care va face posibilă comunicarea între localităţile situate la mari depărtări,

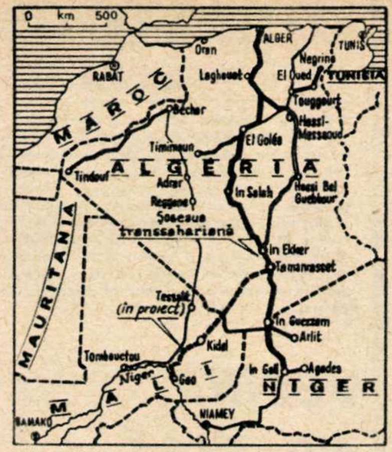

răspîndite pe întinderile fără de sfîrşit ale nisipurilor pînă nu de mult străbătute numai de caravane, prevede o cale directă care să unească Algerul de localitatea Agadés din Niger, o altă bandă urmînd să atingă localitatea Gao din Mali. O lucrare temerară care, aşa cum au apreciat specialiştii, necesită, pe lîngă o uriaşă cantitate de materiale şi un efort deosebit. În afara problemelor extraordinar de dificile impuse de climă, constructorii au trebuit să ţină seama şi de problemele de nivel, pentru că Sahara constituie o lungă suită de dune de nisip, al căror profil se modifică uneori pe nesimţite din cauza vînturilor. Dunele sînt adesea întretăiate de şiruri de stînci, iar spre extremităţile autóstrăzii ele sînt barate de munţi de roci dure.

Lucrările au început de la cele trei capete — Algeria, Niger, Mali, însă au avansat mult mai repede pe teritoriul algerian, unde constructorii au şi terminat porţiunea pînă la localitatea In Salah, adică 1281 de kilometri. De multe ori, panglica de beton a şoselei a trebuit să părăsească linia dreaptă şi să execute curbe largi. Au fost prevăzute chiar şi cîteva viaducte.

În inima Saharei, în ţinuturi în care nu pătrundeau nici caravanele de cămile, constructorii se înfruntă cu craterele şi «ciupercile» uriaşe de piatră care dau deşertului aspectul unui peisaj selenar. Primii care au semnalat aceste ciudăţenii ale deşertului au fost aviatorii, iar întîia descriere a făcut-o Antoine de Saint Exupéry (autorul tulburătoarei povestiri despre Micul prinţ) care a fost nevoit să aterizeze în mijlocul pustiului, pe platforma unei asemenea ciuperci.

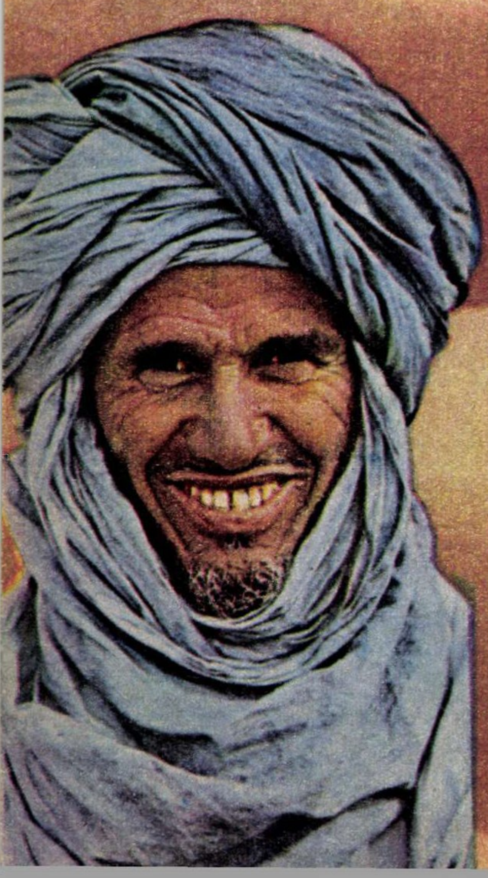

Înainte de trecerea la realizarea proiectului au trebuit mai mulţi ani de studii pentru stabilirea modalităţilor practice de depăşire a greutăţilor. Lipsa de piatră rezistentă şi de pietriş pentru construcţia terasamentului, dar mai ales lipsa de apă, fără de care compresarea diferitelor straturi de pămînt nu putea fi imaginată în sistemul clasic de construcţie a drumurilor, păreau dificultăţi de nerezolvat. Pentru a învinge aceste greutăţi s-au studiat rocile existente pe parcursul traseului, experimentîndu-se comportarea lor la diferite testări. Au fost efectuate, de asemenea, numeroase foraje pentru a găsi apă.

Lucrările ce se desfăşoară pe teritoriul algerian au fost încredinţate tinerilor din Serviciul Naţional. În haosul grandios al peisajului hoggarian, gigantice buldozere, excavatoare şi tractoare pe şenile răstoarnă pentru prima oară pămînturile neumblate ale acestui ţinut. Se lucrează de dimineaţa pînă seara, învingîndu-se cu succes şi curaj obstacolele deşertului. Mijloacele mecanizate îi ajută pe constructori să avanseze zilnic cu 750 m, în condiţiile unor furtuni de nisip adesea sufocante. Cazarea muncitorilor ridică uneori probleme deosebit

de dificile, amplificate de lipsa aşezărilor umane. De pildă, pe o distanţă de 500 km între In Salah şi Tamanrasset (considerată ca poarta Saharei) nu există decît o casă ruinată şi un vechi post militar. Temperaturile ridicate din timpul zilei contrastează cu frigul nopţilor cînd picăturile de rouă îngheaţă, favorizînd procesul de transformare a acestora în nisip. Aprovizionarea lucrătorilor se face uneori cu ajutorul elicopterelor şi avioanelor.

Transsaharianul, această şosea supranumită «şoseaua unităţii africane» va face ca vechi puncte de întîlnire a caravanelor — El Golea, În Salah, Tamanrasset să fie atinse rapid cu ajutorul mijloacelor de transport moderne, făcînd posibilă comunicarea, în continuare, cu aşezări din Africa neagră, situate la cealaltă extremitate a deşertului. Datorită importanţei economice a acestei şosele care urmează să fie terminată în 1980, se preconizează ca ea să fie continuată pînă în Guineea şi Nigeria. În final transsaharianul va fi legat de reţelele naţionale ale mai multor ţări africane limitrofe, printre care:Tunisia, Ciad, Maroc, Mauritania şi Senegal.

Prin amploarea lucrărilor, şoseaua transsahariană a fost comparată cu construcţia liniei ferate transsiberiene, apreciindu-se că va constitui un factor de înflorire economică şi culturală de prim ordin al ţinuturilor pe care le traversează.

Ecaterina Roşca

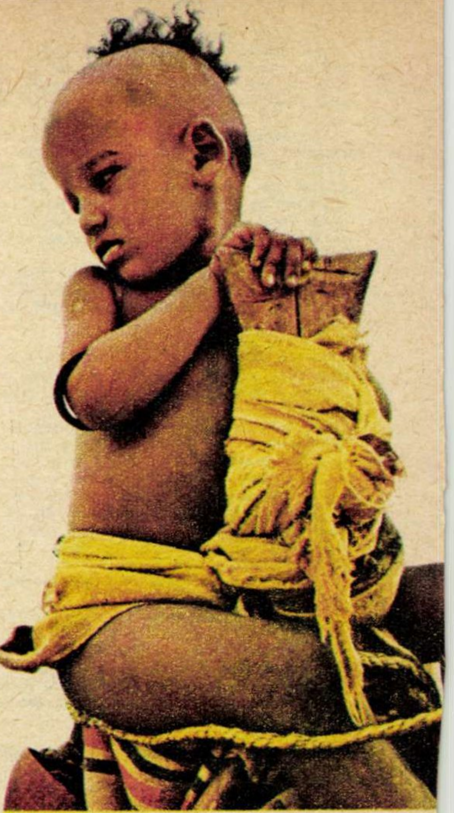

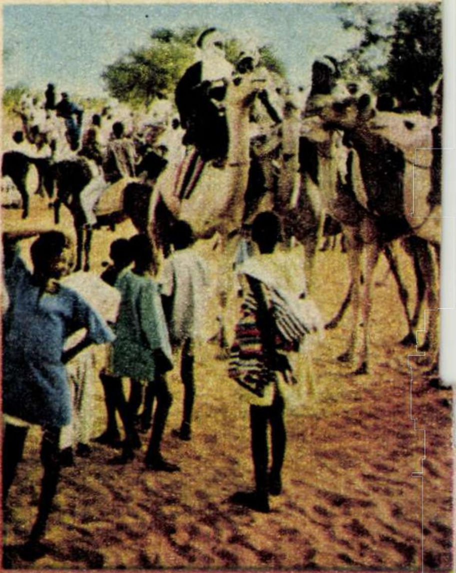

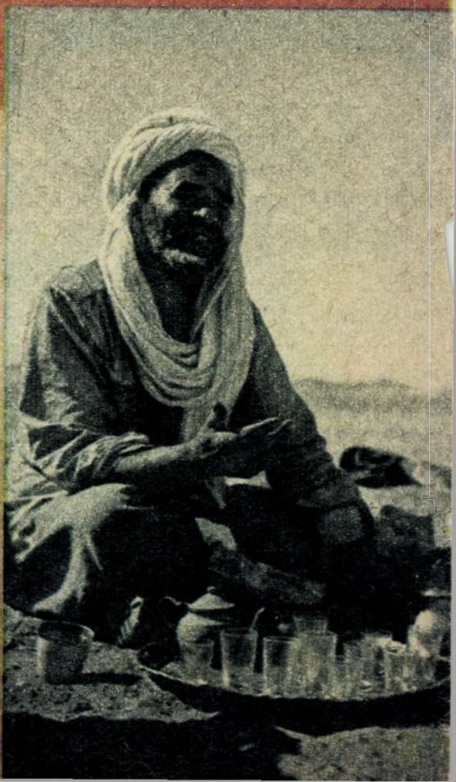

POȘTA REDACȚIEI „CUTEZĂTORII"

un milion de prieteni

- **Pentru că a condus o fată...**
- **Cum scriem**
- **Un comandament de unitate, în impas**

AVEȚI CUVÎNTUL. Carmen Alexiu din cl. a 7-a B, Sc. gen. nr. 2, Brașov: «**Mi-am luat inima în dinți și am hotărît să vă scriu pentru că sînt într-o mare încurcătură**». Carmen e prietenă cu un coleg dintr-a opta și, într-o zi, la cinematograf, acesta a comis «imprudența» de a o lua de mînă conducînd-o printre șirurile de bănci. Niște colegi i-au văzut, capetele li s-au aprins într-o fantezie păgubașă și de atunci cei doi au început să primească tot felul de bilețele anonime care comentau în chip jignitor prietenia lor. Mai fermă, Carmen a întreprins niște investigații, soldate însă cu bănuieli, certuri, plînsete, acuzații mai mult sau mai puțin întemeiate. În cele din urmă, s-a lăsat păgubașă: «**Nu mai am curajul să ies din clasă iar el, în clasa lui, cum spune ceva, cum i se răspunde în bătaie de joc**». Ea nu mai vorbește cu niște colege pentru că, bănuindu-le s-a certat cu ele, băiatul e cam în aceeași situație... iar necunoscuții autori ai biletelor răutăcioase și ai acestei întregi situații anormale torc mulțumiți în călduțul și meschinul lor anonimat. Comentariile, stimați cititori, le las pe seama voastră ● **PRIETENIE ȘI... ORTOGRAFIE. Mirela Samoilă** din cl. a 8-a A, Șc. gen. nr. 81 din București, a primit, în urma unor articole publicate în revista noastră, o bogată corespondență de la colegi din toate colțurile țării. Ea m-a rugat să le transmit că mulțumește tuturor, cerîndu-și scuze că timpul nu-i permite să-i răspundă fiecăruia în parte. Mirela adaugă: «**Mă uimește însă faptul că mulți din cei care mi-au scris (deși comandanți de grupă, detașament și chiar de unitate!) fac multe greșeli de... ortografie! Aș dori, în modul cel mai prietenesc, să le dau următorul sfat: străduiți-vă să scrieți corect. După părerea mea, o scrisoare cu greșeli de ortografie nu-l onorează nici pe autor, nici pe destinatar**». Într-adevăr, scrisul incorect denotă nu numai o cultură firavă, ci și superficialitate, lipsă de politețe ● **CUVINTE ÎNCRUCIȘATE... DAR CUM?** Tovarășul profesor **Nicolae Andrei** din com. Movila — Ialomița, ne semnalează anumite slăbiciuni din unele careuri de cuvinte încrucișate publicate de noi. Îi mulțumesc pentru observațiile competente. E un specialist al genului și conducătorul unui cerc rebusistic pe ai cărui membri îi invităm să ne trimită colaborările lor ● **CINE DE LA CINE IA EXEMPLU?** Tocmai mă pregăteam să vă relatez necazul **Danielei Săuca** din cl. a 7-a B. Șc. gen. Chețani — Mureș (pionierii grupei a cărei comandantă este nu vin cu toții la diferitele acțiuni) cînd mi-a căzut sub ochi scrisoarea **Florinei Ștefănescu,** comandanta unității de la Șc. gen. Dedulești, Morărești — Argeș. Și ea se plînge că niște pionieri «**nu respectă programul de activități**» dar — incredibil — de astă dată e vorba de... «**pionierii din comandamentul unității. Ce le pot face? Să-i fac să înțeleagă că sînt pionieri? Dar ei ar trebui să știe asta mai bine decît oricine. Să-i criticăm prin brigada artistică de agitație?**» În cazul Danielei, aș putea să spun: folosește ajutorul pe care ți-l poate da comandamentul detașamentului. Dar în cazul Florinei, ce să mai spun? Să ceară ajutorul... comandamentului unității **care el însuși** nu-și vede de treabă? «**Vă rog pe dumneavoastră să-mi dați sfatul cel mai bun**» încheie Florina. Eu cred că «sfatul cel mai bun» va trebui să-l dea adunarea unității voastre de pionieri! ● Si acum, MULȚUMIRI tuturor cititorilor care au felicitat redacția cu prilejul Anului Nou. La rîndul nostru le transmitem «La mulți ani», sănătate și succese atît de multe încît să umplem toată revista scriind despre ele!

Ovidiu Zotta

DETAȘAMENTE ABONATE INTEGRAL LA «CUTEZĂTORII»

Detașamentul clasei a 6-a, **Șc. gen. Țețchea-Bihor.**

Detașamentul clasei a 6-a B, **Șc. gen. 1, Bicazu-Ardelean, Neamț.**

Detașamentul clasei a 3-a A, **Șc. gen. Goranu — Vîlcea.**

O știre «de ultimă oră»: **la Școala generală Braniștea, Oinacu — Ilfov, CINCI detașamente s-au abonat** integral **la «Cutezătorii», respectiv clasele a 6-a A,** a 5-a,a6-a **B, a 7-a A și a 7-a B! Felicitări!**

Toate aceste detașamente — și altele care vor apărea ulterior în revistă — vor primi o **Diplomă specială** din partea redacției.

TRAGEREA LA SORȚI A PREMIILOR CONCURSULUI C.E.C. «CINE ȘTIE... RĂSPUNDE»

În ziua de 23 decembrie 1975 în sala Teatrului pentru copii și tineret «Ion Creangă» din Capitală, a avut loc tragerea la sorți a premiilor acordate participanților la concursul pentru elevi «Cine știe, răspunde», organizat de Casa de Economii și Consemnațiuni cu prilejul Săptămînii economiei din acest an.

PREMIUL I, constînd din 10 seturi de cecuri de economii școlare în valoare de 500 de lei, a fost obținut de elevul Ștefănescu Daniel din Pitești.

PREMIUL II, constînd din cecuri de economii școlare în valoare de 300 lei, a fost acordat elevului Tătar Emil din Zalău;

PREMIUL III, constînd din cecuri de economii școlare în valoare de 200 lei, a fost obținut de elevul Pîrva Ion Nicolae din Deva.

Au mai fost atribuite 50 de mențiuni constînd din cercuri de economii școlare în valoare de cîte 50 de lei fiecare.

„Așa NU!" spune semaforul

PE ADRESA COMISIEI!

Poate nu știu tovarășii din acea comisie — pentru care se strînseseră la liceul C.A. Rosetti din Capitală toți copiii dornici să participe la selecționarea micilor artiști pentru faza municipală a festivalului cultural-artistic.

Poate nu știu ce nerăbdători erau copiii aceia, care, de luni de zile, puseseră în scenă două piese de teatru — una, scrisă chiar de-un elev al liceului — ce nerăbdători, emoționați și ce bine pregătiți, pentru «a ieși bine», ei, și mai ales, **școala lor,** la selecționare.

Poate nu știu de cîte ori în așteptarea comisiei și-a spus poezia «Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie» — pioniera Cristina Badea, de cîte ori și-a repetat rolul cu emoția apropiatei «confruntări» Florin Ionescu.

Poate nu știu cum, pe măsură ce trecea timpul — o jumătate de oră, o oră, încă o jumătate, încă—copiii, profesorii, părinții își transformau emoția, emoția frumoasă a așteptării, a anticipării succesului, în mîhnirea stupefiată a unei situații dată peste cap.

Unde este comisia? Era acum un sfert de oră la Școala generală nr. 186 — zicea că vine în 15 minute, apoi în alte 15 minute.

«Mamă! nu mai vin?» — întrebă, contrazisă dur în entuziasmul și speranțele ei, o fetiță.

...Dar comisia n-a mai venit. Zeci de fețe triste de copii, după două ore de așteptare, s-au întors acasă. Fiecare cu tristețea lui, dar mai ales, cu tristețea tuturor: școala lor fusese **eliminată astfel pe nedrept** din competiție — adică dintr-un festivel al talentelor și al bucuriilor.

Scriem toate acestea gîndindu-ne că poate comisia de selecționare a sectorului 1 care-și anunța misterios sosirea iminentă la Liceul C.A. Rosetti — nu le știe. Și mai ales, cu speranța că dacă în ziua aceea de 18 decembrie 1975 nu putea fi găsită cu telefoanele, scrisoarea noastră o va găsi acum.

ÎN CE SE MĂSOARĂ... HĂRNICIA?

«In fapte» vor răspunde în cor toți pionierii țării și nu va fi nevoie de alte dovezi decît «semnăturile» lor pe atîtea realizări: în școală, în afara ei — dintre care multe au apărut în paginile revistei noastre. O asemenea faptă e și gardul care împrejmuiește Școala generală nr. 9 din Ploiești.

Toate bune și frumoase, dar pentru gardul acesta s-au cheltuit — după relatarea colegilor noștri de la subredacția Casei pionierilor — 5 000 ore muncă. După relatările de la școală însă «numai» 2 000! Mă rog, să trecem peste această «mică» diferență iscată de entuziasmul condeiului — din păcate, cam frecventă, cam prea răspîndită — dar calculul, oricum ne pune în fața unei nedumeriri.

Frumos gardul cu pricina — ciment și fier — copiii au contribuit efectiv la construirea lui — dar de ce atîtea ore cheltuite (5 000 sau 2 000)? Nu cumva, din prea mult zel am suprarotunjit cifrele — sau organizarea și calculul timpului n-au fost destul de bune?

Ilie Traian

ÎNTÎMPLĂRI CU MINITEHNICUS desene de NIC NICOLAESCU

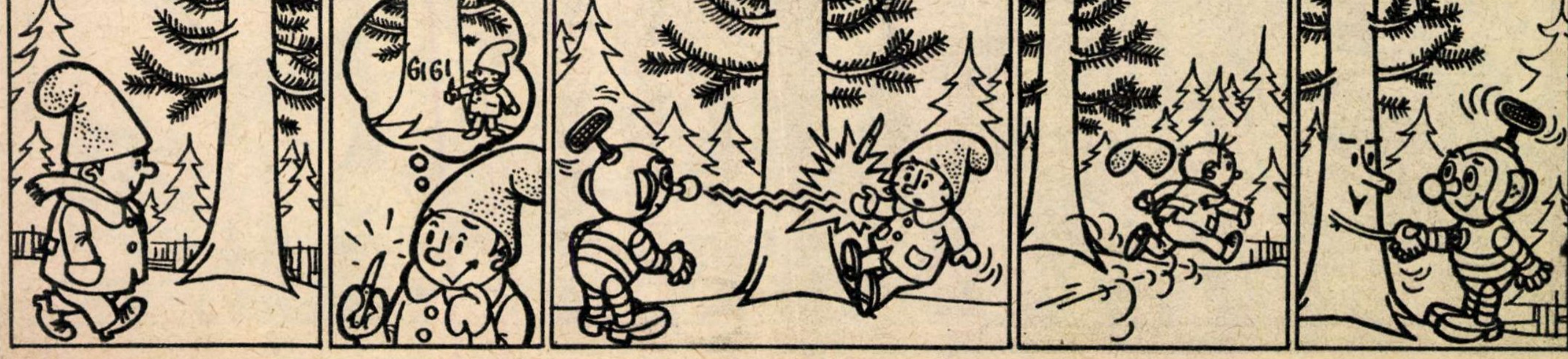

DOROBANȚII 10

Scenariu:
DUMITRU ALMAȘ
Desene:
VIORICA MIHĂESCU

DEȘI ERA ÎNCERCUIT ȘI ASEDIAT ÎN ÎNTĂRITURILE DE LA PLEVNA, OSMAN PAȘA, CU MIILE LUI DE SOLDAȚI NU VOIA TOTUȘI CU NICI UN PREȚ SĂ SE PREDEA. NĂDĂJDUIA CA ARMATELE OTOMANE DIN RAHOVA, VIDIN ORI SMÎRDAN SĂ-I VINĂ ÎN AJUTOR, SĂ-I AJUTE SĂ DESPRESOARE PLEVNA ȘI SĂ-L SALVEZE. DAR ROMÂNII AU ÎNFRÎNT TOATE TRUPELE SULTANULUI ȘI AU ELIBERAT CETĂȚILE DE LA DUNĂRE. ÎN VREMEA ASTA LA PLEVNA, ROMÂNII DĂDEAU LUPTE MAI ÎN FIECARE ZI. PRINTRE OSTAȘI SE AFLĂ IAR SERGENTUL ȘI PENEȘ, TOT SUB ORDINELE LUI MOISE GROZEA, ÎNAINTAT ACUM LA GRADUL DE MAIOR.

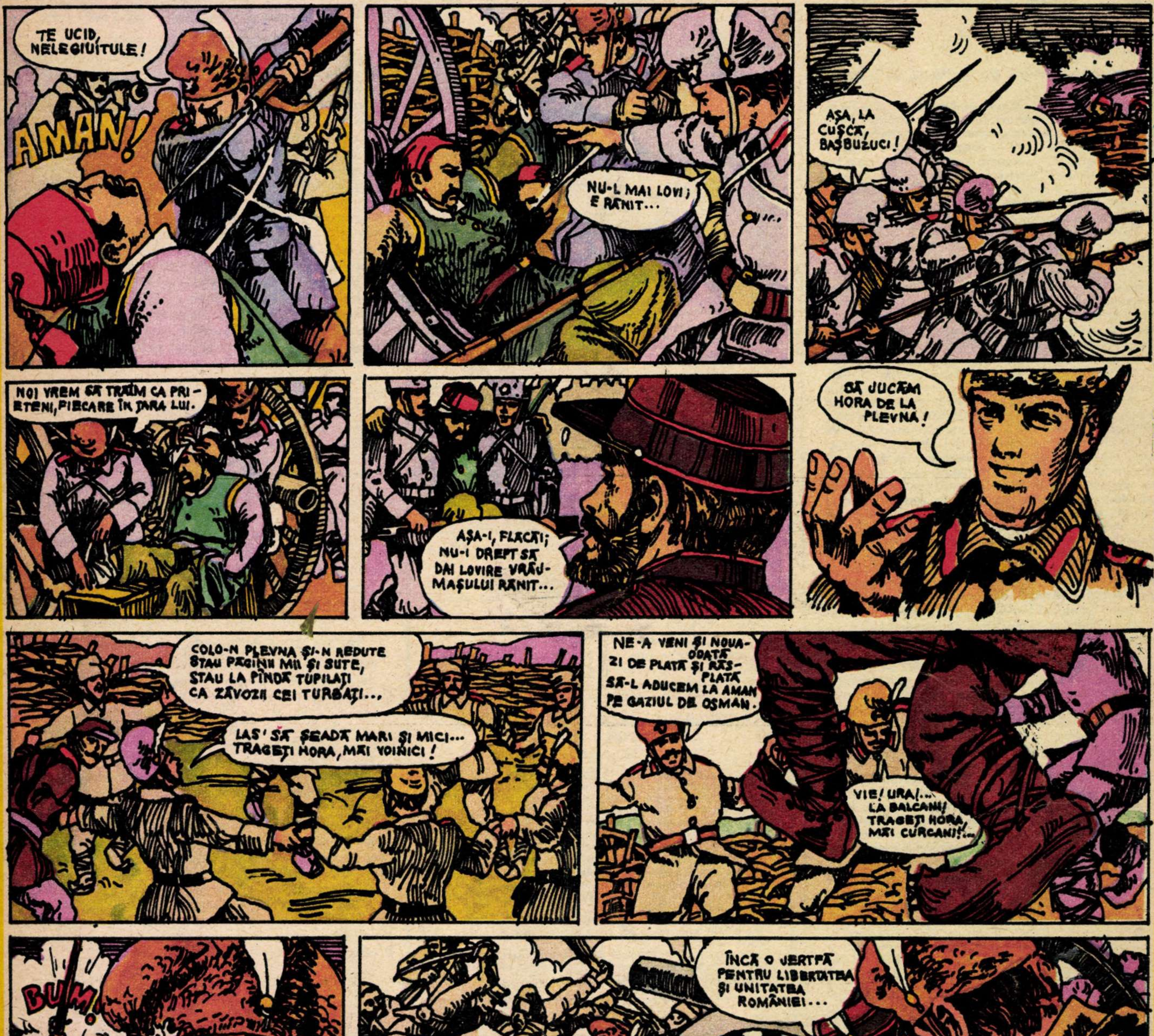
TE UCID, NELEGIUITULE!
AMAN!
NU-L MAI LOVI; E RĂNIT...
AȘA, LA CUȘCĂ, BAȘBUZUCI!
NOI VREM SĂ TRĂIM CA PRIETENI, FIECARE ÎN ȚARA LUI.
AȘA-I, FLĂCĂI; NU-I DREPT SĂ DAI LOVIRE VRĂJMAȘULUI RĂNIT...
SĂ JUCĂM HORA DE LA PLEVNA!
COLO-N PLEVNA ȘI-N REDUTE STAU PĂGÎNII MII ȘI SUTE, STAU LA PÎNDĂ TUPILAȚI CA ZĂVOZII CEI TURBAȚI...
LAS' SĂ ȘEADĂ MARI ȘI MICI... TRAGEȚI HORA, MĂI VOINICI!
NE-A VENI ȘI NOUA-ODATĂ ZI DE PLATĂ ȘI RĂSPLATĂ SĂ-L ADUCEM LA AMAN PE GAZIUL DE OSMAN.
VIE! URA!... LA BALCANI! TRAGEȚI HORA, MĂI CURCANI!...
BUM!
LA LUPTĂ IAR, BĂIEȚI!...
ÎNCĂ O JERTFĂ PENTRU LIBERTATEA ȘI UNITATEA ROMÂNIEI...
VA URMA

Prezentarea artistică: ALBIN STĂNESCU
Tehnoredactor: NIC. NICOLAESCU
REDACȚIA: Piața Scînteii nr. 1, București 33 Telefon: 17.60.10
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scînteia» ● TIPARUL: C.P.C.S.
Abonamente – prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Din străinătate:
ILEXIM – Departamentul export-import presă, București, Calea Griviței nr. 64–66.
P.O.B. 2001, telex: 011631

● Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU ● Redactor-șef adjunct: OVIDIU ZOTTA ● Secretar general de redacție: IOAN DONCA

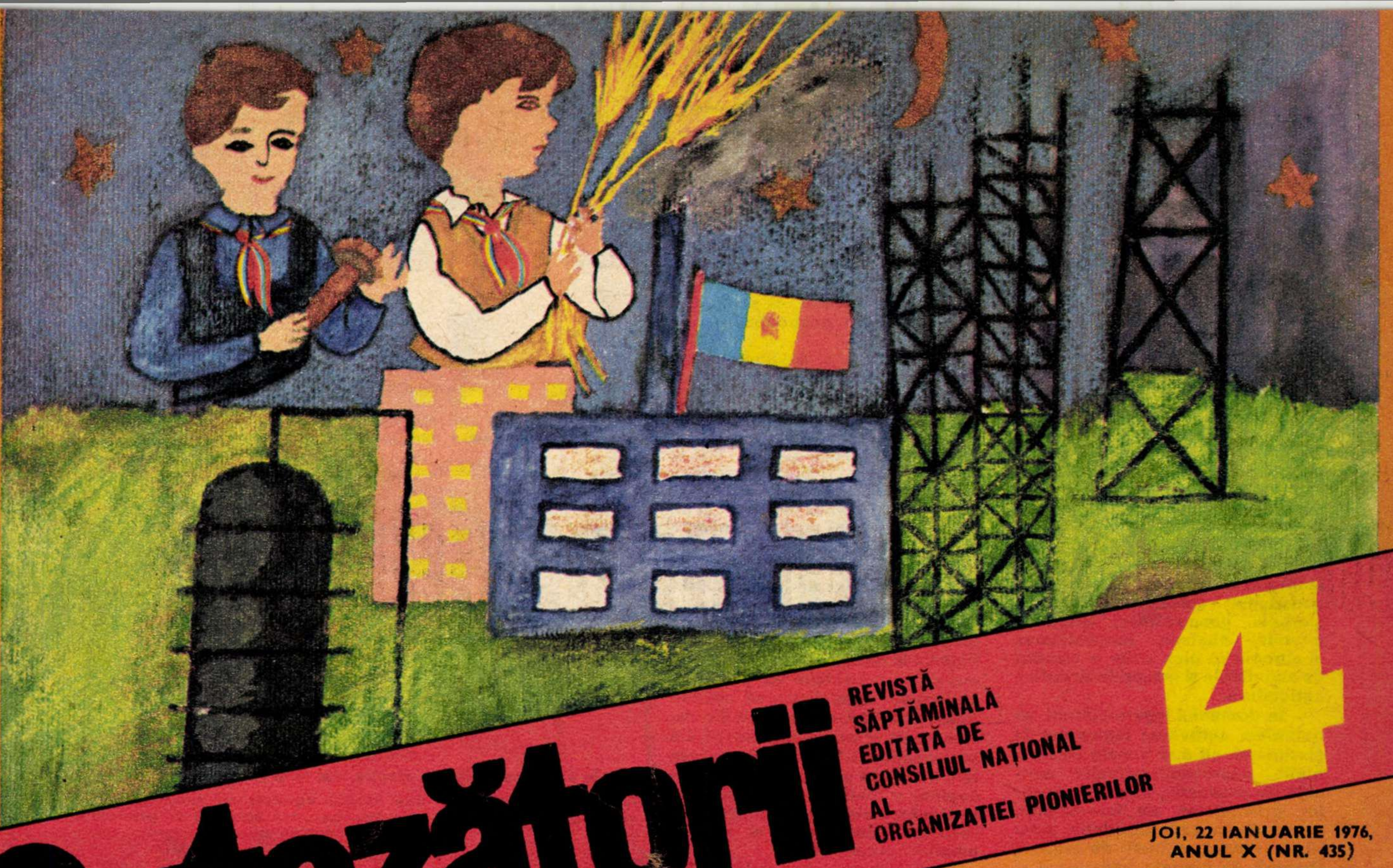

«Creştem odată cu ţara» desen de Viorica Viţă, comuna Soveja, Vrancea.

Cutezătorii

REVISTĂ
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAŢIONAL
AL
ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

4

JOI, 22 IANUARIE 1976,
ANUL X (NR. 435)

12 PAGINI, 1 LEU

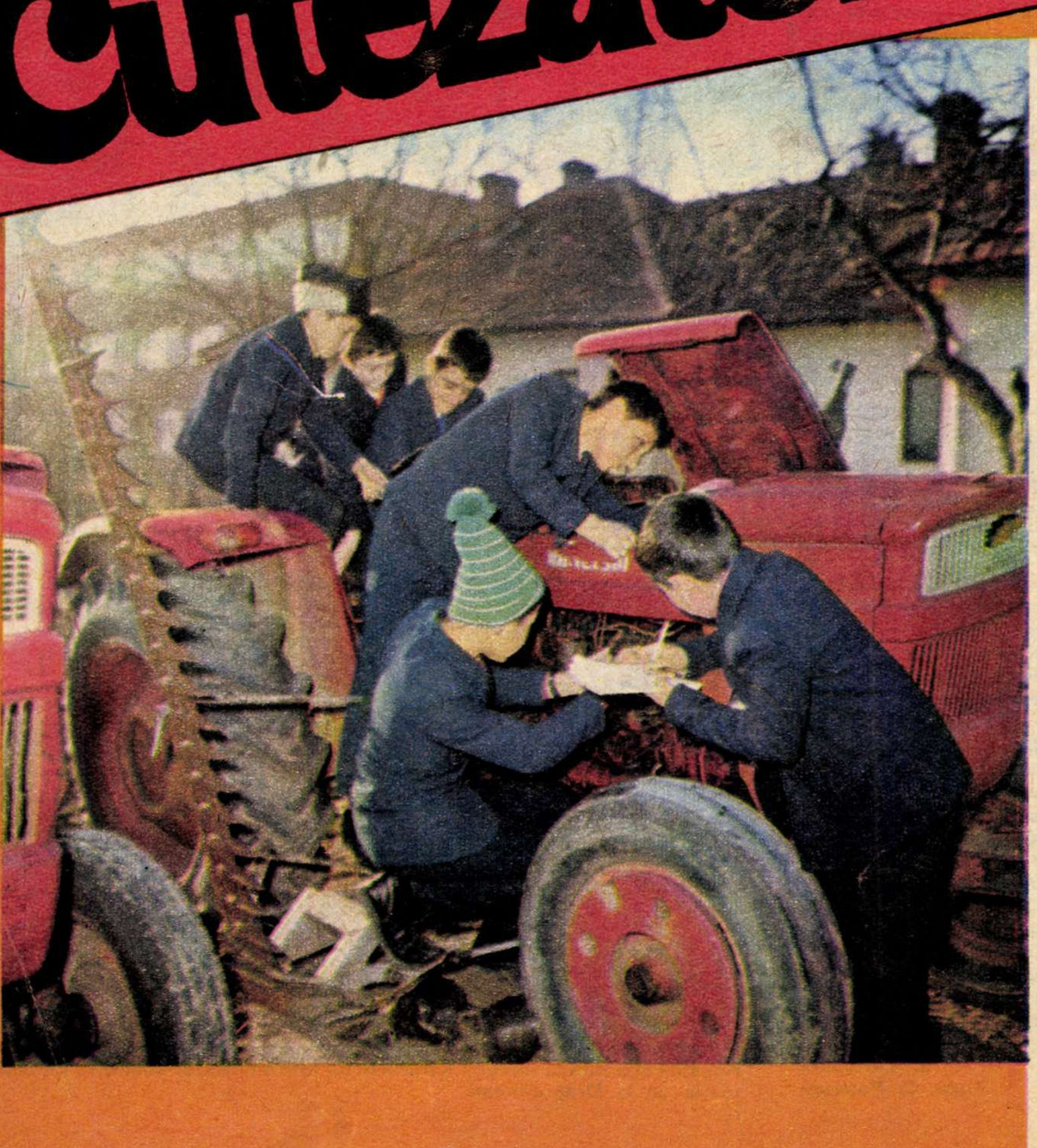

Foto: Constantin Popescu

CĂTRE TOATE MICROCOOPERATIVELE AGRICOLE DE PRODUCŢIE ALE PIONIERILOR ŞI ELEVILOR

CHEMAREA

ADRESATĂ DE CONSFĂTUIREA REPUBLICANĂ A PIONIERILOR ŞI ELEVILOR UTECIŞTI, PREŞEDINŢI AI MICROCOOPERATIVELOR AGRICOLE DE PRODUCŢIE

Noi, pionierii şi elevii utecişti, preşedinţi ai microcooperativelor agricole de producţie, întruniţi în cadrul unei Consfătuiri republicane la Liceul agroindustrial din comuna Dragomireşti, judeţul Ilfov, am analizat cu exigenţă şi răspundere rezultatele obţinute la învăţătură şi muncă, activităţile desfăşurate în cadrul microcooperativelor agricole de producţie, sarcinile ce ne revin în lumina istoricelor hotărîri adoptate de Congresul al XI-lea al P.C.R. pentru edificarea societăţii socialiste multilateral dezvoltate, a indicaţiilor cuprinse în Cuvîntarea rostită, la şedinţa festivă de deschidere a Forumului tineretului, de către tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretarul general al Partidului Comunist Român.

Conştienţi de răspunderea ce ne revine în pregătirea temeinică pentru viaţă, pentru educarea noastră comunistă, revoluţionară, prin muncă şi pentru muncă în spiritul normelor eticii şi echităţii comuniste, noi, pionierii şi elevii utecişti, participanţi la consfătuire, adresăm Chemarea, acum la începutul unui nou plan cincinal — cincinalul revoluţiei tehnico-ştiinţifice, — tuturor pionierilor şi elevilor utecişti din microcooperativele agricole de producţie, de a participa şi mai activ, pe măsura capacităţii şi puterii noastre, la înfăptuirea programului partidului cu privire la continua dezvoltare şi modernizare a agriculturii noastre socialiste.

(Continuare în pag. 2)

CHEMAREA

ADRESATĂ DE CONSFĂTUIREA REPUBLICANĂ A PIONIERILOR ȘI ELEVILOR UTECIȘTI, PREȘEDINȚI AI MICROCOOPERATIVELOR AGRICOLE DE PRODUCȚIE.

(urmare din pag. 1)

— Pionierii și școlarii, elevii uteciști să-și sporească răspunderea față de propria lor pregătire teoretică și practică, să cultive în permanență atitudinea de respect și prețuire față de munca fizică, față de făuritorii bunurilor materiale și spirituale, conștiința necesității de a se pregăti cît mai temeinic pentru muncă și viață.

— Pe baza experienței acumulate, cu sprijinul cooperativelor agricole de producție, să înființăm în fiecare comună cel puțin o microcooperativă agricolă, urmărind prin aceasta aplicarea în practică a cunoștințelor teoretice, dobîndirea unor deprinderi aplicative, formarea spiritului cooperatist de muncă și conducere colectivă, educarea simțului gospodăresc, prețuirea avutului obștesc, familiarizarea și apropierea pionierilor și elevilor de activitățile și meseriile specifice agriculturii.

— În domeniul legumiculturii, să extindem cultivarea legumelor în sortimente cît mai variate pe terenurile microcooperativelor agricole de producție, în curțile școlilor, grădinițelor, ale internatelor, să amenajăm sere, răsadnițe, solarii, în scopul obținerii de legume timpurii de calitate superioară și în cantități sporite, să sprijinim părinții în cadrul gospodăriilor individuale în cultivarea și îngrijirea legumelor.

— În domeniul pomiculturii, să participăm la acțiunile de plantări și îngrijire a livezilor de pomi fructiferi și, în funcție de condițiile locale, să înființăm în cadrul microcooperativelor agricole de producție pepiniere pomicole în scopul obținerii de puieți care să fie plantați în livezi, pe marginea șoselelor, pe terenurile degradate, în curțile școlilor și ale gospodăriilor individuale.

— Microcooperatorii, toți pionierii și elevii uteciști, să-și extindă preocupările pentru creșterea animalelor mici, a familiilor de albine, a viermilor de mătase, în cadrul microcooperativelor, al școlilor și internatelor, în gospodăriile individuale.

— În domeniul silviculturii, pe baza prevederilor proiectului «Programului de măsuri pentru conservarea și dezvoltarea fondului forestier în perioada 1976—2010», adoptat de Plenara C.C. al P.C.R. din decembrie 1975, să antrenăm toți pionierii și școlarii la ample acțiuni de plantări de arbori și arbuști, să participăm efectiv la îngrijirea, conservarea și refacerea patrimoniului silvic al țării, să generalizăm, în toate localitățile, inițiative ca: «Fiecare pionier — un pom, o floare», antrenînd toți elevii să planteze anual cel puțin un puiet; să participăm la recoltarea, în cantități cît mai mari, a fructelor de pădure și a plantelor medicinale; să intensificăm activitatea educativă din detașamente și unități pionierești, din organizațiile U.T.C., în vederea creșterii dragostei și respectului tuturor copiilor și tinerilor față de pădure, pentru formarea unei opinii de masă favorabilă conservării și apărării mediului înconjurător.

Pregătindu-ne temeinic, încă de acum, pentru răspunderile ce ne vor reveni în societatea de mîine, ca viitori constructori ai comunismului în patria noastră, să facem totul ca prin întreaga noastră activitate desfășurată în cadrul Organizației pionierilor și al Uniunii Tineretului Comunist să contribuim la înfăptuirea Programului partidului de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintare a României spre comunism.

PIONIERII ȘI ELEVII UTECIȘTI,
PARTICIPANȚI LA CONSFĂTUIREA
DE LA DRAGOMIREȘTI,
JUDEȚUL ILFOV

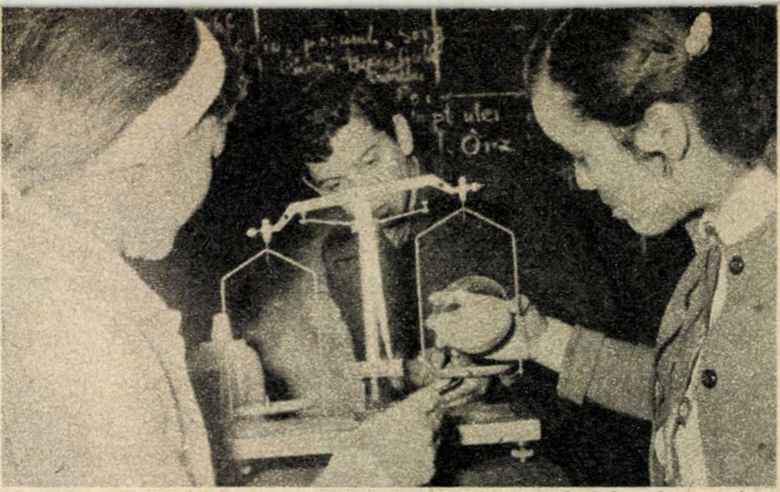

Din laborator spre aplicația de pe parcelă și, din nou, în laborator, pentru cercetare. Iată drumul care conduce spre bune rezultate.

În seră, roșiile îți cer atenție, dar te și recompensează. ▲

Funcționarea motorului unei mașini agricole nu poate scăpa interesului celor ce lucrează într-o microcooperativă agricolă de producție. ▼

CUTEZĂTORI LA ȘCOALA MUNCII

REPORTAJUL NOSTRU DE LA CONSFĂTUIREA REPUBLICANĂ A PIONIERILOR ȘI ELEVILOR UTECIȘTI, PREȘEDINȚI AI MICROCOOPERATIVELOR AGRICOLE DE PRODUCȚIE.

Timpul petrecut de pionierii și uteciștii președinți ai microcooperativelor agricole de producție, la recenta Consfătuire republicană de la Dragomirești, și-a avut dimensiunile sale, altele decît cele pe care le cunoaștem. Ceasul a devenit acolo minut, minutul clipă. Asta pentru că, aflîndu-se în laborator, adînciți în cercetarea unei combinații chimice sau, în seră, observînd tulpinele de tomate, ori pur și simplu strînși în jurul mesei la o discuție, pionierii uitau de curgerea orelor. Toți participanții erau legați printr-o trăsătură comună: pasiunea convertită în sete de cunoaștere, în spirit iscoditor, deschis spre nou, în cutezanța de a inventa și de a crea. Dacă părinții i-ar fi văzut acolo, încrucișînd fierbinte «spada» ideilor, aprobînd, criticînd, entuziasmîndu-se, însemnînd în carnețelele lor, ar fi zîmbit mulțumiți că tinerii strînși acolo, unii pionieri, alții uteciști, le vor fi schimb de nădejde.

Dar să lăsăm faptele să vorbească.

— Mîndria microcooperativei noastre sînt cartofii. Am obținut o recoltă de 20 000 kg la hectar și asta pe un pămînt nefavorabil, pietros. E drept, am avut sămînță bună, de la cooperativa «mare», dar restul l-am făcut noi. Am lucrat pămîntul, i-am dat îngrășăminte și apoi l-am îngrijit întreaga vară. Tovarășul profesor a fost cu noi împreună tot timpul și ne-a sfătuit. N-am să uit niciodată uralele de bucurie care au izbucnit astă toamnă cînd am pus pe cîntar un cartof din noua recoltă și cîntarul a arătat 1,800 kg. Este ceva, nu-i așa?

Cuvintele acestea le rostește o fată cu mîinile prelungi, cu încheieturi subțiri, în timp ce ochii ei te priveau cu seriozitate. Numele fetei: Teofila Blendea. Este o pionieră din Peștișani (Gorj).

B. Caragiale
Foto: C. Popescu

(continuare in pag.11)

Altoirea este o știință care se însușește cu răbdare și perseverență. Acestea sînt cîteva imagini surprinse de fotoreporterul nostru la Consfătuirea de la Dragomirești.

POPORUL, CEAUȘESCU, ROMÂNIA!

Popor! Ce poate fi mai mult admirat și slăvit decît poporul unei țări care pornește umăr la umăr, într-un singur pas, pentru ridicarea patriei pe cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației?

Ceaușescu! Ce te poate impresiona mai mult decît un om pornit din copilărie împotriva nedreptății, bărbatul care în zilele noastre își concentrează întreaga forță creatoare pentru România?

România! Ce poate fi mai scump, mai iubit decît un pămînt strămoșesc pe care să-l aperi, pentru care ești gata să-ți dai viața eroic?

Poporul! Ceaușescu! România!

Iată aliajul pur de comunism.

Trăim într-o țară minunată, în care comunismul și-a pus pecetea.

Acolo unde altă dată pierise norocul, acum înfloresc orașe noi. Salba de hidrocentrale pare niște constelații de luceferi ce strălucesc pe meleagurile țării. Cine le-a făcut? Comuniștii.

Învățăm în școli mari, luminoase, pe manuale gratuite. Cine a vrut să fie așa? Comuniștii.

Totul este făcut de comuniști. Comunistul reprezintă tipul omului ideal. Cinstea, demnitatea, omenia, hărnicia: calități supreme ale comunistului.

Dragostea și respectul profund al poporului se îndreaptă spre tovarășul Nicolae Ceaușescu, cel mai iubit și respectat fiu al țării, comunist, om de omenie, care dă totul țării, totul pentru ridicarea ei pe cele mai înalte culmi ale civilizației.

În pas cu țara, noi, pionierii, schimbul de mîine al părinților noștri, învățăm și muncim cu dăruire pentru a deveni demni urmași ai comuniștilor, constructori înflăcărați ai comunismului pe aceste meleaguri.

ISTRATE GHEORGHE
clasa a VII-a, Școala generală nr. 4, Buzău

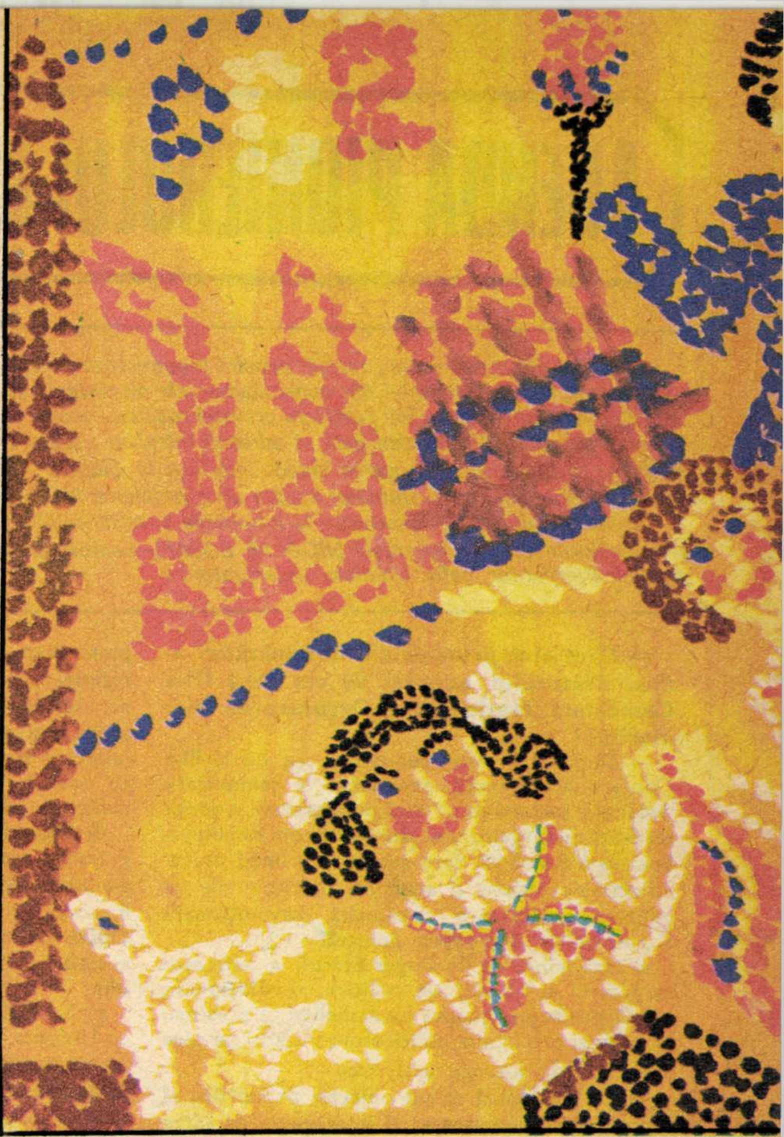

*„Hora copilăriei fericite" de Mariana **MIHAILOV**, Tulcea.* ***Desen distins cu premiul I la concursul organizat în Tabăra de la Homorod.***

A
ACTUALITĂȚI „CUTEZĂTORII"

O PAGINĂ GLORIOASĂ DE ISTORIE

24 IANUARIE 1859

Cu o sută șaptesprezece ani în urmă, în ziua de 24 ianuarie, la ședința publică a Adunării elective din Țara Românească, se încheiau alegerile într-o apoteoză de triumf și entuziasm: ultimul buletin a fost scos din urnă și biroul Adunării a proclamat ales în unanimitate pe Alexandru Ioan Cuza, domnul Moldovei, ca domn și al Țării Românești, realizîndu-se, în fapt Unirea Principatelor Române. Întreaga sală a răsunat de ovații, pe străzile Bucureștilor mulțimea cînta și juca Hora Unirii.

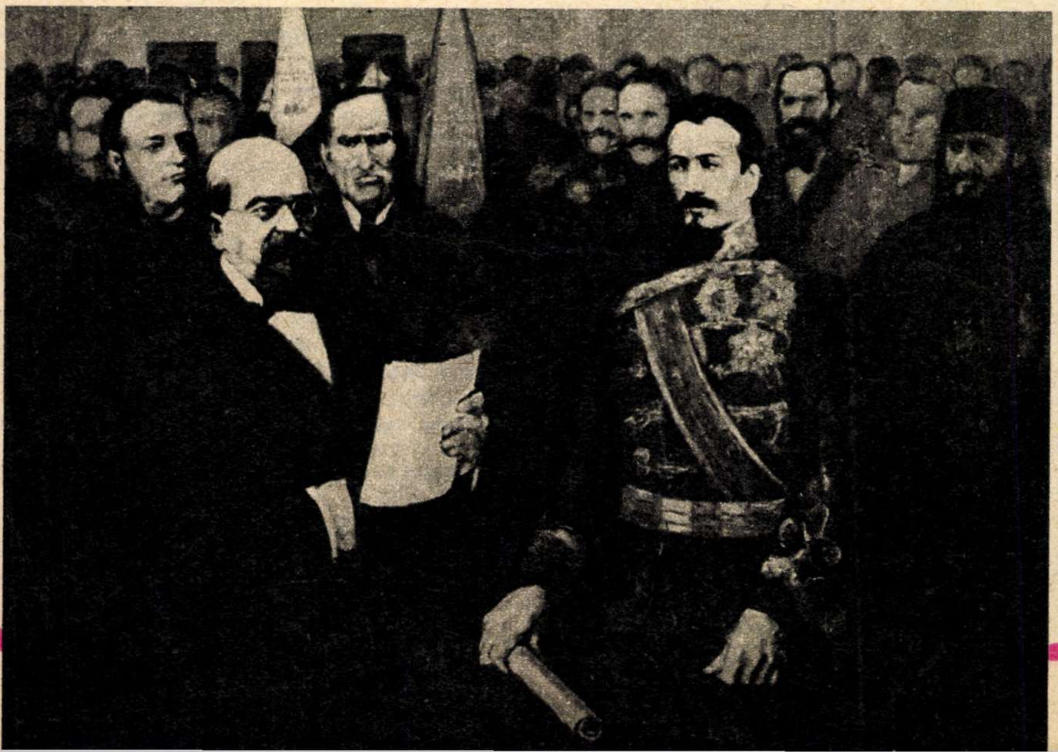

Înfăptuirea Unirii Principatelor Române, Moldova și Țara Românească, act istoric excepțional, a sădit o fierbinte nădejde și în Transilvania, aflată pe vremea aceea încă sub stăpînirea străină.

Unirea, așa cum sublinia M. Kogălniceanu, **națiunea a înfăptuit-o.** Prin mari adunări și manifestări populare, printr-o opinie fermă, de neclintit, poporul și-a impus punctul de vedere înfăptuind un mare act istoric. Întreg acest torent de neînvins al forței populare a răsturnat numeroasele opreliști, constrîngeri și presiuni din afara și dinlăuntrul Principatelor, a avut un rol hotărîtor în momentele culminante ale luptei.

Istoria țării dovedește că actul Unirii este rodul luptei de veacuri a poporului român, al eroismului legendar cu care românii au luptat în numeroasele și cruntele bătălii pentru apărarea gliei strămoșești, pentru cîștigarea neatîrnării, pentru apărarea ființei naționale. Înfăptuirea primei uniri politice a Țărilor Române, la 1600, de către Mihai Viteazul, chiar dacă a durat administrativ puțin timp, a fost sortită să aibă o viață impresionantă în amintirea urmașilor, a constituit modelul strălucit invocat în mesajul revoluționarilor pașoptiști. Revoluția de la 1848 a deschis calea luptei organizate și conștiente pentru realizarea Unirii. Cucerirea în 1877 a independenței de stat a României, apoi, la 1 decembrie 1918, Unirea Transilvaniei cu România au reflectat lupta dîrză a întregului popor, pentru libertate și progres, ascensiune istorică împlinită strălucit prin victoria socialismului în țara noastră și înaintarea României spre zările luminoase ale comunismului.

AGENDA PIONIERULUI COMANDANT

Începînd din acest număr, revista noastră inaugurează o nouă rubrică deschisă tuturor pionierilor comandanţi, celorlalţi membri din comandamentele pionierești. În coloanele sale, dorim să menţinem un dialog viu, apropiat, cu toţi purtătorii cravatei roșii cu tricolor care conduc activitatea în grupe, detașamente și unităţi. Vă invităm deci să adresaţi întrebări asupra unor probleme menite să vă ajute în studierea, dezbaterea și aplicarea ideilor cuprinse în Statutul Organizaţiei pionierilor din Republica Socialiste România, cît și întrebări asupra altor probleme ale muncii voastre de fiecare zi.

În cadrul rubricii de răspunsuri la întrebările voastre, publicăm astăzi un interviu acordat revistei «Cutezătorii» de către tovarășul NICOLAE BOJAN, membru al Biroului Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, șeful Comisiei organizatorice.

— Care sînt principalele îmbunătăţiri aduse Statutului adoptat de cea de a III-a Conferinţă Naţională a Organizaţiei pionierilor?

— După cum este cunoscut, cea de a III-a Conferinţă Naţională, eveniment cu semnificaţii deosebite pentru activitatea pionierească, a adoptat Statutul Organizaţiei pionierilor din Republica Socialistă România, care cuprinde în mod unitar obiectivele majore și sarcinile fundamentale de educare și formare comunistă, revoluţionară a pionierilor din patria noastră.

a) Elaborîndu-se un singur Statut, se definește caracterul și obiectivele politice, revoluţionare ale Organizaţiei, scopul fundamental al acesteia, precum și principiile politico-organizatorice care stau la baza întregii activităţi.

b) Se precizează ca un obiectiv primordial al Organizaţiei cunoașterea și înţelegerea de către pionieri a politicii P.C.R., mobilizarea acestora, după puterile lor, la înfăptuirea acesteia.

c) Se asigură un rol mai mare pionierilor în conceperea, programarea, organizarea și conducerea întregii activităţi pionierești, la toate nivelele Organizaţiei; se creează un cadru mai larg de manifestare a democraţiei pionierești, sînt definite mai clar atribuţiile comandamentelor pionierești, precum și cele ale consiliilor Organizaţiei; pionierii vor fi antrenaţi în mod direct la activitatea de conducere nu numai la nivelul școlii, ci și la nivel comunal, orășenesc, municipal, judeţean și naţional prin alegerea lor, împreună cu adulţii, în consiliile Organizaţiei ca organe colective de conducere.

d) Sînt cuprinse precizări noi în legătură cu primirea școlarilor în Organizaţie. În acest sens, s-a introdus «Angajamentul pionierului» care va fi rostit cu prilejul primirii în Organizaţie. Odată cu trecerea pionierilor în clasa a V-a, aceștia vor rosti și semna «Legămîntul pionierului».

e) Se definește mai bine întărirea conlucrării cu Uniunea Tineretului Comunist; în întreaga sa activitate de educaţie revoluţionară a pionierilor, de formare multilaterală a acestora, Organizaţia pionierilor conlucrează strîns cu Uniunea Tineretului Comunist, realizează acţiuni comune; la activitatea pionierească pot participa instructori utecişti, ca ajutori ai comandanţilor-instructori, desemnaţi de organizaţiile U.T.C.; conlucrarea dintre cele două organizaţii va trebui să fie perfecţionată la toate nivelele și cu deosebire în detașamentele de pionieri și organizaţiile U.T.C.

f) Se prevăd și unele elemente noi privind structura organizatorică, formele de organizare interioară a colectivelor pionierești, se pune accent mai mare pe rolul și atribuţiile grupelor și detașamentelor de pionieri în desfășurarea unei activităţi diferenţiate, în funcţie de particularităţile de vîrstă, aptitudini și interese specifice; sînt definite atribuţiile principale și modul în care trebuie să acţioneze, într-o organizare mai bună, consiliile Organizaţiei pionierilor, precum și birourile consiliilor, ca organe executive ale acestora.

— Ce măsuri și acţiuni urmează a fi întreprinse în cadrul Organizaţiei în vederea trecerii la aplicarea prevederilor noului Statut?

— Pe baza hotărîrii Biroului C.N.O.P., consiliile și comandamentele pionierești, sub directa conducere și îndrumare a organelor și organizaţiilor de partid, vor acţiona cu hotărîre și răspundere pentru organizarea temeinică a muncii în vederea aplicării în viaţă a prevederilor noului Statut.

Pînă la data de 30 ianuarie a.c., pe baza instruirilor organizate de către consiliile judeţene ale Organizaţiei pionierilor, la nivelul fiecărei școli se va realiza, cu sprijinul comandantului-instructor de unitate, instruirea temeinică a activului pionieresc. Cu acest prilej, comandamentele unităţilor de pionieri vor stabili măsurile concrete pentru organizarea dezbaterilor din detașamente, vor asigura eșalonarea în cursul lunii februarie a.c., a adunărilor respective, repartizarea membrilor activului pionieresc pe detașamente, pentru pregătirea și desfășurarea dezbaterilor.

În luna februarie se vor organiza în toate detașamentele, de la clasele II—VIII, adunări deschise cu participarea tuturor pionierilor și școlarilor, pentru prezentarea și dezbaterea noilor prevederi ale Statutului. În aceleași adunări, numai în detașamentele claselor V—VIII se va realiza dezbaterea, sub formă de convorbiri, asupra modului în care au acţionat și trebuie să acţioneze colectivele pionierești pentru înfăptuirea Programului de activitate ideologică în cadrul Organizaţiei pionierilor.

La nivelul comunelor, orașelor și municipiilor pînă la data de 15 martie 1976, iar la nivelul judeţelor în perioada 15—31 martie a.c., se vor organiza plenare ale consiliilor Organizaţiilor respective. Cu acest prilej, în plenare, odată cu dezbaterea modului în care se înfăptuiește Programul ideologic și adoptarea măsurilor corespunzătoare, se vor prezenta îmbunătăţirile aduse Statutului și se vor completa consiliile Organizaţiei pionierilor, prin alegerea pionierilor din comandamentul comunal, orășenesc, municipal și al altor pionieri desemnaţi de către detașamente, ca membri ai consiliilor respective.

Actualii pionieri-locţiitori ai președintelui consiliului judeţean vor fi aleși, de asemenea, ca membri ai consiliului respectiv.

Pionierii desemnaţi pentru a fi aleși în consiliile Organizaţiei pionierilor, de la toate nivelele, vor fi discutaţi și aprobaţi în prealabil în adunarea de detașament.

Este necesar ca în unităţi și detașamente, la celelalte nivele, să se acorde maximă atenţie modului în care se acţionează pentru înfăptuirea Programului ideologic al partidului și să se stabilească cele mai corespunzătoare măsuri pentru viitor, să se accentueze asupra modificărilor de conţinut aduse Statutului și obligaţiilor sporite ce revin pionierilor, activului și cadrelor pionierești.

Cabinet metodic „Cutezătorii"

(SAU „A ÎNVĂȚA SĂ ÎNVEȚI")

Poate ca expresia «Cabinet metodic» vi se pare puțin aridă. Cabinetul nostru însă vrea să fie un dialog viu — dar nu improvizat; camaraderesc — dar nu «după ureche», ci asistat îndeaproape de competența unor reputați specialiști: psihologi, pedagogi, oameni ai școlii.

Prezenta noastră inițiativă se bazează pe ideea îmbrățișată de întreaga organizație — și anume că învățarea este o activitate de randament, cum se spune în limbajul de specialitate; adică o activitate în care trebuie și se poate «*mai bine*». Ori, mai bine în cazul nostru înseamnă a învăța *mai mult*. *mai repede* și *mai trainic*. Așa cum prea bine știți voi, acest lucru nu-i chiar ușor, dar e absolut necesar în zilele noastre, cînd avem din ce în ce mai mult de învățat. Cutare n-a înțeles o lecție, cutare nu ține pasul, altul are probleme cu o anumită materie, altul obosește la jumătatea trimestrului... și cîte alte aspecte ale muncii de învățare care se cer cunoscute și rezolvate. O mulțime de cărți de specialitate poartă astăzi titluri care conțin într-un fel sau altul ideea că *elevii trebuie învățați să învețe*. Cum adică? — ar zice leneșul; nu ne sînt suficiente materiile de studiu? Și tot el ar găsi și contra-argumentul teoretic: parcă pasărea știe *cum* zboară? Contraatacul cade; chiar și pasărea ar zbura mai bine dacă ar cunoaște legile aerodinamicii. Dar noi ne bizuim pe marele număr al școlarilor ce caută răspunsuri la altfel de întrebări (mulți dintre ei, scriindu-ne chiar nouă); acești școlari serioși, de nădejde, sînt preocupați de succesul muncii lor și se gîndesc la învățătură nu ca la o preocupare oarbă în care-ți storci creierii cu ochii la ceas, ci ca la ceva autodirijat, supus controlului propriu. Iar cel mai bun control este, se știe, cel științific. Să încercăm a-l deprinde!

„Învățarea din clasă" și celălalt „sfert" al lecției

Am în față patru elevi ai unor școli și licee din Rîmnicu-Vîlcea. Toți patru — între clasele a VI-a și a VIII-a — declară că pun mare bază pe «învățarea din clasă». Circulă de altfel și o vorbă cu caracter de proverb: «Atenția la clasă înseamnă trei sferturi din lecție învățată».

Proverbul are dreptate, are dreptate cu optimismul său — dar, cei care-l utilizează des, uită, nu de puține ori... celălalt sfert!

Redactor (către Valeriu Roșu, Șc. gen. nr. 4 Rm. Vîlcea): Zici că te concentrezi la lecție, la predare — cum se zice, și că metoda dă rezultate: ai note bune și foarte bune. Dar și ceilalți colegi ai tăi — și încă mulți alți școlari — declară de asemenea că «sînt atenți la ore» — dar rezultatele nu-s la fel de îmbucurătoare. Cum îți explici?

V.R.: Eu știu? E greu de răspuns. Poate la alții e altfel...

Să cerem deci ajutorul tovarășului **M. Zlate — lector universitar la catedra de psihologie a Universității din București,** *reputat specialist în problemele psihologiei învățării.*

Red.: Să răspundem mai întîi la întrebarea... de început: Se poate învăța o lecție din clasă din punct de vedere al exigențelor profesorului?

— Da. Se poate. Este cazul deci să împărtășim optimismul copiilor. Dar cu unele rezerve asupra **întinderii** *și a-* **dîncimii** *celor asimilate. Ori, în cazul nostru, luarea în considerare a acestor «rezerve» este la fel de importantă ca și constatarea generală. Unii copii însă sînt mai atenți la* **întinderea** *celor asimilate și mai puțin la* **profunzimea** *lor. Și acesta e, inițial, un proces normal — dar dacă trece de clasa a IV-a, devine o greșeală de tehnică a învățării.*

Red.: În ce sens?

— După clasa a III-a, a IV-a, copiii trebuie să știe a interpreta o lecție nu ca un conglomerat de date desfășurat în timp: «la început a vorbit despre, pe urmă despre» — ci ca o schemă mintală în care se toarnă un conținut de cunoștințe. Altminteri **profunzimea** *înțelegerii din clasă suferă. Se străduiesc să memoreze prima parte a expunerii cu conștiinciozitate, apoi obosesc — și au pierdut schema. După ani de școală, o pot intui cu oarecare precizie. Orice lecție de istorie începe cu condițiile social-istorice, urmează cauzele evenimentului, desfășurarea, ecouri etc. — și elevul care nu anticipează aceste borne ale lecției, nu prinde fenomenul în complexitatea lui.*

Red.: Sîntem obișnuiți să-i sfătuim pe copii să fie **disciplinați** *și* **atenți** *la ore. La clasele mici se spune «cuminți». Iată însă că există cazuri ciudate: un copil «cuminte» care stă smirnă, cu spatele corect lipit de bancă, nu «prinde» lecția întotdeauna.*

— E simplu: greșita înțelegere a atenției doar ca **orientare** *spre ceva, cineva; gen «uitați-vă la mine, nu pe geam». Copiii — mai ales cei mici, dacă răspund la cerința asta, consideră că și-au făcut datoria. Esențială este însă* **concentrarea atenției.** *Ori, la unii, prima modalitate — foarte comodă de altfel — se prelungește și prin clasele mai mari: avem de-a face cu fenomenul, din păcate nu prea rar, al* **atenției aparente** *sau al celei superficiale. Gradul de concentrare a scăzut. Copilul mai face uneori eforturi să fie atent — dar esențial este să-ți formezi această capacitate, acest instrument de muncă intelectuală* **permanent** *și* **sistematic;** *la orice oră adică.*

Red.: Elevul N.V. din București susține că uneori deși a înțeles lecția din clasă, n-o poate reproduce

— N.V. n-are dreptate: el **n-a înțeles-o!** *Există, descrise în psihologie, diferite* **niveluri** *de înțelegere. Dar aceasta, în cercetările experimentale unde se descriu procesele psihice. În realitate nu acordăm credit decît* **nivelului optim** *de înțelegere: acela care e-n stare să reproducă,* **să reconstruiască** *cunoștințele. N.V. știe «pentru el». Ce ne-am face însă cu un inginer care «știe pentru el» cum se construiește un pod, dar... nu-l poate construi în realitate?* **Copiii trebuie obișnuiți cu exercițiul de a exterioriza, de-a reconstrui niște informații, cunoștințe.** *La timpul potrivit vom relua această idee.*

Red.: Ca să revenim la proverbul nostru: de ce depinde ca celălalt «sfert» al lecției să nu fie... mai lung, să nu-și întoarcă efectele în mod negativ asupra întregului?

— De modul cum se îmbină participarea memoriei cu cea a gîndirii. Uneori, copiii ascultînd lecția nouă lasă totul pe seama memoriei, părîndu-li-se că a gîndi e mai greu. Dar memoria e limitată, pe cînd posibilitățile gîndirii n-au margini. Cînd intervine oboseala, aceasta vine mai ales de la supraîncărcarea memoriei. Deci, de fapt, a memora e mai greu!

O lecție nu se ascultă ca o poveste. Cine nu face un efort de gîndire, cine nu prelucrează activ cunoștințele — prin asociații, legături, sistematizări, în timpul orei — nu poate afirma că a învățat trei sferturi din lecție.

Red.: Poate n-a învățat sfertul cel mai important.

— Cam așa. De altfel, aici este vorba despre utilizarea unor metode și a unor tehnici moderne de învățare.

Dar despre aceasta în... lecția viitoare!

P.S. Așteptăm de la cititori opinii despre cele discutate precum și propuneri de noi teme pentru dezbatere.

Ilie Traian

PREOCUPAREA NOASTRĂ PERMANENTĂ: CONTINUA ÎMBUNĂTĂȚIRE A SITUAȚIEI LA ÎNVĂȚĂTURĂ

Am reținut din lucrarile celei de a III-a Conferințe Naționale, la care am participat și eu, că îndatorirea noastră principală este continua îmbunătățire a situației la învățătură, străduința de-a ne însuși cît mai temeinic cunoștințele predate în școală, de-a ni le îmbogăți zi de zi.

Reintors în școala în care învăț, am discutat cu toți colegii mei și despre acest aspect al activității noastre. Și cum sîntem obișnuiți să trecem cît mai repede de la vorbe la fapte, am stabilit măsuri concrete în vederea realizării acestui obiectiv. Astfel, grupele și-au luat în serios îndatoririle, iar pe unitate a fost constituită o echipă formată din cei mai activi și destoinici pionieri, pe care noi am denumit-o «Vede tot». Membrii acestei echipe se deplasează la domiciliul colegilor mai slabi la învățătură unde, stînd de vorbă cu părinții acestora, caută și găsesc împreună cauzele rămînerii în urmă la învățătură și iau măsuri pentru înlăturarea lor. De asemenea, gazeta «Semafor-Cutezătorii» este mai intens folosită în combaterea lenei, a chiulului, a indisciplinei, în evidențierea celor care se îndreaptă. În felul acesta am reușit ca pe primul trimestru al anului școlar, unitatea noastră să se situeze printre cele fruntașe pe județ și pe țară, realizînd o promovabilitate de 100%.

Acum, în cel de al II-lea trimestru, sîntem hotărîți să perseverăm în ceea ce privește îmbunătățirea situației la învățătură în așa fel încît numărul pionierilor promovați cu note de la 7 în sus să crească și mai mult.

Pot însă să vă spun că măsuri asemănătoare au fost luate în toate unitățile de pionieri din județul nostru, județul Timiș, ceea ce a dus la o evidentă îmbunătățire a situației la învățătură în toate școlile.

În momentul de față, pionierii timișeni dezbat, în cadrul detașamentelor și unităților, Statutul Organizației noastre, prilej cu care problema învățăturii este reluată, convinși fiind că numai făcînd din ea o preocupare permanentă vom reuși să ne onorăm această importantă îndatorire a purtătorilor cravatei roșii cu tricolor.

Ion CARABENCIOV,
pionier-locțiitor al președintelui Consiliului
Național al Organizației Pionierilor

DE LA CLUBUL „MINITEHNICUS-CUTEZĂTORII"

Introduse în maşina de calcul şi comparate cu datele din memoria electronică, brevetele de înscriere şi participare la Concursul «Minitehnicus», ediţia 1976, permit pînă în prezent următoarele observaţii:

1) Noua ediţie a concursului antrenează în acest an un număr record de pionieri şi şcolari.

2) În marea majoritate a judeţelor care au prezentat situaţia finală, cifrele depăşesc simţitor datele din 1975.

> *CINE CREDE CĂ ORIZONTUL COPIILOR NOŞTRI SE REZUMĂ LA CÎTEVA FRAZE DE MANUAL SĂ EXAMINEZE LUCRĂRILE TEHNICE REALIZATE DE PIONIERI. VA VEDEA ACOLO O SINTEZĂ UNICĂ A VISULUI ŞI CALCULULUI SUSŢINUTE DE VOINŢĂ ŞI PERSEVERENŢĂ. SIMBOL AL UNEI COPILĂRII NOI, ORIENTATĂ PUTERNIC SPRE VIITORUL CEL MAI CONCRET, ACELA AL MUNCII ŞI CREAŢIEI INDUSTRIALE, CONCURSUL «MINITEHNICUS» MERITĂ APRECIEREA DE CARE SE BUCURĂ.*
>
> **Prof. univ. dr. doc. ing.**
> **George BĂRĂNESCU,**
> **preşedintele Comisiei**
> **Naţionale pentru combaterea poluării**

3) Cu unele excepţii, se poate observa o orientare mai atentă în direcţia calităţii lucrărilor angajate, a utilităţii lor sociale şi educative.

4) La închiderea ediţiei, cele mai numeroase participări se înregistrează în judeţele **Constanţa (5 465;** în 1975—2 459), **Hunedoara (3 063;** în 1975—2 156), **Timiş (1 680;** în 1975—982), **Sibiu (1 518;** în 1975—991), **Dolj (1 156;** în 1975—1 063).

5) O revelaţie: judeţul **Dîmbovita** a trimis în vederea autentificării **1 221** brevete (în 1975:98)!

CONCURS - SERIAL „CE ŞTII DESPRE MINITEHNICUS!"

ETAPA A DOUA

Întrebare: În 1972, unul din marile premii «Minitehnicus» a fost acordat unei excelente construcţii cu aplicaţii în transporturi. Despre care din următoarele lucrări este vorba:

Răspuns:

A — Transportor pe pernă de aer (Cercul de navomodelism, Galaţi);

B — Vehicul lunar (Paul Matescu, Baia Mare);

C — Şalupă telecomandată (Aurel Andrei, Giurgiu).

Etapa întîi a apărut în nr. 1/1976 al revistei.

CUPON 2

Ce ştii despre «Minitehnicus?»

☐ ☐ ☐

A B C

SPRE O INDUSTRIE AGRICOLĂ

Zece mii de ani de practicare a agriculturii au transformat planeta din temelii, înlocuind pădurile originare cu vaste spaţii destinate culturilor, modificînd cursul apelor, iar uneori provocînd apariţia deşerturilor. Desfăşurate pe o imensă perioadă de timp, aceste modificări s-au produs tot atît de lent ca evoluţia agriculturii însăşi.

Într-adevăr, în nici un domeniu înnoirea tehnologiilor nu s-a făcut mai încet. Cu atît mai spectaculos este saltul prin care această străveche ocupaţie a omului tinde să se integreze în evul industrial.

Numai în ultimii 30 de ani, agricultura României a parcurs distanţa astronomică de la ultimele pluguri de lemn la lucrarea integrală a pămîntului cu mijloace mecanizate, în condiţiile trecerii de la fărîmiţarea pămîntului în sute de mii de proprietăţi cu posibilităţi din cele mai modeste la marile complexe de producţie înzestrate cu tehnică modernă care sînt întreprinderile agricole de stat şi cooperativele agricole de producţie ale prezentului socialist.

Organizarea ştiinţifică a muncii şi a producţiei în agricultură a fost însoţită de introducerea unor mijloace noi. O întreagă ramură a industriei este consacrată producerii tractoarelor şi maşinilor agricole. Numai în 1976, agricultura noastră va primi 14 000 tractoare şi 5 100 combine autopropulsate.

Dezvoltarea fără precedent a industriei chimice a asigurat în 1975 cîte 90 kg îngrăşăminte chimice fiecărui hectar cultivat, prevederile pentru 1976 ridicîndu-se la aproape 1 500 000 tone.

Vastelor lucrări de irigaţii realizate pînă acum li se vor alătura în anul acesta alte 150 000 ha.

În acest cincinal al revoluţiei tehnico-ştiinţifice, în agricultura noastră apar tot mai multe elemente de ordin industrial. Ele nu se rezumă la mecanizarea, aflată în curs, a tuturor lucrărilor agricole, ci pătrund şi în zootehnie, prin răspîndirea largă a complexelor industriale de creştere a vacilor, a îngrăşătoriilor de taurine, a combinatelor de creştere a puilor, a fabricilor de nutreţuri combinate, a întreprinderilor de industrializare a materiilor prime alimentare etc.

Nu numai producţia, ci şi viaţa satului sînt de nerecunoscut. Sistematizarea localităţilor rurale, etapă în marele proces de urbanizare, dezvoltarea vieţii economice şi culturale, asigurarea unui învăţămînt de prim rang determină agricultura să devină, pe zi ce trece, o variantă a muncii în industrie, iar satul socialist să facă ultimul pas, decisiv, spre lumea viitorului.

Club 2000

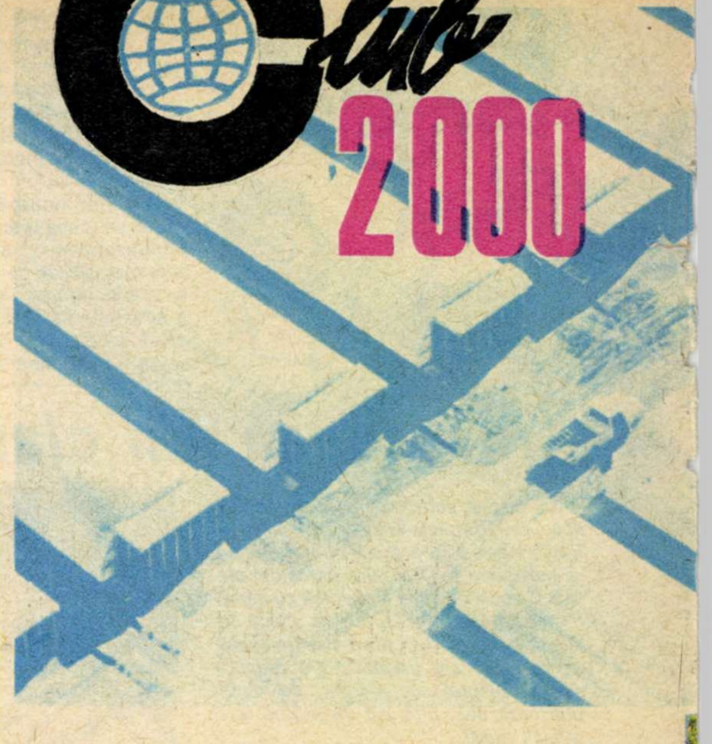

GRĂDINI SELENARE PE TERRA

În 1690, un medic englez a încercat să crească o plantă în laborator. Pentru aceasta nu a folosit nici un centimetru cub de pămînt. Experienţa a fost reluată în mai multe rînduri în ultima sută de ani. Ce a rezultat? O nouă tehnică agricolă, extrem de productivă: culturile hidroponice.

Ce este hidroponia? O agricultură fără pămînt. O agricultură în care totul se efectuează sub controlul omului.

Intrăm într-o seră de mari dimensiuni. De-a lungul ei, rînduri de plante înalte de 2,5 m, încărcate de... tomate! Rădăcinile plantelor sînt îngropate în pietrişul care umple tranşeele de beton amenajate de-a lungul serei. Prin acestea circulă soluţii nutritive. Sensori electronici stabilesc cînd au plantele nevoie de hrană sau apă şi tot ei, la atingerea punctului de saturaţie, sistează automat alimentarea. Temperatura, umiditatea, circulaţia aerului sînt controlate cu grijă. Astfel, aerul este menţinut în timpul zilei la 29°C, iar noaptea la 18°C. Rezultatul: fiecare plantă adultă produce anual în medie 12,1 kg tomate în două cicluri. Una dintre societăţile americane profilate pe hidroponie obţine anual, în 200 sere ocupînd 48 ha, 2 700 000 kg roşii, castraveţi, salată verde, ba chiar şi pepeni.

Un alt tip de instalaţie hidroponică produce nutreţ pentru vite. În mod normal, din 0,5 kg ovăz sau orz se obţin 3—4 kg nutreţ, plantele atingînd 20—25 cm înălţime. În instalaţia hidroponică această dimensiune este atinsă numai în şapte zile.

Harta răspîndirii culturilor hidroponice experimentale cuprinde în momentul de faţă numeroase regiuni care duc lipsă de apă din Sicilia, Kuweit, Liban, Mexic etc. Deosebit de încurajator este faptul că tehnica hidroponică permite folosirea apei

Trei pionieri întreprind o cercetare ştiinţifică

Cu doi ani în urmă, trei pionieri şi-au propus să facă o cercetare ştiinţifică.

Cititorii rubricii noastre ştiu că o asemenea întreprindere presupune seriozitate, perseverenţă, metodă. Dar ea mai presupune şi un obiectiv de importanţă generală, care să justifice investiţiile materiale şi morale. Pionierii noştri au stabilit că un asemenea obiectiv îl reprezintă obţinerea unei metode de reducere a timpului de germinare la... castraveţi.

Vi se pare minor? Atunci socotiţi ce producţie suplimentară de castraveţi s-ar obţine la nivelul întregii ţări, dacă s-ar descoperi o metodă eficientă de reducere a timpului de germinare a legumei amintite.

De la acest considerent foarte important pentru economia noastră, pentru bunăstarea poporului au pornit cei trei cercetători debutanţi: *Doina Alecu*, *Florina Cotenescu*, *Constanţa Lungu* de la cercul de biologie al Casei pionierilor din Sectorul 2, Bucureşti, sub conducerea ştiinţifică a tovarăşei profesoare *Margareta Tatu*.

În esenţă, ideea cercetătorilor era că, dacă se va aplica seminţelor un tratament electric în perioada de germinaţie, durata acesteia va putea fi redusă.

Pentru efectuarea experienţelor, ei au imaginat un aparat electric pe care l-au realizat cu ajutorul cercului de electronică.

Prima încercare s-a soldat cu un eşec, ale cărui cauze au fost cercetate şi descoperite. În încercările ulterioare, obiectivul iniţial a fost atins: *seminţele tratate au încolţit mai repede*, în număr mai mare decît seminţele-martor şi s-au dovedit mai viguroase, dînd *o producţie de două ori mai mare*.

Dar experienţele continuă. Tinerii biologi consideră că ideea lor mai ascunde rezerve atît în direcţia sporirii cantitative a producţiei cît şi în ceea ce priveşte calitatea. Autoexigenţa, probitatea reprezintă cele mai de preţ calităţi ale unui cercetător. Aşteptăm cu mult interes rezultatele fazei următoare a studiului. Şi sîntem siguri că, dacă nu mîine, atunci în anul 2000, căruia îi este dedicată rubrica noastră, alături de alte legume cultivate pe principii noi, pe masa noastră vor apărea şi produsele perfecţionate ale pionierilor din 1976.

PROIECT:

DESERTUL ÎNFLORITOR

Există pe Terra suprafeţe importante de uscat care sînt total improprii pentru agricultură. După unii autori, suprafaţa totală a deserturilor ar atinge 20 000 000 kmp (de două ori suprafaţa Europei).

Această situaţie a stimulat crearea a numeroase proiecte de captare şi depozitare a apei. O soluţie subsol a unor pungi de apă. Pentru amenajarea unor astfel de bazine acoperite natural sînt necesare buna cunoaştere a structurii geologice de adîncime, depistarea cavităţilor naturale care ar putea fi folosite, cunoaşterea pînzelor freatice şi a tuturor posibilităţilor de captare a apei. Procedeul de amenajare a pungilor este relativ simplu şi constă în declanşarea unor explozii subterane dirijate, care au rolul de a crea goluri sau

de mare desalinizate.

Nu de mult, N.A.S.A. a realizat o «grădină selenară» de tip hidroponic, în care legumele sînt cultivate în condițiile unei simulate călătorii interplanetare. Este încă o confirmare a perspectivelor acestei tehnici de vîrf a agriculturii.

de a lărgi cavitățile existente. Se obține totodată și o compactare a pereților, care mărește considerabil rezistența și gradul de impermeabilitate al lor. Spre aceste cavități urmează a fi canalizate prin puțuri anume practicate toate apele de suprafață permanente (dar cu debite mici) sau sezoniere, cum ar fi torenții pluviali care se pierd în nisipuri odată cu încetarea ploii, torenții formați prin topirea zăpezilor din munți, rîurile și pîrîurile sărace în apă în anumite perioade sau pe parcursul întregului an. Apele astfel acumulate urmează a fi utilizate în lupta pentru menținerea fertilității oazelor.

Desigur, această soluție presupune existența unor straturi geologice favorabile (argilă, argilă nisipoasă etc.) și surse de apă oricît de mici, dar cum această situație se întîlnește adesea în subsolul zonelor aride, soluția preconizată poate constitui un real pas înainte în lupta pentru supunerea deșerturilor.

Ing. Dan N. MIHĂILESCU

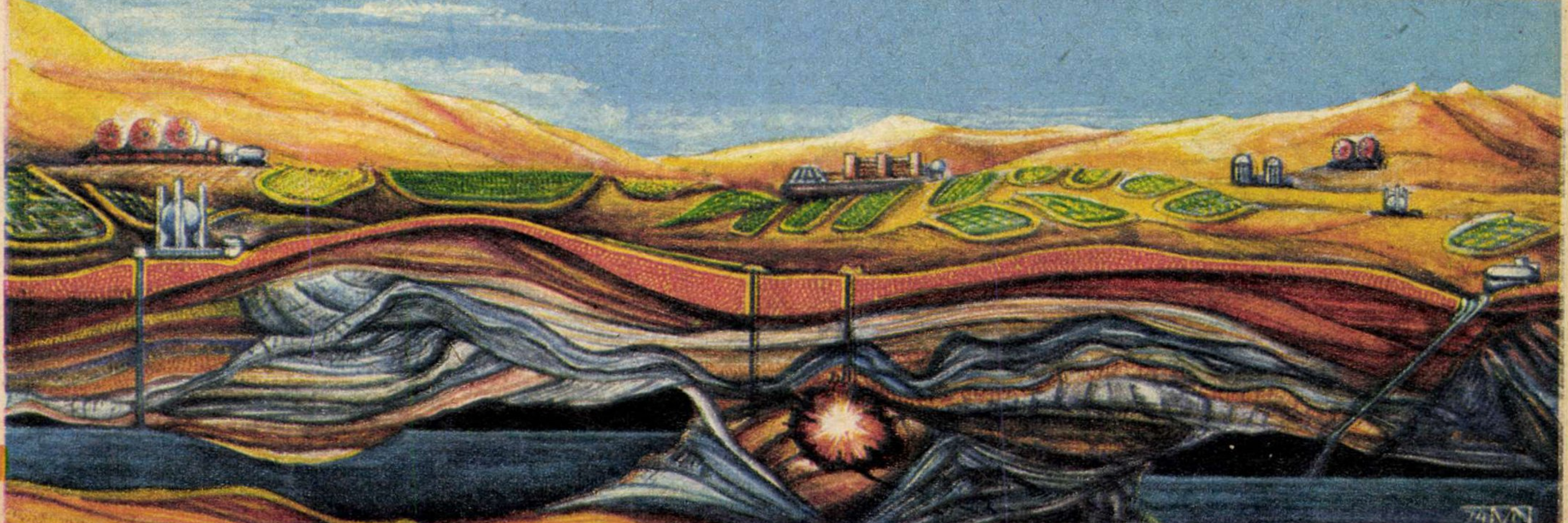

Satul românesc în marș spre anul 2000

Aplecați deasupra planșetelor, preocupați de realizarea schițelor de sistematizare a spațiului rural, arhitecții văd cu mult înaintea noastră chipul satelor așa cum vor arăta la sfîrșitul cincinalului și mai departe.

În condițiile în care agricultura țării noastre cunoaște un amplu proces de modernizare, este firesc să se schimbe și fața satului. Cu atît mai mult, cu cît în actualul cincinal agricultura va atinge noi și înalte ritmuri de dezvoltare, asimilînd cele mai noi cuceriri ale științei și tehnicii. Sistematizarea satului este o etapă necesară a modernizării lui.

Spre a răspunde mai bine interesului cititorilor noștri față de prezentul și viitorul satului socialist, am adresat cîteva întrebări arhitectului **DUMITRU IANCU**, specialist în problemele amintite.

— Ce se **urmărește prin sistematizarea spațiului rural și care sînt perspectivele satului românesc? Pe ce cale se vor transforma unele sate în orașe agroindustriale?**

Arhitectul Dumitru Iancu ne-a răspuns:

— Specialiștii care alcătuiesc planurile de sistematizare a așezărilor rurale țin în primul rînd seama de căile care se deschid în fața agriculturii noastre. Satul modern, așa cum apare în planurile de sistematizare, urmărește să ofere locuitorilor săi condiții de confort și civilizație, de cultură și agrement care să întregească în mod armonios nivelul mereu mai ridicat al tehnologiei agricole, apropierea mereu mai sensibilă a muncii în agricultură de cea din industrie.

Prin sistematizare se urmărește, între altele, ca satele risipite pe un spațiu larg să fie cuprinse într-un perimetru strîns, astfel ca terenul agricol să fie folosit în mod cît mai productiv. Și fiindcă ne adresăm cutezătorilor, să amintim că prin sistematizarea satelor mulți copii care băteau drum lung de acasă pînă la școală vor fi scutiți de acest efort.

În centrul civic al satului vor fi concentrate dotările administrative, de cultură și comerț. Aici se vor afla primăria, magazinele, instituțiile sanitare, atelierele meșteșugărești, cinematografele. Clădirile vor avea de la un etaj pînă la patru. Dinspre centrul civic spre zonele marginale se vor construi locuințele, cu grija utilizării intensive a terenului. Locuințele vor fi ridicate din materiale durabile și înzestrate cu apă curentă, energie electrică, o bună rețea de canalizare. Fiecare apartament va dispune de anexe exterioare pentru creșterea animalelor, a păsărilor, pentru păstrarea uneltelor. Creșele, grădinițele, școlile vor fi plasate în imediata apropiere a locuințelor. Satul sistematizat va mai cuprinde spații verzi și artere de circulație. Numai în actualul cincinal vor fi date în folosință 200 000 de locuințe pentru oamenii satelor.

Bucurîndu-se de tot confortul, satele viitorului își vor păstra caracterul specific, între altele prin preluarea elementelor populare din arhitectura regiunii. Ele vor rămîne astfel în nota spiritualității românești, așa cum s-a transmis peste veacuri.

În cadrul acțiunii de sistematizare a satului, s-au făcut studii în legătură cu gruparea unor sate mai mici în jurul unor comune cu condiții favorabile de relief, avînd bune dotări social-culturale și în care este posibilă amplasarea unor obiective industriale. Aceste comune vor deveni în viitor orașe agroindustriale. Aici vor fi create complexe de creștere a animalelor și a păsărilor, sere, iar pe lîngă acestea se vor construi mari combinate alimentare, de prelucrare a cărnii, a fructelor și legumelor. În funcție de existența unor surse de materii prime, ca de exemplu, lemnul, piatra, varul, se vor dezvolta și alte ramuri ale industriei. Asemenea localități vor deveni centre economice puternice, populația lor fiind alcătuită din oameni ai muncii de cele mai felurite profesii, care vor beneficia de un înalt nivel de viață materială, de civilizație și cultură. Acest amplu proces economic a început încă din cincinalul trecut. În anii 1976—1980 se prevede dezvoltarea a peste o sută de orașe agroindustriale.

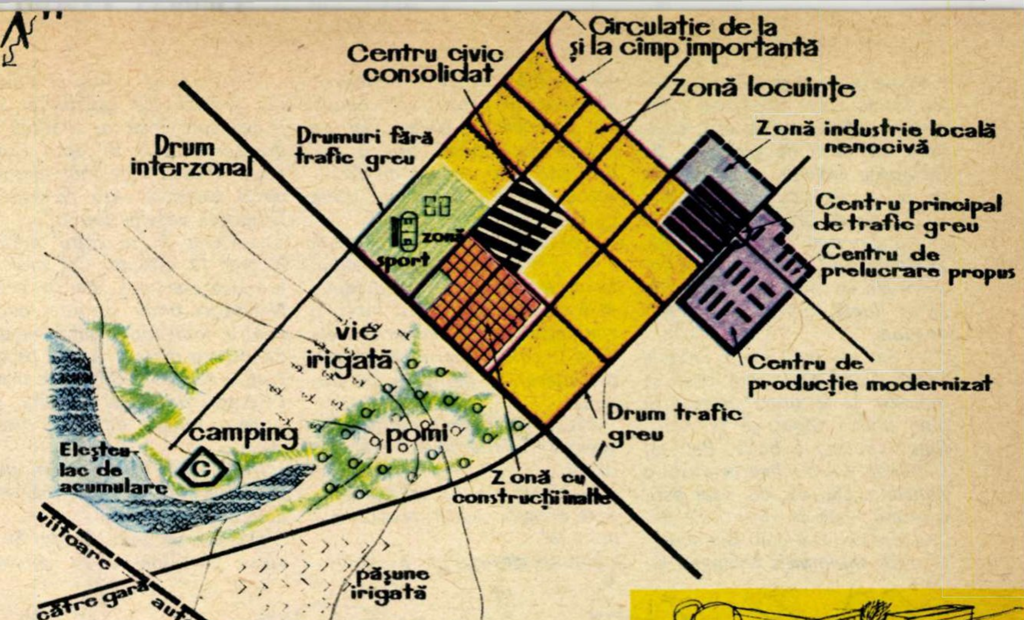

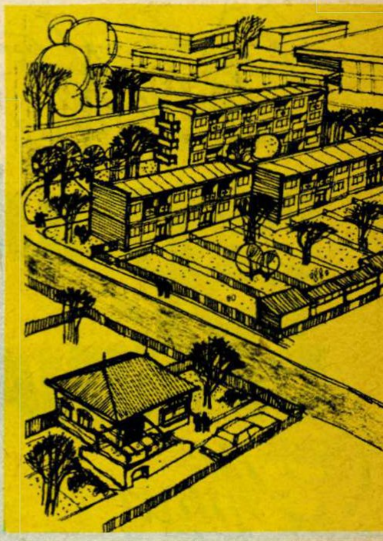

Odată PENTRU TOTDEAUNA

SCHIȚĂ DE Mircea Sîntimbreanu

Venea spre casă, abătut, otrăvit, furios. Ceva amestecat mocnea în sufletul lui. Ciudă, umilință, tot felul de gînduri... Se încingeau laolaltă, surd, apoi ca de pe o plită cu floricele cîte unul pocnea brusc și atunci îl apuca din nou furia. Și căința. Și bineînțeles hotărîrea, acea hotărîre atît de mult amînată dar în sfîrșit luată, odată pentru totdeauna.

— Așa nu mai merge, dom'le Tinel. Gata! Dar pînă cînd în definitiv și la urma urmei? Și pînă unde? Sigur că tu strici. Sigur că asta e buba. Ești un slăbănog, un terchea-berchea, o hahaleră. Da, da, da, ăsta ești: o pleavă luată de vînturi, de primul vînticel. Dar gata, din această clipă schimbăm calimera. Odată pentru totdeauna. Te duci băiețaș acasă, direct acasă și iți vezi de treburi. Adio, mofturi, flecuștețe. Nu vezi că ai ajuns de rîsul curcilor?

Așa se judeca Tinel boscorodind și gesticulînd, singur pe strada pustie în după-amiaza aceea pișcată de ger ce se învinețea văzînd cu ochii.

— Nu, nu, nu mai merge așa, am și eu mîndria mea. Ce-mi tot trebuie să umblu lela de la unul la altul? Mă duc direct acasă și învăț. Auzi, să trimită acritura naibii pe maică-sa să-mi spună că nu e acasă? Buflei nenorocit! Ce? Nu l-am văzut eu după perdea? Dar nu-i nimic. Așa-mi trebuie, eu stric. Bine că s-a întîmplat așa. De o mie de ori mai bine. Întîi că mîine la școală sînt și eu om și dacă m-o întreba la fizică «de ce merge tramvaiul?» n-o să mai răspund ca data trecută, în rîsul clasei: «pentru că am plătit biletul...». Al doilea că nu mă mai calcă nimeni în picioare. Și pentru ce? Pentru un nefericit de țințar! Dar de acuma gata, odată pentru totdeauna! Știu ce am de făcut: acasă, direct acasă și cu burta pe carte.

Ceasul din colț arată orele 3.

— La 3 și 15 sînt la domiciliu. Iar dacă o iau pe aici, la dreapta, în 5 minute am ajuns. Încep o viață nouă, azi 15 ianuarie, orele 15 și 15, cînd am terminat pe veci cu țințarul, cu mofturile, cu aiureala...

Însuflețit și parcă purificat de această hotărîre băiatul grăbește pasul.

— Nimic nu mă va mai opri. Spre dreapta așadar, mereu spre dreapta.

Și, într-adevăr, nimic nu-l opri... o sută de pași.

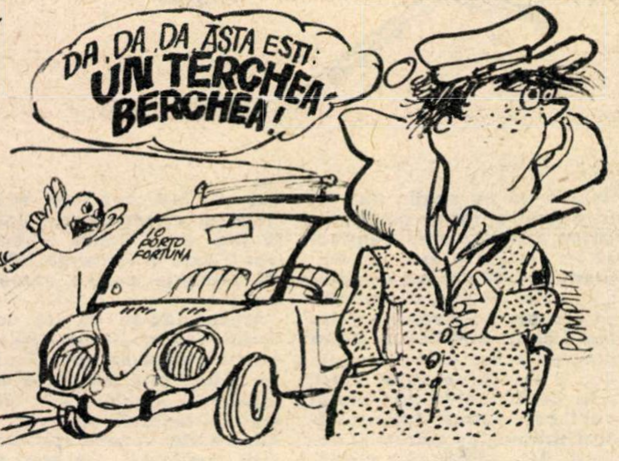

Următorul îi rămase în aer căci exact în secunda aceea dădu cu ochii de o curte, de o casă...

— Oh, dar aici stă Vivi, își zise băiatul și ceva ca un magnet îl trase brusc pe trotuarul din stînga și nu se opri decît cu degetul pe sonerie. O să joc doar un țintar, unul singur. Adică nu, am jurat, gata cu țintarul, odată pentru totdeauna. Mă joc cu Rio, cîinele lup. Ah, ce trîntă o să fac, ce jiujiț...

— Vivi învață, nu te supăra, se auzi o voce neprietenoasă de la geam și din zgomotul trîntit cu care se închise fereastra Tinel pricepu că nu i se va deschide ușa.

Plecă. Dar ciudat, deloc jignit, aproape bucuros, ușurat parcă.

— Dar de ce să mă supăr? E perfect, mai mult ca perfect. La urma urmei ce mare scofală dacă mă jucam cu javra? Mă mai pricopseam și cu niște pureci. Plus timpul pierdut. Plus scandalul acasă. Plus mîine la școală... Oho, dar e minunat, nici o supărare. De fapt, chiar asta voiam și eu.

Și băiatul se avîntă pe strada din dreapta. La capătul ei era piața, apoi încă o străduță la dreapta și... Și se opri. Exact peste drum, la geamul luminat de la parter îl văzu pe Sandu. Drăguțul, veselul Sandu...

— Ce-ar fi să intru puțin? Numai 10 minute. Cel mult o jumătate de oră, hai o oră... N-o să joc țintar, am jurat, odată pentru totdeauna, gata! — dar Sandu are discuri, ascult ce ascult, o Andă, un Biban, pe urmă îi tragem un fotbal mecanic, pe urmă — mă duc direct, dar direct acasă...

— Nu pot Tinele, acum plec cu ai mei în oraș. Scuză-mă, altădată.

Da, așa i-a spus Sandu. Și în sinea sa Tinel îi fu aproape recunoscător. Îi venea să-l pupe. Prea bine, excelent, o să-și vadă și el de treabă așa cum a hotărît odată pentru totdeauna. Ce să se tot milogească, să se agațe de unul și de altul? Discurile le-a auzit, le-a tot auzit de i s-au strepezit timpanele, la fotbal iese cu ceartă. Du-te în oraș, băiete, du-te unde vrei, mie îmi faci un serviciu... Îți mulțumesc. Și acum acasă, Tinele, a-ca-să! Fără oprire. E clar? Uite colo, în dreapta, e casa ta, măsuța de lucru, cartea de fizică... Mai ai 20 de metri. Haide, ce te-ai oprit? Ce te tot zgîiești peste drum? Te gîndești la ce-or fi făcînd acum pistruiații, frații Popești? Ce pot să facă? Poate joacă țintar, poate stau de vorbă, poate au musafiri... Ce-ar fi să le fac o vizită? Una scurtă, pe urmă te duci acasă, înveți mai tîrziu? Încotro? Spre dreapta, spre stînga? Ei?

Atunci, cum sta așa pe gînduri, în plină piață, se pomeni vorbind fără să vrea, mai mult oftînd:

— Ce terchea-berchea îmi ești Tinele, ce hahaleră! Și brusc, trecînd piața, grăbi pasul spre... frații Popești.

Petru ANGHEL

Numele Patriei

Spui patrie atunci cînd te privești
în părinți, în frați și în surori,
în frumosul fiu de Ipotești
care vede-n timpii viitori.

Patria-i cînd te arăți în lume
lîngă firul tău de iarbă crud,
cînd trudești încrezător să dai renume
satului tău, harnicul Ciugud.

Patria e fruntea ta ocrotitoare
în preajma leagănului de copil,
pîinea mirosind a sărbătoare
la intrarea în statornicul April.

Patria-i atunci cînd ești mereu
cel ce-și poartă-n grai și-n faptă omenia,
patria-i, la bine și la greu,
cînd se cheamă, și prin tine, România.

Băiatul de la etajul trei

SCHIȚĂ DE Anca Dumitrescu

Petrișor închise cartea, se frecă la ochi și simți că-l cuprinde somnul. Se uită la ceasul de pe noptieră și i se păru că timpul trece foarte încet; era aproape de miezul nopții. Se aplecă și strînse de pe jos păpușile și cuburile lăsate de Mirela înainte de culcare. Se apropie de pat. Surioara lui avusese toată seara temperatură. La prînz, cînd se întorceau de la școală, o rugase să nu mănînce două înghețate deodată, dar nu-i luase în seamă povața și acum zăcea în pat cu tîmplele înfierbîntate. «Cîtă grijă și cu puștii ăștia neascultători», își spuse cu ciudă Petrișor și începu să-și pregătească ghiozdanul pentru a doua zi. Oare și el fusese la fel? Nu prea-i venea să creadă. Oricum, nu-și amintea ca mama sau altcineva să-și fi pierdut nopțile ca să-i dea medicamente, așa cum făcea el acuma pentru Mirela.

A doua zi avea lucrare scrisă la istorie. Citise mult și privirea i se îngreunase de oboseală. S-ar fi culcat, dar mama, înainte de a pleca la serviciu, îl rugase să aibă grijă de Mirela, adică să-i dea medicamentul la ora fixată. Mai erau douăzeci de minute, așa că, pînă atunci, se gîndi să iasă pe balcon. Aerul rece îl mai înviora puțin. Sus, în înalt, nori negri ascundeau podoabele strălucitoare ale cerului. «Păcat!», își zise Petrișor, căruia îi plăcea să le privească. În nopțile de vară, nu de puține ori, cînd cerul era presărat cu stele, stătea afară ore în șir, încercînd să descopere ca-ntr-un joc Luceafărul, Carul mare, Carul mic și multe altele al căror nume nu le știa, dar care clipeau aidoma beculețelor din pomul de Anul Nou. Dar acum, toate erau ascunse de nori ca după o cortină de întuneric. Coborî privirea asupra copacilor golași ce mărgineau bulevardul. Ramurile unora erau albe de zăpadă. Lîngă trotuar se vedeau înșiruite cîteva mașini. «Prima e a doctoriței de la patru, își spuse Petrișor, privind turismul acoperit cu prelată. A doua e a tehnicianului care s-a mutat acuma în bloc. Precis a treia este a lui nea Traian, centrul înaintaș de la «Unirea»: Dacia 1300 jumătate albă și roșie.» Vru să se întoarcă în cameră, dar un zgomot îl făcu să se răzgîndească. Privi atent și în spatele mașinii descoperi două umbre. Ceva nu era în ordine. Cele două umbre aveau un fel ciudat de a se mișca. Se furișau parcă. Și încă un amănunt. Nu-și vorbeau. Își făceau semne. Petrișor încremeni lîngă balustrada balconului. Nu-și mai amintea cît rămase acolo. Poate cîteva minute, poate mai puțin. Văzu apoi în lumina slabă pe care o reflecta zăpada un ins înalt, cu o șapcă trasă adînc peste ochi, urmat de un altul scund și rotofei, într-o canadiană. Cel înalt se aplecă și începu să meșterească ceva la portiera mașinii. Nu, nu poate fi nea Traian, își spuse Petrișor. Nenea Traian are încă piciorul în ghips de la antrenamentul de săptămîna trecută. Așa că...»

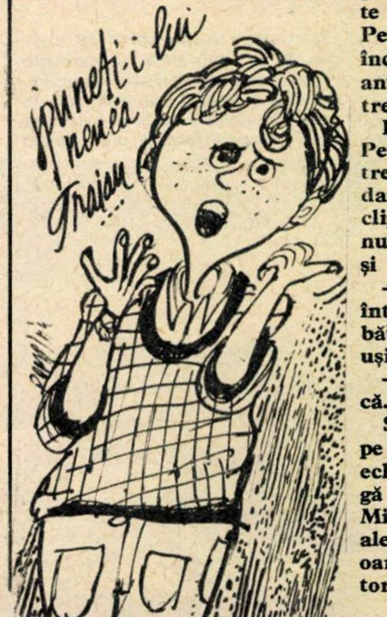

Fără să mai stea pe gînduri, Petrișor intră repede în casă, trecu în fugă pe lîngă ghiozdanul cu cărți și după cîteva clipe se afla în fața ușii vecinului de apartament. Sună și i se deschise de îndată.

— Ce-i cu tine, Petrișor, întrebă plină de mirare o bătrînă, ivindu-se în pragul ușii.

— Spuneți-i lui nea Traian că... jos... la mașină...

Și nu după mult timp, de pe balcon, Petrișor văzu un echipaj al miliției oprind lîngă cei doi răufăcători. «A, Mirela», își aminti Petrișor și alergă să-și trezească surioara. Trebuia să-i dea doctoria.

«CINE ȘI CÎND A DESCOPERIT PLANETA «PLUTON»? (Nicu Papadache, Bîrlad)

Cea de-a noua — și pînă la ora aceasta cea mai depărtată de centru — planetă a sistemului nostru solar, Pluton, a fost descoperită în 1930 de M. Tombaugh. Astronomul american este singurul contemporan care a descoperit o planetă! Cîteva detalii asupra personalității sale nu vor fi lipsite de interes. Tînăr fiind, Tombaugh a lucrat la diferite ferme. Încurajat de părinți încă de la 12 ani în pasiunea pe care o manifesta față de astronomie, a ajuns la 20 de ani să-și construiască un telescop cu lentile șlefuite de el însuși, precum și cu piese împrumutate de la utilajul agricol cu care avea de-a face. În 1929 a fost angajat la Observatorul Lowell din Arizona, dar numai pentru că, bine călit, era capabil să suporte iarna frigul polar din domul de observație (căci, se știe, căldura deformează lentilele). Tombaugh a descoperit Pluton datorită unei metode care i-a permis să distingă asteroizii de planete ținînd seama de viteza lor relativă și apelînd la tehnica fotografică. De atunci a mai descoperit 1 800 de galaxii, peste 700 de asteroizi și o cometă. Om de știință de o rară modestie, Tombaugh se pregătește abia acum, la vîrsta de 69 de ani și la 36 de ani de la descoperirea lui Pluton, să publice o carte despre această primă mare aventură a vieții sale.

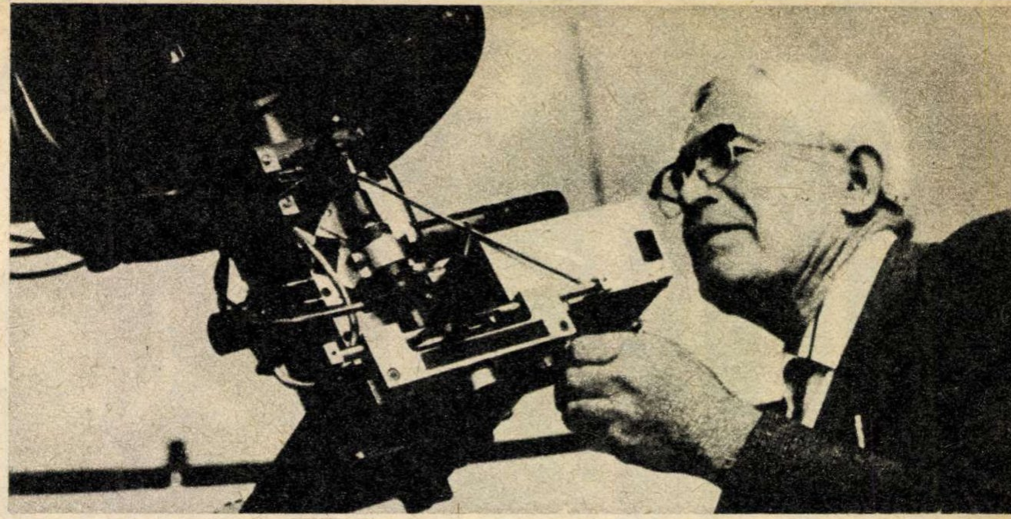

«SE SPUNE CĂ INTELIGENȚA SE MOȘTENEȘTE. ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ FIECARE OM ESTE PLAFONAT ȘI NU POATE DEPĂȘI DATELE EREDITARE?» — (Gina Medrescu, Călărași)

Pînă nu de mult, mecanismele inteligenței erau cu totul obscure și în afară de observația științifică, de statistici, puține mijloace concurau să aducă lumină în acest domeniu atît de interesant. De multă vreme se cunoaște însă că omul, pornind de la zestrea ereditară, poate să-și dezvolte foarte mult calitățile moștenite. La fel cum un sportiv, bazîndu-se pe datele sale fizice, poate, urmînd un antrenament științific, să-și formeze un organism apt să răspundă exigențelor unei discipline sportive sau alteia, creierul își dezvoltă și el capacitățile în funcție de mediu și de exercițiu.

Cîteva informații recente vin să susțină pe cale experimentală aceste concluzii. Un neuropsiholog de la Universitatea din Berkeley (S.U.A.) a împărțit un număr de cobai proveniți din aceiași părinți, deci cu aceeași ereditate, în trei grupuri. Primul a fost plasat într-un mediu obișnuit, al doilea grup într-un mediu îmbogățit, avînd la dispoziție un spațiu mai mare și o gamă largă de obiecte cu care se puteau juca, iar ultimul într-un mediu sărăcit, cu pereții opaci. O lună mai tîrziu, supuși testelor, s-a constatat că grupul de cobai crescuți într-un mediu îmbogățit erau mult mai descurcăreți și învățau mai repede decît ceilalți. O a doua constatare importantă: cortexul acestor cobai cîntărea după experiență cu 6% mai mult decît al celor crescuți în mediu sărăcit. Examenul la microscop al celulelor nervoase a arătat că ele crescuseră cu 13% sporindu-și în același timp cu 20% numărul de legături, ceea ce denotă ridicarea gradului de complexitate al rețelei nervoase.

Concluzia este limpede: inteligența este rodul a două influențe: cea genetică, ereditară, care se manifestă prin capacitatea de a învăța (comună animalelor și oamenilor, deși la niveluri foarte diferite) și cea generată de mediu, care, tot prin învățare, sporește complexitatea sistemului nervos.

Condițiile amintite nu sînt suficiente însă. Pentru a obține un spor veritabil de inteligență se cere și o **participare** *a celui în cauză. Acest deziderat a fost și el probat pe calea experienței. În cușca mare a cobailor care beneficiau de un mediu îmbogățit au fost introduse trei cuști transparente, prin care cobai observatori au putut să privească activitatea celorlalți. La teste, acești cobai au dat rezultate inferioare celor activi.*

Se verifică astfel încă o dată că rolul de spectator nu slujește dezvoltării inteligenței, învățarea prin experiența directă, personală a celui în cauză fiind superioară cu mult.

Deși desfășurate, cum e și firesc, pe animale, experiențele descrise sînt convingătoare și încurajatoare. Dezvoltarea înzestrării ereditare în materie de inteligență depinde în mare măsură de noi înșine.

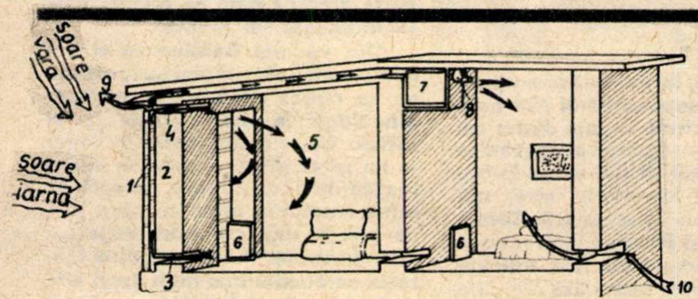

«CE ESTE EFECTUL DE SERĂ ȘI CUM SE APLICĂ LA CONSTRUCȚIA DE LOCUINȚE?» (Barbu Niculescu, Fetești)

Oricine a vizitat o seră știe că în interiorul ei domnește o temperatură superioară celei din exterior. În afara mijloacelor de încălzire specială, un aport important în obținerea acestei temperaturi îl aduce efectul de seră.

În ce constă el? Razele solare sînt purtătoare de radiații luminoase a căror lungime de undă se situează în domeniul vizibil. Acestea traversează cu ușurință sticla. O suprafață de culoare întunecată și mată plasată dincolo de suprafața de sticlă, de pildă un perete de beton zgrunțuros, absoarbe o mare parte a energiei, încălzindu-se. Datorită acestui fapt, zidul emite la rîndul său radiații, dar lungimea lor de undă este superioară, astfel că o bună parte a lor nu mai pot să traverseze sticla. Aceasta se încălzește la rîndul său, emițînd în jur de jumătate din energia nou acumulată spre zidul din interior, iar jumătate în afară. Dublîndu-se peretele de sticlă, în ciuda reflexiei sporite, se obține un randament de 55%!

Noua atitudine, mai responsabilă, față de problemele energiei a stimulat găsirea de noi aplicații acestui efect. În Franța se află în curs de experimentare locuințe de tipul celei din desenul nostru, încălzite în principal (peste 70%) cu aportul energiei solare. Două rînduri de sticlă (1) acoperă fațada cea mai expusă la soare. Ele sînt dublate de un zid de beton (2) gros de 35 cm, capabil să rețină și să redea căldura acumulată timp de opt ore. Prin deschizăturile prevăzute în ziduri (3 și 4) aerul circulă continuu, încălzind omogen încăperile (5). Încălzirea electrică (6) intervine atunci cînd este nevoie. Dacă locuința are și o încăpere plasată spre Nord, este necesar un releu termic (7) format dintr-o masă de apă ori de săruri hidratate, care înmagazinează căldura și o redistribuie printr-un ventilator (8). În timpul verii, același sistem poate asigura răcoarea, dacă se lasă căldura să iasă în afară de cum s-a acumulat (9). Depresiunea creată astfel aspiră aerul proaspăt dinspre Nord (10).

S-a calculat că 1 mp de seră poate încălzi 10 mc de spațiu locuibil. Sistemul funcționează nu numai sub acțiunea directă a razelor solare, ci și a luminii difuze din zilele noroase, ca și a celei reflectate de sol. Evident, de primă importanță este o izolare termică de bună calitate. Metoda poate fi folosită la clădiri oricît de înalte.

Răspuns la
O ÎNTREBARE PENTRU VOI

În numărul 48/1975 al revistei «Cutezătorii», rubrica noastră adresa cititorilor întrebarea: Ce anume limitează înălțimea unei clădiri — a) greutatea totală a construcției; b) necesitatea de a se asigura stabilitatea etajelor superioare în condițiile energicelor mișcări de aer de la marile înălțimi; c) rezistența terenului?

Răspunsul corect apare la litera b.

Într-adevăr, atunci cînd rezistența terenului este asigurată, greutatea unei construcții poate atinge cote foarte ridicate. În același timp însă tronsonul superior al clădirilor foarte înalte este supus la imense solicitări din partea curenților de aer. Furtuna care a răscolit de curînd Europa, atingînd la sol viteze de 180 km/h, dă o idee asupra solicitărilor care apar la 300—500 m sau mai sus. Pînă la descoperirea unor soluții constructive noi, recordurile actuale ale zgîrie-norilor nu vor putea fi depășite.

O ÎNTREBARE PENTRU VOI

Începînd cu podul lui Nabucodonosor, construit în secolul VI (î.e.n.) peste Eufrat, sau celebrul pod al lui Traian, ridicat în anul 102 (e.n.) peste Dunăre, geniul omului a realizat adevărate capodopere în acest gen de construcții. Dezvoltarea intensă a transporturilor începînd din secolul al XVIII-lea a determinat și avîntul construcțiilor de poduri. Un pas important înainte l-a constituit utilizarea fierului pudlat și a oțelului, materiale care au permis obținerea unor deschideri din ce în ce mai mari. În țara noastră, reputatul om de știință, inginerul Anghel Saligny proiectează în 1888 podul de la Cernavodă, construit între anii 1890—1895, pe atunci podul cel mai lung din Europa. El a introdus un sistem nou de grinzi cu console pentru suprastructura podului.

O altă înnoire adusă de el se referă la materialul folosit pentru tabliere de poduri. În ce constă această inovație?

A: FOLOSIREA BETONULUI ARMAT;

B: FOLOSIREA COFRAJELOR GLISANTE;

C: FOLOSIREA OȚELULUI MOALE.

O ÎNTREBARE PENTRU V
A ☐ B ☐ C ☐

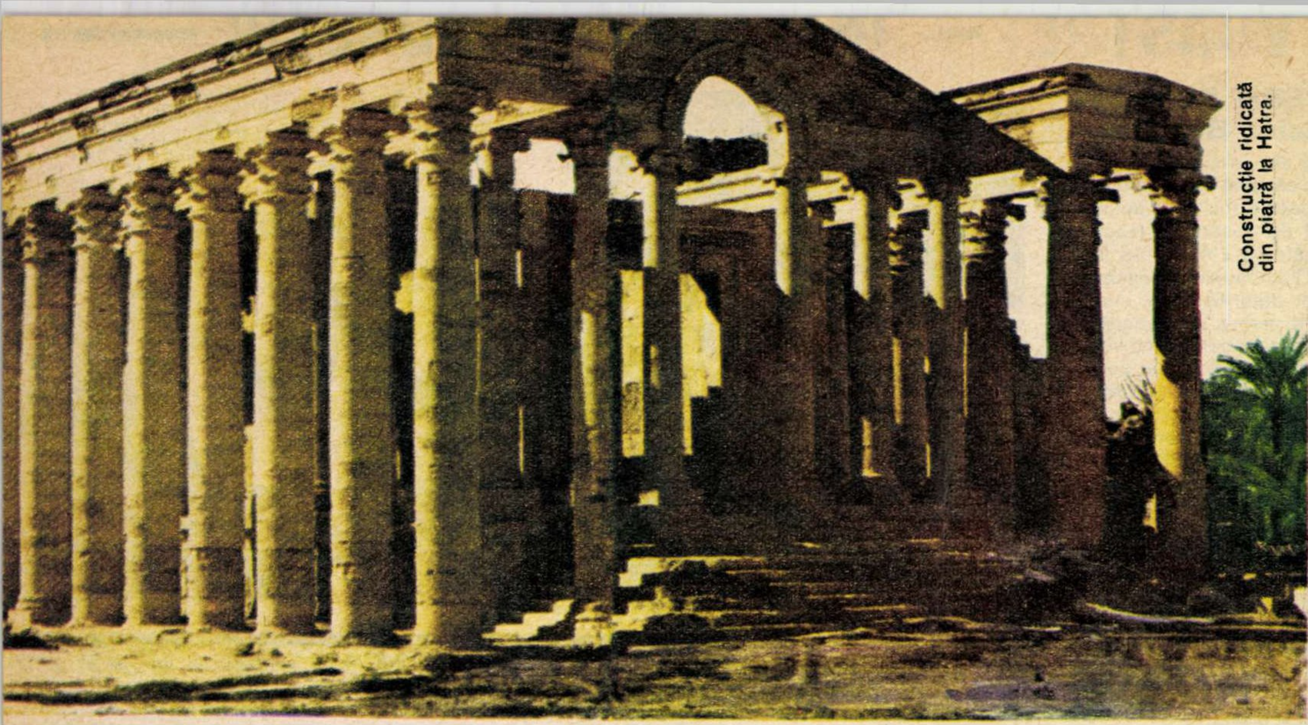

Construcție ridicată din piatră la Hatra.

MICROENCICLOPEDIE (2)

MESAJE PESTE MILENII

Printre țările pe care istoria umanității le-a consemnat ca avînd un rol important pentru civilizație, vechea Mesopotamie a strălucit cu o lumină cu totul aparte. Numeroasele descoperiri efectuate de arheologi în ținuturile mesopotamiene ne-au dezvăluit mai ales în ultimele două secole un lung și prestigios trecut, care face din cîmpia ce se întinde între Tigru și Eufrat unul dintre principalele leagăne ale civilizației, alături de Egipt, India și China.

Pe teritoriile vechii Mesopotamii au înflorit în mileniile IV și III î.e.n. civilizațiile sumeriană și akkadiană, urmate apoi de cele ale babilonenilor, asirienilor și neo-babilonenilor. Sumerienilor li s-a atribuit invenția scrisului, regele Babilonului, Hamurabi, a făcut să rămînă înscris în piatră de bazalt, împreună cu chipul său, codul de legi care este situat astăzi la originea istoriei dreptului, asirienii făcîndu-se cunoscuți la rîndu-le ca prodigioși sculptori de animale.

În condițiile unei veri aproape perpetue, locuitorii vechii Mesopotamii au inventat ingenioase sisteme de irigare a solului. Arhivele din Sumer și Akkad povestesc, începînd din mileniul III î.e.n., despre construcția unor canale și despre datele la care se deschideau zăgazurile pentru distribuirea apei.

Fragment de harpă sumeriană.

Podoabă lucrată în aur.

Populație de agricultori, oamenii din cîmpia Mesopotamiei și-au clădit monumentele sub imperiul a trei forțe decisive — natura capricioasă și amenințătoare, care adesea le punea în pericol culturile, suveranul necruțător și războiul. Suveranii timpului ordonă construcții care să rămînă peste veacuri. Așezările sînt ridicate pe mari întinderi, cu incinte fortificate, avînd în centru turnuri în trepte numite ziggurate, care dominau întinderile cîmpiei și care puteau fi văzute de la mari depărtări. Palatele grupau numeroase încăperi așezate pe mai multe nivele, în jurul unor curți interioare. Mesopotamienii sînt considerați de istorie ca unii dintre cei mai vechi constructori ai așezărilor urbane. Orașul Ur din valea Eufratului a fost construit între anii 3400—3100 î.e.n. La Ur ca și la Corsabad, Ninive și Babilon, prin munca a mii de oameni au fost ridicate palate și temple fastuoase dar care nu au rămas peste secole. În absența pietrei și a lemnului, pentru înălțarea edificiilor este folosită ca materie primă argila. Cu excepția unei construcții de la Hatra, ridicată în preajma erei noastre din piatră galbenă, solid îmbinată, toate construcțiile Mesopotamiei au fost făcute din cărămizi, la început uscate la soare, apoi arse la foc. Piatra adusă de la mari depărtări era rezervată scărilor, bolților, dalajelor, dar mai ales sculpturii. Pentru a rezista în timp, argila uscată era iscusit asamblată și îmbrăcată apoi în cărămizi smălțuite ce alcătuiau ornamente viu colorate.

O construcție considerată de antici drept una dintre cele șapte minuni ale lumii și care a dus în timp faima Babilonului o constituie «grădinile suspendate». Construcția a fost realizată din inițiativa lui Nabucodonosor (605—562 î.e.n.) pentru soția sa Amitis, originară din Persia, care trăise în copilărie bucuria pe care o poate oferi o pădure, o grădină de flori și care nu se putea obișnui cu arșița continuă. Descrierea cea mai completă a acestor «grădini» a făcut-o Diodor. El arată că ele erau de formă patrată și se ridicau în terase. Accesul la terase care de departe dădeau imaginea unui amfiteatru se făcea prin trepte. Terasele erau susținute de coloane care, ridicîndu-se gradat, suportau toată greutatea plantațiilor. Terasele erau compuse din blocuri de piatră acoperită cu trestie îmbibată în asfalt, peste care erau așezate cărămizi arse, legate și acestea între ele tot cu asfalt. Peste toate erau așezate apoi foi de plumb. Abia după aceea se punea pămîntul, în care arborii de cele mai diferite specii prindeau rădăcini. Atît Diodor cît și Strabon arată că «grădinile suspendate» erau udate cu ajutorul unor mașini hidraulice care pompau din fluviu o mare cantitate de apă.

În scrierile lui Curtius Rufus se povestește că arborii grădinii «produc atîtea fructe ca și cum ar crește în terenul lor natural», iar de departe grădina pare «o pădure care încununează un munte».

...Din vechiul Babilon ca și din faimoasele sale grădini suspendate nu au rămas decît ruine, pe care arheologii le mai cercetează și astăzi. Un singur arbore milenar — un uriaș atleh — pare să amintească de acea minune ridicată de mîna omului în urmă cu circa 2500 de ani, în mijlocul unei vegetații arse de soare și care a aprins fantezia oamenilor mai mult decît alte «minuni» ale antichității, poate și pentru faptul că ele au fost construite dintr-o firească dorință omenească de bucurie și încîntare.

Ecaterina Roșca

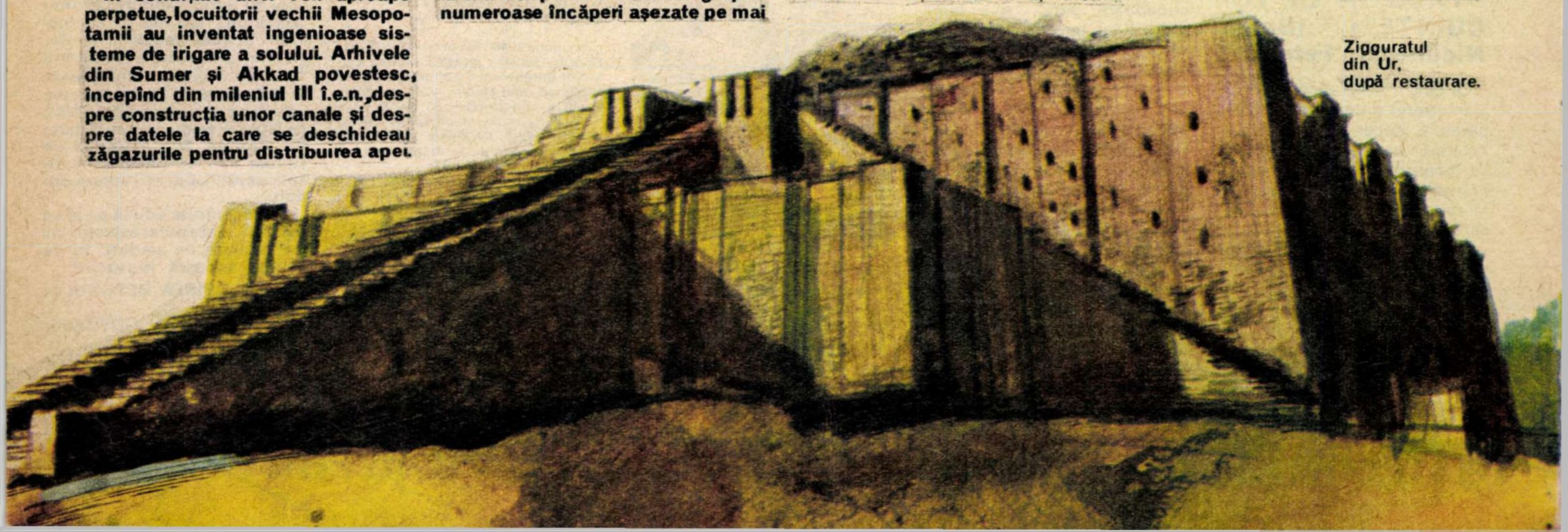

Zigguratul din Ur, după restaurare.

POȘTA REDACȚIEI «CUTEZĂTORII»

un milion de prieteni

● Despre politețe ● O ceartă fără temei ● Curajosul Florea ●

ORIGINEA POLITEȚII — iată ce îl interesează pe **Viorel Puiu Stoicescu** din cl. a șasea, București. Întrebarea e însă formulată într-un mod prea general. Pot deocamdată să-ți spun că, în esență, a-l stima pe omul alături de care muncești, a-i respecta pe cei vîrstnici, a-i apăra pe cei aflați în impas, a-ți respecta cuvîntul dat, a fi sincer, modest și prevenitor sînt obișnuințe la fel de vechi ca primul topor de piatră! De-a lungul istoriei, însă, se înțelege că, dată fiind existența claselor sociale, într-un fel se purtau unii față de alții cei din aceeași clasă socială și în altfel doi inși aparținători la două clase sociale antagoniste. Stăpînul numai politicos nu era cu sclavul, cu iobagul sau cu muncitorul său! Respectul **general** față de om, cu toate implicațiile sale, înflorește deplin abia în societatea socialistă și comunistă. **AȘA STÎND LUCRURILE,** să-i invităm la înțelepciune pe **Tudorița Ștefănel** din cl. a șaptea, Liceul de cultură generală din Bicaz, și pe colegul cu care a avut recent o neînțelegere: **«La ora de franceză a vrut să stea cu mine în bancă și eu l-am refuzat. Atunci s-a supărat și m-a ocărît. Vă rog să-mi spuneți dacă nu cumva am greșit eu cînd l-am refuzat».** Se înțelege că ai greșit. Și nici el nu e mai breaz, cu cuvintele acelea urîte pe care ți le-a spus. Ce-ar fi să fiți voi niște copii serioși? **● SALVATORUL.** În timp ce **Mariana Vasile** de la Șc. gen. Aluniș-Olt venea de la magazin împreună cu mai mulți copii, doi cîini s-au luat după ei: **«Am rupt-o la fugă în josul dealului. Unul din noi s-a apucat să ne pună piedică. Mi-a pus și mie și am căzut exact cînd un autobuz urca dealul. Mă dădeam peste cap și nu mă puteam opri, iar șoferul nu putea nici el să frîneze că era într-o curbă. Atunci s-a aruncat în calea mea Florea Cojoacă din cl. a treia, Șc. gen. Isaci-Făgețelu-Olt, m-a oprit și m-a tras din fața mașinii. E tare micuț, n-are decît un metru și cincisprezece centimetri înălțime, dar atîta îndemînare și curaj ca la el, n-am mai văzut. Tatăl lui a murit vara trecută, era un om blînd și voios și înțelegător, și Florea i-a moștenit firea».** Atît de grăitoare sînt rîndurile Marianei încît mă tem ca printr-un comentariu să nu știrbesc realismul și gingășia scrisorii ei. Iar lui Florea cel atent și curajos o să-i trimitem noul calendar și noul orar «Cutezătorii», pe 1976.

Ovidiu Zotta

DETAȘAMENTE ABONATE INTEGRAL LA „CUTEZĂTORII"

Detașamentele claselor a șaptea A și a șaptea B, **Șc. gen. nr. 15, Roman.**

Detașamentul clasei a patra, **Șc. gen. Lucieni, Dîmbovita.**

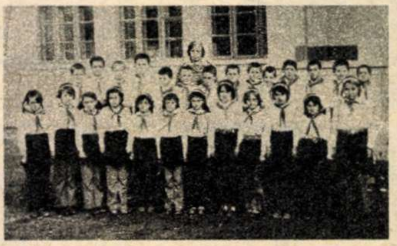

UN NOU RECORD! 90 la sută din pionierii Liceului **«Mihai Viteazul» din Ploiești** sînt abonați la «Cutezătorii», respectiv 15 detașamente din 20! Felicitări!

Toate aceste detașamente — și altele, care vor apărea ulterior — primesc **Diploma specială** a revistei.

CUTEZĂTORI LA SCOALA MUNCII

(urmare din pag. 2)

Ascultînd-o pe Teofila, foarte tinerii cultivatori de cartofi din județul Botoșani au ținut și ei să arate cum au salvat astă vară, de la inundații, culturile lor de cartofi de pe 5 hectare, săpînd șanțuri pentru scurgerea apei, luptînd cu strășnicie împotriva buruienilor.

Aurelia Popescu, din Trestieni (Ilfov), este un legumicultor cu multe cunoștințe. De aceea, într-o discuție, ea le împărtășește colegilor din experiența ei.

— Mulți pionieri au spus că, întorcîndu-se acasă, vor face în microcooperativele lor sere și solarii. Aș vrea să le spun acestora că trebuie să fie atenți, să lucreze științific. Foarte important e să știi ce temperaturi le priesc legumelor în seră. De asemenea,să te pricepi și să le dai cu grijă apa, nici multă, nici puțină, atît cît trebuie. La sere este necesară o muncă atentă și migăloasă. Se cere răbdare, multe cunoștințe. În ceea ce privește construcția serei, pe noi ne-au ajutat băieții de la atelierele de lăcătușărie. Ei știu să lucreze la polizorul electric, cu aparatul de sudat, și ne-au făcut scheletul de țevi. Pionieri și uteciști au lucrat împreună cu dăruire și iată că, în prezent, noi avem o seră de toată frumusețea.

Și Aurel Suciu, venit tocmai de la Sarmizegetusa, este urmărit cu atenție. El le arată colegilor cum s-a făcut la ei un solariu, de fapt, o căsuță cu pereți și acoperiș de plastic. Solariul a fost terminat de curînd și în anul acesta se speră la prima recoltă de roșii timpurii.

Cînd vorbește,Geta Gheorghe din comuna Tudor Vladimirescu — (Galați) graseiază ușor și, ascultînd-o, îți trece prin gînd că ea trebuie să fie o excelentă elevă la limba franceză. Și chiar este. Dar ea este, de asemenea, o conducătoare de nădejde a microstațiunii experimentale pomicole.

— Ne ocupăm de pomi fructiferi, de acei pomi de înaltă productivitate.

Soiurile de fructe obținute la stațiune prin strădania copiilor sînt într-adevăr de bună calitate și au nume îmbietoare: măr roșu-auriu de Tudor (după numele comunei), măr roz-dulce de Carmen (după numele pionierei care l-a creat în urma numeroaselor încercări de altoire) pere-Rozalia, cu fruct bun la gust și rezistent la dăunători. Despre felul cum sădesc pomii, cum îi îngrijesc, cum îi altoiesc, cum depistează soiurile de pomi din regiune, ar putea să-ți vorbească ceasuri întregi pasionații grădinari din Galați.

Dar la Dragomirești au fost foarte mulți pasionați în ale agriculturii, președinți de nădejde ai microcooperativelor de producție. De aceea, ne pare rău că nu putem povesti pe larg despre pionierii din Vulcana Pandele (Dîmbovița) și cei 300 de duzi pe care i-au sădit pentru creșterea viermilor de mătase, despre legumicultorii din Holboca (Iași), despre ferma de căpșuni a microcooperativei din Șurletea (Vaslui) și despre plantațiile ei de salcîmi sădiți de pionieri pe marginea șoselei sau despre o adevărată pădure care a apărut pe o pantă supusă eroziunii, pădure care își datorează viața arborilor sădiți de microcooperatorii din Crușețu (Gorj). Și despre mulți alții.

Tuturor acestor tineri care știu de pe acum să se dăruiască cu generozitate și competență muncii, înfloririi satului lor, li s-ar cuveni numai cuvinte de laudă.

Știm că întorcîndu-se acasă, de la această consfătuire, fiecare participant duce cu sine nu numai dorința dar și știința, priceperea de a face ca fiecare metru pătrat de pămînt să dea rod bogat. De aceea, înflăcărata lor chemare, bazată pe o largă experiență,va avea răsunet în toate colțurile de țară, peste tot unde bate o inimă pionierească.

„SEMAFORUL" REVINE ȘI

... SPUNE: AȘA DA!

— Alo? Școala generală Damiș, județul Bihor?

— Da.

— Bună ziua. La telefon Semaforul «Cutezătorii». Ce mai faceți?

— E bine. Toate sînt bune la noi.

— Toate? Atunci înseamnă că și...

— Da.Nu mai avem necazuri cu abonamentele: «Cutezătorii», ca și alte publicații la care sînt abonați elevii, vin la timp. Copiii sînt bucuroși și noi toți vă mulțumim pentru sprijinul acordat prin scrisoarea pe care ați adresat-o poștașului nostru în numărul 52 din decembrie 1975 al revistei.

— Dar poștașul?

— Poștașul nu e supărat nicidecum! A înțeles că avem dreptate, ne-a înțeles rugămintea și acum vine pe la noi des și cu plăcere, nu doar cînd îl obligă slujba. Noi credem că ar merita să-i scrieți numele la revistă. Îl cheamă Ciucur Gheorghe.

— Cum să nu? Cînd toată lumea e mulțumită, e cu atît mai firesc și mai plăcut să le spunem lucrurilor pe nume. Poștașul a primit scrisoarea și a răspuns cum se cuvine!

P.S. Cea mai mare bucurie a «Semaforului» este să poată spune DA acolo unde mai înainte a spus NU!

.. SAU REPETĂ: AȘA NU!

La Grumăzești, în județul Neamț (vezi Cutezătorii nr. 1/1976), cele cinci camere eliberate de autoritățile locale și afectate amenajării muzeului dedicat vieții și activității savantului Aristide Caradja așteaptă încă și așteaptă de... doi ani!

«Vreo două camere mai au cîte ceva: ce am obținut de la județ, ce au adunat copiii! Dar în colo...» — ne spune tovarășul Traian Ursache, secretarul Consiliului popular comunal.

Acum doi ani, cei în drept de la județ, bucuroși de inițiativă, au îmbrățișat ideea. Muzeul «Grigore Antipa» din București — deținătorul colecțiilor de fluturi și al altor exponate aparținînd savantului — de asemeni! Atunci? Poate au survenit unele greutăți, poate...

Dar o hotărîre trebuie luată!

Noi așteptăm una favorabilă memoriei marelui savant!

... SAU PROPUNE!

Aflăm cu bucurie că, la Hunedoara, cele mai bune «Semafoare—Cutezătorii» din județ s-au întîlnit într-un generos și sărbătoresc schimb de experiență. E bine așa!

Folosim de aceea prilejul de a propune harnicei noastre subredacții de la Casa pionierilor să mai treacă o dată — dacă nu cumva a și trecut — pe la locul faptei relatată de ei nouă și apărută în nr. 1 din 1976 al revistei. În final, să ne dea vești: ce s-a întîmplat între timp? A reușit Tudorița și ai ei colegi... să aerisească clasa?

Ilie Traian

ÎNTÎMPLĂRI CU MINITEHNICUS

Scenariu: Alex Micu **Desene: Nic. Nicolaescu**

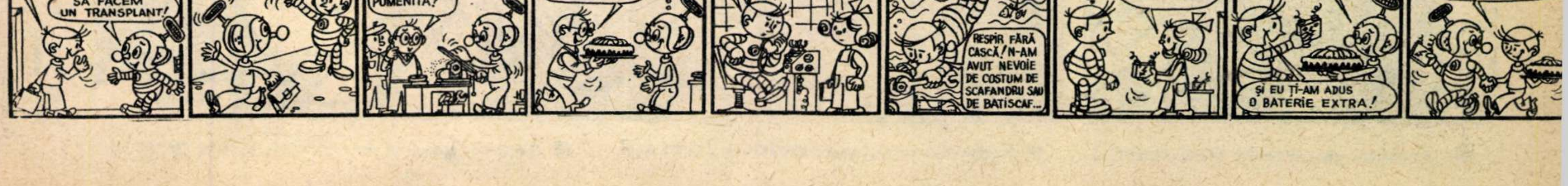
MINITEHNICUS, AȘ VREA SĂ AM CALITĂȚILE TALE!
SĂ FACEM UN TRANSPLANT!
EXPERIENȚA A ÎNCEPUT...
BRAVO, BĂIETE! AZI EȘTI ÎNTR-O FORMĂ NEMAIPOMENITĂ!
ATELIER ȘCOLAR
PENTRU HĂRNICIA DEOSEBITĂ, PRIMEȘTE UN TORT!
?
S-A DEFECTAT O INSTALAȚIE SUBACVATICĂ...
RESPIR FĂRĂ CASCĂ! N-AM AVUT NEVOIE DE COSTUM DE SCAFANDRU SAU DE BATISCAF...
?
EȘTI SĂRBĂTORITUL NOSTRU! ÎȚI DĂRUIM O BATERIE!...
DRAGĂ PRIETENE, ȚI-AM ADUS UN TORT. ÎL MERIȚI!
ȘI EU ȚI-AM ADUS O BATERIE EXTRA!
DRAGĂ MINITEHNICUS, A FOST O EXPERIENȚĂ GROZAVĂ!!

DOROBANȚII

11

Scenariu:
DUMITRU ALMAȘ
Desene:
VIORICA MIHĂESCU

LUPTELE PENTRU CUCERIREA PLEVNEI AU DURAT PÎNĂ ÎN ZIUA DE 28 NOIEMBRIE 1877. MULTE FAPTE VREDNICE DE LAUDĂ SĂVÎRȘIT-AU OSTAȘII ROMÂNI PÎNĂ L-AU SILIT PE OSMAN PAȘA, COMANDANTUL OTOMAN DE LA PLEVNA SĂ ÎNALȚE STEAG ALB PE REDUTELE CU ATÎT DE MULTĂ VITEJIE ATACATE DE DOROBANȚII ROMÂNI ȘI DE SOLDAȚII RUȘI.

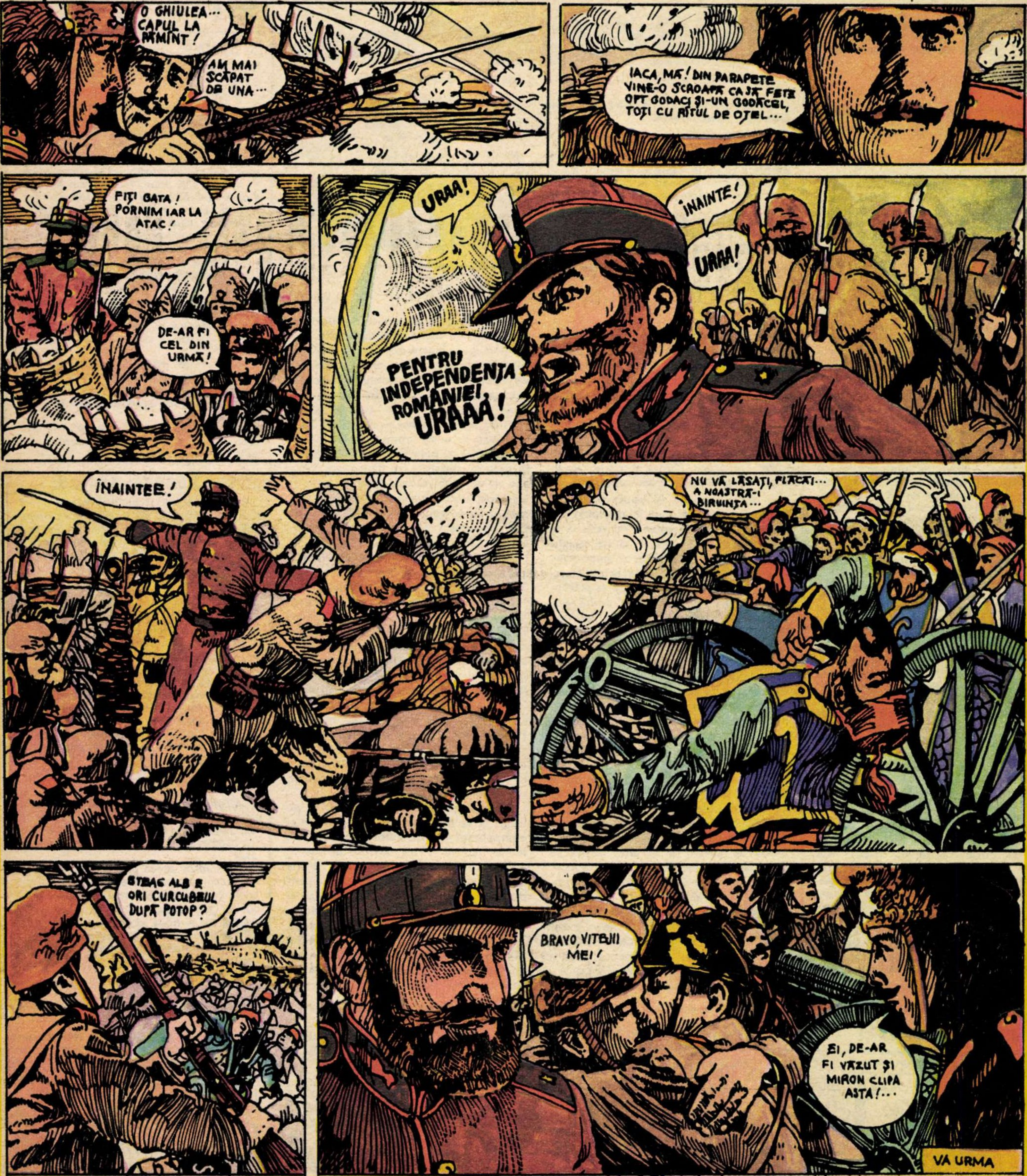
O GHIULEA... CAPUL LA PĂMÎNT!
AM MAI SCĂPAT DE UNA...
IACA, MĂ! DIN PARAPETE VINE-O SCROAFĂ CA SĂ FETE OPT GODACI ȘI-UN GODĂCEL, TOȚI CU RÎTUL DE OȚEL...
FIȚI GATA! PORNIM IAR LA ATAC!
DE-AR FI CEL DIN URMĂ!
URAA!
ÎNAINTE!
URAA!
PENTRU INDEPENDENȚA ROMÂNIEI, URAAA!
ÎNAINTEE!
NU VĂ LĂSAȚI, FLĂCĂI... A NOASTRĂ-I BIRUINȚA...
STEAG ALB E ORI CURCUBEUL DUPĂ POTOP?
BRAVO VITEJII MEI!
EI, DE-AR FI VĂZUT ȘI MIRON CLIPA ASTA!...
VA URMA

● Redactor-șef: **MIHAI NEGULESCU** ● Redactor-șef adjunct: **OVIDIU ZOTTA** ● Secretar general de redacție: **IOAN DONCA**

Prezentarea artistică: POMPILIU DUMITRESCU
Tehnoredactare: LUCIA SICOMAȘ

REDACȚIA: **Piața Scînteii nr. 1, București 33. Telefon: 17.60.10**
ADMINISTRAȚIA: **Editura «Scînteia»** ● TIPARUL: **C.P.C.S.**

ABONAMENTE — **prin oficiile și agențiile P.T.T.R. Din străinătate: ILEXIM — Departamentul export-import presă, București, Calea Griviței nr. 64—66, P.O.B. 2002, telex: 011631.**

B66

5

JOI, 29 IANUARIE 1976,
ANUL X (NR. 436)

12 PAGINI, 1 LEU

Cutezătorii

REVISTA SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

În acest număr:

● „SĂ ÎNVĂȚĂM PE MĂSURA EXIGENȚELOR CINCINALULUI REVOLUȚIEI TEHNICO-ȘTIINȚIFICE !“ (pag. 4-5)

● UZINA DE OXIGEN A PLANETEI (pag. 10)

Cutezători la școala muncii

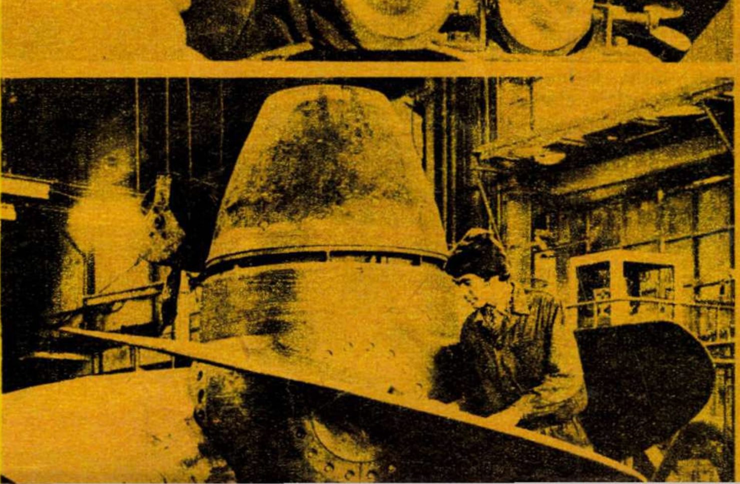

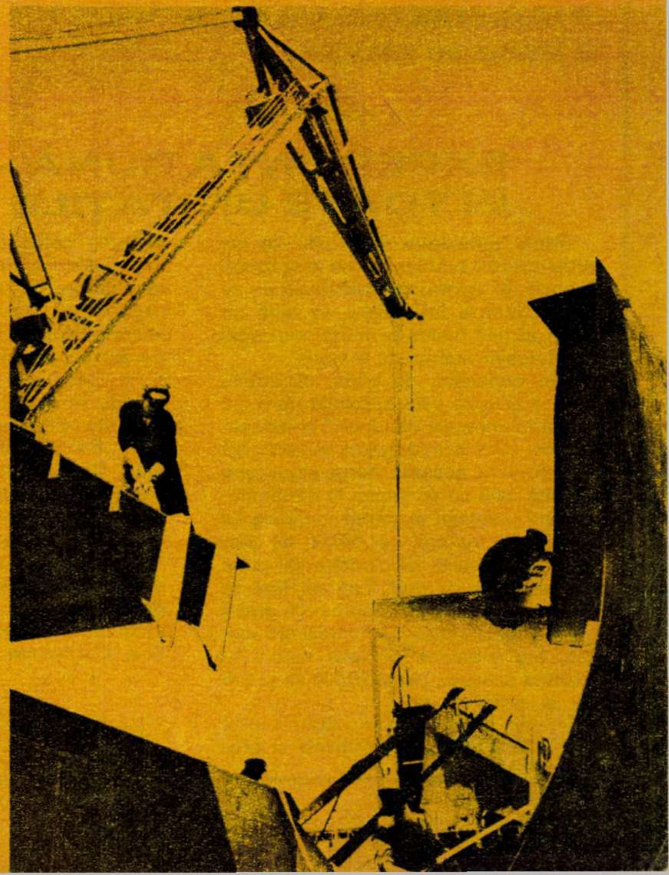

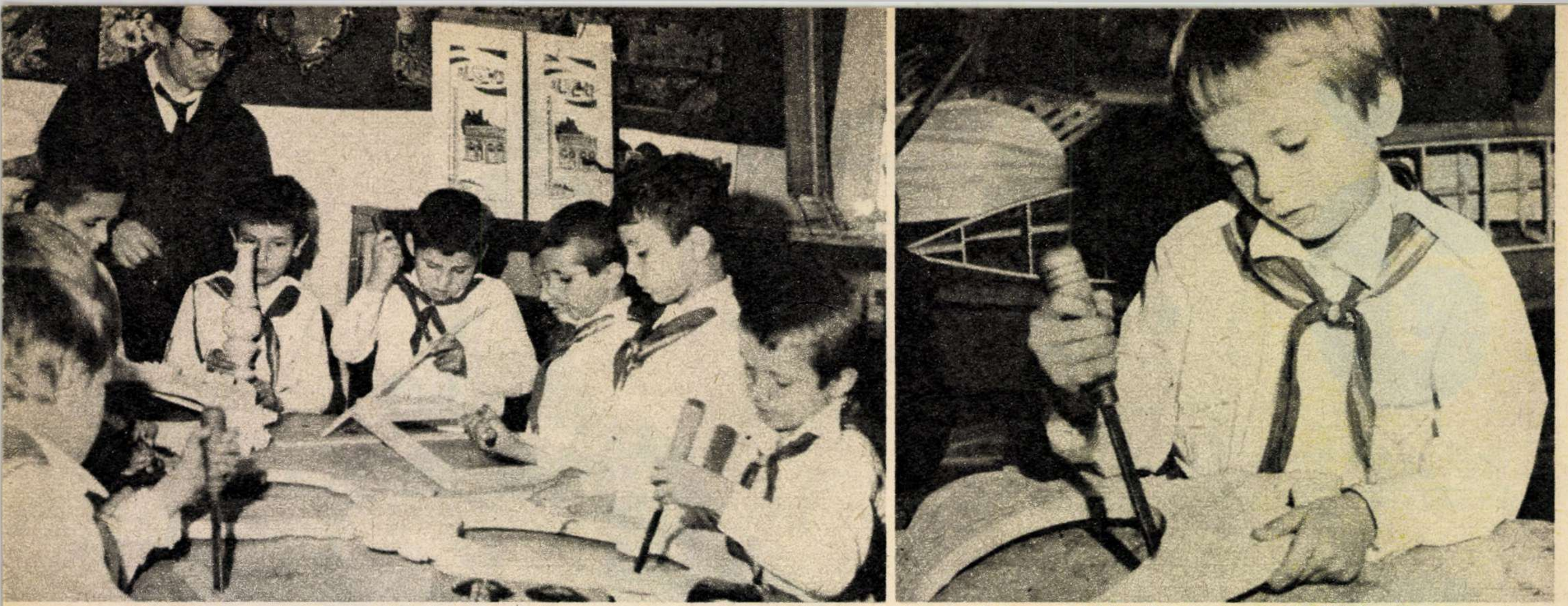

Membrii cercului de sculptură de la Casa pionierilor din Tg. Jiu sînt în plină activitate de pregătire a expoziției dedicată aniversării a 100 de ani de la nașterea marelui Brâncuși. Foto: pionierii C. Vlădoianu și P. Constantin.

Constelația PIONIERII

◀ **«Păstrăm și îngrijim cu dragoste mărturii ale artei populare bănățene». Foto: membrii cercului foto, Școala generală Bucova, jud. Caraș-Severin.**

Ei da, «prichindelul» a greșit! Prompți, micii milițieni își fac datoria. Numai că, din prea mult zel, au pierdut din vedere că și ei se află în mijlocul șoselei... Foto: membrii cercului foto, Casa pionierilor, Negrești, jud. Vaslui. ▶

AU CUVÎNTUL PIONIERII LOCȚIITORI
AI PREȘEDINTELUI CONSILIULUI NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

EXPERIENȚA BUNĂ - ÎN TOATE UNITĂȚILE

Nouă, pionierilor buzoieni, ca de altfel tuturor pionierilor, ne este dragă munca. Și, pentru ca aceasta să nu se desfășoare la întîmplare, să aibă un scop, să țină seama de inițiativele copiilor, folosim mai multe metode.

Am constatat, de pildă, că atunci cînd o acțiune este sprijinită de toate comandamentele din unități și detașamente, cînd la înfăptuirea ei participă toți pionierii, aceasta merge sigur spre reușită. Iată un exemplu: în comandamentul județean a apărut inițiativa ca fiecare dintre noi, cei 56.000 de pionieri ai județului, să plantăm cel puțin cîte un puiet de dud. Toți am fost de acord, dar în același timp ne-am grăbit să afle toate comandamentele din unități, toți pionierii. Și iată, numai în toamna aceasta, peste 20 000 de puieți au și prins puteri.

O altă preocupare a noastră este aceea de a stimula inițiativele și propunerile colegilor, de a folosi toate mijloacele — vizuale, auditive — pentru răspîndirea cu repeziciune a bunelor experiențe. Aș putea da exemplul microîntreprinderii Casei pionierilor din Buzău, ale cărei rezultate, încercări, succese sînt cunoscute în multe unități. În același fel, toți pionierii — în frunte cu comandamentele din localitățile: Buzău, Cislău, Grăzana, Sătrăteni, Ulmeni Padina, Siriu, Nehoiu — au hotărît să-și alăture forțele, eforturile dedicate întîmpinării Congresului consiliilor populare.

Considerăm că toate inițiativele noastre sînt expresia dorinței tuturor de a traduce în fapte, gîndite și îndeplinite împreună, hotărîrile celei de-a III-a Conferințe Naționale.

Gheorghe Istrate
Buzău

● **MEHEDINȚI.** De la pionierii din comuna **Bristol** aflăm că dezbaterea normelor «Codului etic al pionierului» a provocat vii discuții în detașamente, făcîndu-se referiri concrete la comportările colegilor, la contribuția pe care «Semaforul-Cutezătorii» trebuie să o aducă în formarea la copii a atitudinii exigente față de propriile lipsuri, la cultivarea dorinței lor de autodepășire.

O interesantă acțiune s-a desfășurat, de curînd, și în comuna **Cireșul**, pionierii solicitînd tovarășului primar o întîlnire «de lucru». De ce au denumit-o astfel? Pentru că discuția avînd tema «Ce înseamnă actualul cincinal pentru comuna noastră», nu s-a oprit la o simplă informare ci, mai ales, pionierii au ținut să-și ia anumite sarcini, angajamente.

● **DOLJ.** O mulțime de semnături atestă adevărul scrisorii sosite de la liceul din comuna **Bîrca** (clasa a VI-a B). Nu numai pentru acest motiv redăm un scurt fragment: «Sîntem foarte bucuroși. De ce? Pentru că am reușit să legăm o prietenie cu cifra... 0. S-ar părea că ea nu valorează nimic. Dar, iată rezultatul acestei stranii prietenii: 0 elevi corigenți; 0 elevi fără cravata de pionier; 0 elevi în afara activităților detașamentului; 0 elevi fără abonament la revista «Cutezătorii»!

«Ne pregătim temeinic pentru muncă, pentru viață, pentru ca, în viitorul apropiat, să fim la înălțimea cerințelor cincinalului revoluției tehnico-științifice.» Foto: membrii cercului foto, Școala generală nr. 5, Rîmnicu Sărat, jud. Buzău. ▼

ACTUALITĂȚI „CUTEZĂTORII“

În contextul acestui început de cincinal, vizita pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, a făcut-o în municipiul și județul Brașov capătă semnificații deosebite, înscriindu-se ca un important eveniment în viața politică și socială a țării. Dialogul pe care secretarul general al partidului l-a purtat cu specialiștii, cu oamenii muncii din acest puternic centru al industriei românești a constituit o adevărată dezbatere purtată la fața locului asupra principalelor probleme ale activității prezente și de perspectivă, conducînd la concluzii de evidentă valoare practică, la elaborarea unor indicații privind căile cele mai potrivite pentru atingerea obiectivelor stabilite de Congresul al XI-lea al partidului, pentru înfăptuirea în cele mai bune condiții a planului pe acest an, baza de pornire pentru realizarea noului cincinal 1976—1980.

Vizita de lucru a tovarășului Nicolae Ceaușescu în unități industriale din municipiul și județul Brașov a constituit pentru oamenii muncii de pe aceste meleaguri un puternic stimulent al energiilor și inițiativelor creatoare. Oamenii muncii din acest județ și-au manifestat din nou adeziunea deplină la întreaga politică a partidului, l-au asigurat pe tovarășul Nicolae Ceaușescu că vor traduce neabătut în viață sarcinile ce le revin în acest an, în noul cincinal, precum și recomandările ce le-au fost făcute cu prilejul acestei vizite, pentru a spori în continuare contribuția județului și municipiului Brașov la progresul multilateral al României socialiste.

DESENUL SĂPTĂMÎNII
de MIHAELA DUMITRESCU
clasa a III-a, Casa pionierilor, Buftea.

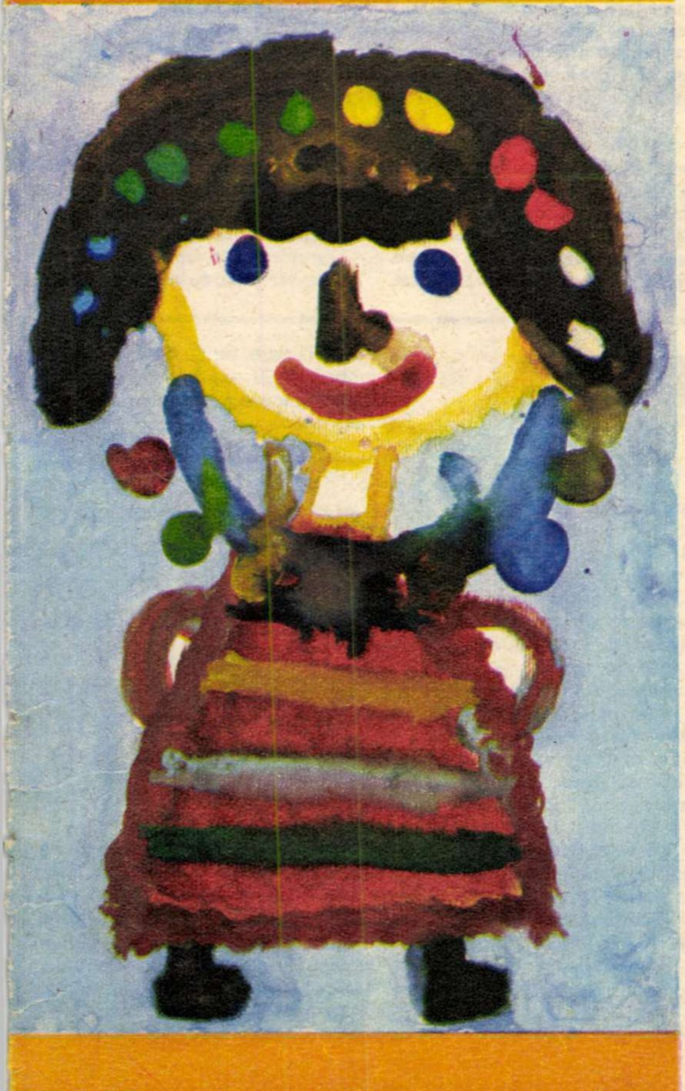

TREPTE ALE TINERETII COMUNISTE

De Anul Nou, uteciști și pionieri au venit, după tradiție, în pitorescul port popular, la sediul Comitetului Central al partidului, exprimînd urări de sănătate și ani mulți, spre binele patriei, tovarășului Nicolae Ceaușescu, celorlalți tovarăși din conducerea de partid și de stat.

În cuvîntul său, secretarul general al partidului a arătat că, la strălucitele victorii ale cincinalului 1971—1975, și-au adus contribuția, alături de oamenii muncii, întreg tineretul, precum și pionierii, toți copiii patriei. «**Mulți dintre voi ați crescut odată cu acest cincinal,** a spus tovarășul Ceaușescu pionierilor. **În următorul cincinal, veți deveni tineri, membri ai Uniunii Tineretului Comunist și vă veți asuma și voi răspunderi tot mai mari în dezvoltarea generală a țării.**»

În aceste cuvinte pline de dragoste și de înțelepciune părintească se află cuprins un adevărat program al muncii și vieții voastre în următorii ani. Este o mîndrie și o onoare faptul că partidul, întregul popor consideră că pregătirea voastră pe băncile școlii, în atelierele-școală, în cercurile tehnico-aplicative, în microceapeurile pionierești, în activitățile de muncă patriotică și în cele culturale, artistice și sportive **își are locul ei bine precizat în munca întregii noastre națiuni** pentru edificarea, pe pămîntul patriei, a societății socialiste multilateral dezvoltate și înaintarea României spre comunism.

Fiecare efort la învățătură, fiecare faptă demnă de un purtător al cravatei roșii cu tricolor reprezintă un pas către clipa în care veți primi carnetul roșu de membru al U.T.C. cu maturitatea unor tineri care știu ce înseamnă munca, care se identifică prin fapte și prin cele mai intime aspirații cu interesele întregului popor. Îndeplinindu-vă în mod responsabil, temeinic, toate îndatoririle pionierești, veți putea ca, nu peste mulți ani, să vă numărați chiar din prima zi a vieții voastre de uteciști printre tinerii cei mai de nădejde, pregătiți să îndeplinească sarcini tot mai complete în dezvoltarea generală a patriei. În cuvîntul pionierului de azi, în munca lui, în comportarea sa plină de cutezanță și omenie, să se întrevadă cuvîntul ferm, munca strălucită, conduita comunistă a utecistului de mîine. Însușirea înaltelor trăsături de caracter ale acestuia începe odată cu primirea cravatei de pionier.

Așadar, în cincinalul 1976—1980, voi, pionierii, aveți, alături de oamenii muncii, **propriile voastre sarcini de partid:** să învățați temeinic, să vă pregătiți cu toată răspunderea pentru muncă și viață. să vă formați astfel încît uteciștii să vă primească în rîndurile lor cu bucuria și cu certitudinea că le vin noi tovarăși de nădejde, pe care Uniunea Tineretului Comunist se poate bizui.